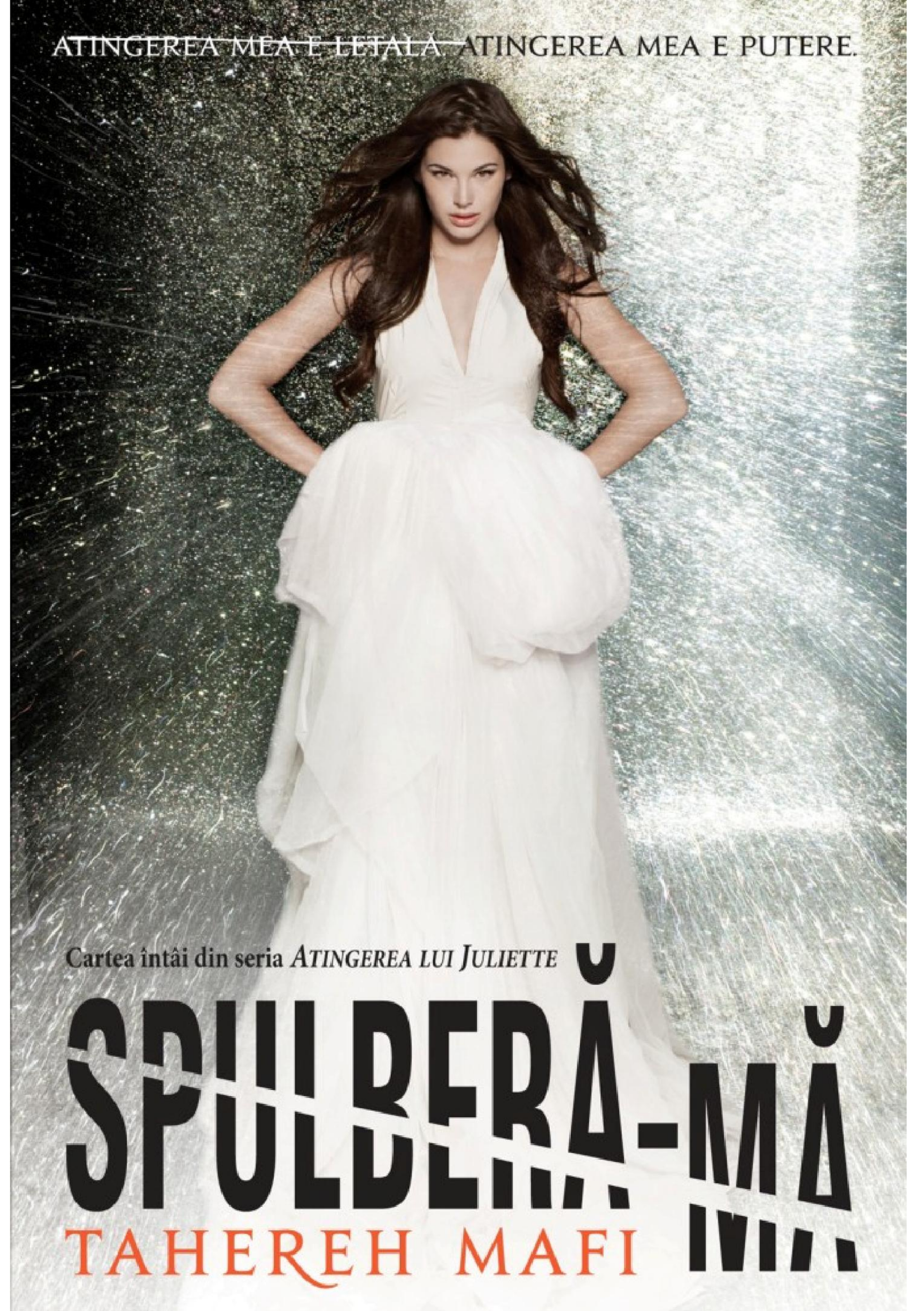

~~ATINGEREA MEA E LETALĂ~~ ATINGEREA MEA E PUTERE.
Cartea întâi din seria *Atingerea lui Juliette*
SPULBERĂ-MĂ
TAHEREH MAFI

Tahereh Mafi
~~SPULBERĂ~~ - ~~MĂ~~

~~ACESTA E BLESTEMUL MEU.~~
ACESTA ESTE HARUL MEU

~~SUNT UN MONS TRU.~~
SUNT MAI MULT DECÂT UMANĂ.

~~ATINGEREA MEA E LETALĂ.~~
ATINGEREA MEA E PUTERE.

~~SUNT ARMA LOR.~~
O SĂ MĂ RĂZVRĂTESC.

„NU MĂ POȚI ATINGE”,
îi şoptesc.
MINT,
e ceea ce nu-i spun.
EL MĂ POATE ATINGE,
e ceea ce n-o să-i spun niciodată.
TE ROG, ATINGE-MĂ,
e ceea ce vreau să-i spun.
Dar când oamenii mă ating, se întâmplă anumite lucruri.
Lucruri ciudate.
Lucruri rele.
LUCRURI FATALE.

Nimeni nu ştie de ce atingerea lui Juliette e fatală, dar Restauraţia şi-a făcut planuri legate de ea. Planuri de a o folosi ca pe o armă.

Însă Juliette are propriile ei planuri.

După o viaţă lipsită de libertate, ea descoperă în sfârşit forţa de a se răzvrăti pentru prima oară şi de a-şi găsi un viitor alături de cel pe care crezuse că-l pierduse pentru totdeauna.

„Obsesivă, intensă, emanând senzualitate.
~~Sunt invidioasă~~. N-am putut s-o las din mână."
Lauren Kate

***Tahereh Mafi** are 24 de ani şi s-a născut într-un orăşel din Connecticut, fiind mezina unei familii de imigranţi iranieni. în prezent locuieşte în districtul Orange din California. A absolvit Universitatea Soka din Aliso Viejo, California, şi este cunoscătoare a opt limbi străine. A călătorit în toată lumea, petrecându-şi un semestru în Barcelona, unde a avut posibilitatea să studieze literatura spaniolă.Spulberă-mă este cartea ei de debut si primul volum din trilogia Atingerea lui Juliette. Drepturile: de traducere au fost deja vândute în 20 de ţări, iar studiourile Twentieth Century Fox au achiziţionat drepturile de ecranizare.*

Tahereh Mafi

Spulberă-mă

Cartea întâi din seria
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
Shauki al- Gareeb

Editura LEDA
2011

Redactor: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

Tahereh Mafi, *Shatter Me*

Atingerea lui Juliette / Tahereh Mafi;
trad.: Shauki al-Gareeb. - Bucureşti: Leda, 2012
3 vol.
ISBN: 978-973-102 -472-1
Cartea întâi: Spulberă-mă - 2012.
ISBN: 978-973-102-473-8

Pentru părinţii mei, şi pentru tine, soţul meu,
deoarece, când am spus că voiam să ating luna,
tu m-ai luat de mână, m-ai ţinut aproape de tine
şi m-ai învăţat să zbor.

Într-o pădure erau două drumuri diferite, iar eu...
Eu l-am ales pe cel mai puţin umblat.
Iar asta a schimbat cu totul lucrurile.
— ROBERT FROST, „Drumul neales”

~~UNU~~

Sunt închisă de 264 de zile.

Nu am nimic altceva în afară de un caiet de notițe şi un stilou spart şi numerele din minte ca să-mi țină companie. 1 fereastră. 4 pereți. 13 metri pătrați de spațiu. 26 de litere într-un alfabet pe care nu l-am mai vorbit de 264 de zile de izolare.

6.336 de ore de când n-am mai atins o altă ființă umană.

— O să ai un coleg de ~~celulă~~ cameră, mi-au spus ei.

— ~~Sperăm să putrezeşti aici~~ Fiindcă te-ai purtat frumos, mi-au spus ei.

— ~~Alt psihopat ca tine~~ Gata cu izolarea, mi-au spus ei.

Ei sunt temnicerii Restaurației. Inițiativa care se presupunea că va ajuta societatea noastră muribundă. Aceiaşi oameni care m-au scos din casa părinților mei şi care m-au încuiat într-un ospiciu pentru un lucru pe care nu-l puteam controla. Nimănui nu-i pasă că eu nu ştiam de ceea ce eram în stare. Că nu ştiam ce fac.

Habar n-am unde mă aflu.

Ştiu doar că am fost transportată de către cineva într-o camionetă albă, care a condus 6 ore şi 37 de minute pentru a mă aduce aici. Ştiu că am fost prinsă cu cătuşe de scaun. Ştiu că am fost legată de scaun. ~~Ştiu că părinții mei nu s-au deranjat să-şi ia rămas-bun.~~ Ştiu că nu am plâns când am fost luată.

Ştiu că cerul se întunecă în fiecare zi.

Soarele alunecă în ocean şi aruncă raze maronii şi roşii şi galbene şi portocalii în lumea de dincolo de fereastra mea. Un milion de frunze dintr-o sută de crengi diferite se clatină în vânt, fluturând cu falsa promisiune a zborului. Rafala de vânt le prinde aripile uscate doar pentru a le forța să alunece în jos, uitate, călcate în picioare de către soldații de dedesubt.

Oamenii de ştiință spun că nu mai sunt aşa de mulți copaci cum erau înainte. Ei spun că lumea noastră a fost cândva verde. Că norii noştri au fost cândva albi. Că soarele nostru a fost mereu cel mai bun tip de lumină. Însă eu am doar nişte amintiri vagi despre acea lume. Nu-mi amintesc prea multe din trecut. Singura existență pe care o ştiu acum e cea care mi-a fost dată. Un ecou a ceea ce a fost cândva.

Îmi lipesc palma de ochiul mic de sticlă şi simt cum

răceala îmi strânge mâna într-o îmbrăţişare cunoscută. Suntem amândoi singuri şi existăm ca o absenţă a altceva.

Îmi iau stiloul aproape nefolositor şi călimara cu puţina cerneală pe care am învăţat să o raţionalizez în fiecare zi, şi o privesc îndelung. Mă răzgândesc. Abandonez efortul care e necesar pentru a aşterne lucruri pe hârtie. S-ar putea ca o colegă de celulă să fie OK. Să vorbesc cu o fiinţă umană adevărată ar mai putea uşura lucrurile. Exersez folosindu-mi vocea, mişcându-mi buzele în jurul cuvintelor cunoscute mie şi necunoscute gurii mele. Exersez toată ziua.

Sunt surprinsă că-mi amintesc cum să vorbesc.

Rulez caietul de notiţe şi-l împing în perete. Mă ridic în şezut pe arcurile acoperite de o pânză pe care sunt forţată să dorm. Aştept. Mă legăn înainte şi-napoi.

Aştept prea mult, şi adorm.

Ochii mi se deschid şi văd 2 ochi, 2 buze, 2 urechi, 2 sprâncene.

Îmi înăbuş ţipătul, dorinţa de a mă elibera de groaza care îmi paralizează membrele.

— Eşti b-b-b-b…

— Iar tu eşti fată.

Ridică dintr-o sprânceană. Se îndepărtează de faţa mea. Rânjeşte, dar nu zâmbeşte, iar eu vreau să plâng, îndreptându-mi ochii disperaţi, îngroziţi, spre uşa pe care am încercat să o deschid de atâtea ori, încât am pierdut socoteala. M-au încuiat alături de un băiat. Un băiat!

Doamne Dumnezeule!

Ei încearcă să mă omoare.

Au făcut-o intenţionat.

Ca să mă tortureze, să mă înnebunească, să mă facă să nu mai pun geană pe geană în fiecare seară. Braţele îi sunt tatuate, mânecile îi ajung până la coate. La sprânceană îi lipseşte un inel pe care probabil că i l-au confiscat. Ochi de un albastru închis păr şaten-închis maxilar ascuţit trup bine clădit. ~~Superb~~ Periculos. Terifiant. Oribil.

El râde, iar eu cad de pe pat şi mă furişez în colţ.

Se uită la pernuţa de pe patul pe care l-au vârât dis-de-dimineaţă în spaţiul gol, la salteaua subţire şi pătura jerpelită de-abia suficiente pentru a-i susţine trunchiul. Aruncă o privire spre patul meu. Apoi spre patul lui.

Le uneşte cu o singură mână. Îşi foloseşte piciorul ca să împingă cele două rame de metal în jumătatea lui de încăpere. Se întinde peste cele două saltele, luându-mi perna, umflând-o şi punându-şi-o sub cap. Am început să tremur.

Îmi muşc buza şi încerc să mă dau cât mai în spate în colțul întunecat.

Mi-a furat patul pătura perna.

Nu am nimic altceva decât podeaua.

N-o să am nimic altceva decât podeaua.

N-am să mă revolt pentru că sunt prea împietrită prea paralizată prea paranoică.

— Deci tu… ce eşti? Nebună? De-asta te afli aici?

~~Nu sunt nebună.~~

Se ridică în cot atât cât să-mi vadă fața. Râde din nou.

— N-am de gând să-ți fac rău.

~~Vreau să-l cred~~ Nu-l cred.

— Cum te cheamă? mă întreabă el.

~~Nu-i treaba ta. Cum te cheamă?~~

Îl aud pufnind enervat. Îl aud întorcându-se pe patul care îmi aparținea pe jumătate. Rămân trează toată noaptea. Stau cu genunchii la piept, cu brațele petrecute în jurul trupului meu mic, părul meu şaten şi lung fiind singura perdea dintre noi.

Nu vreau să dorm.

Nu pot să dorm.

Nu pot să aud din nou țipetele alea.

~~DOI~~

De dimineață miroase a ploaie.

În încăpere se simte din plin mirosul de piatră udă, de pământ săpat; aerul e umed şi rece şi aspru. Respir adânc şi merg pe vârfuri către fereastră, doar ca să-mi lipesc nasul de suprafața rece. Simt cum respirația mea abureşte geamul. Închid ochii şi ascult sunetul unui răpăit uşor care foşneşte prin vânt. Picăturile de ploaie sunt singurele care îmi amintesc că norii au bătăi de inimă. Şi că şi eu am.

Întotdeauna îmi pun întrebări despre picăturile de ploaie.

Mă întreb cum de cad mereu, poticnindu-se de propriile lor picioare, rupându-le, şi uitând să-şi deschidă paraşutele când coboară din cer spre un sfârşit nesigur. E ca şi cum cineva îşi goleşte buzunarele deasupra pământului şi nu pare să-i pese unde cade conținutul lor, nu pare să-i pese că picăturile de ploaie explodează când lovesc pământul, că se spulberă când cad, că oamenii blestemă zilele când picăturile îndrăznesc să bată darabana pe uşile lor.

~~Eu sunt o picătură de ploaie.~~

~~Părinții mei şi-au golit buzunarele~~ de mine şi m-au lăsat să mă evaporez pe o placă de beton.

Fereastra îmi spune că nu suntem departe de munți şi că în mod evident suntem aproape de-o apă, dar, în ziua de azi, cam totul este în apropierea unei ape. Doar că nu ştiu în care parte ne aflăm noi. În ce direcție stăm. Îmi mijesc ochii din pricina luminii puternice a dimineții. Cineva a luat soarele şi l-a prins din nou de cer, însă în fiecare zi atârnă din ce în ce mai jos. E ca un părinte neglijent care nu te cunoaşte decât pe jumătate. Soarele nu vede niciodată cum absența lui schimbă oamenii. Cât de diferiți suntem pe întuneric.

Deodată, un foşnet mă anunță că celălalt ocupant al celulei s-a trezit.

Mă răsucesc pe călcâie de parcă am fost prinsă furând din nou mâncare. Asta s-a întâmplat doar o singură dată, iar părinții nu m-au crezut când le-am spus că nu era pentru mine. Le-am spus că pur şi simplu încercam să salvez pisicile maidaneze care trăiau la colțul străzii, însă ei nu credeau că eram suficient de umană pentru a-mi păsa de o pisică. Nu eu. Nu ~~ceva~~ cineva ca

mine. Dar, de fapt, ei oricum nu credeau nimic din ceea ce le spuneam. De aceea mă aflu aici.

Colegul de Celulă mă analizează.

A adormit îmbrăcat. Poartă un tricou bleumarin şi pantaloni cargo kaki băgaţi în nişte ghete negre înalte.

Eu port bumbac de calitate inferioară pe membre şi o îmbujorare de trandafiri pe chip.

Ochii lui scrutează silueta trupului meu, iar mişcarea, lentă, îmi face inima s-o ia la goană. Prind petalele de trandafiri când îmi cad de pe obraji, în timp ce plutesc în jurul trupului meu, în timp ce mă învăluie în ceva ce pare a fi absenţa curajului.

Nu te mai uita la mine, vreau să-i spun.

Nu mă mai atinge cu privirea şi ţine-ţi mâinile deoparte şi te rog şi te rog şi te rog...

— Cum te cheamă?

Capul său aplecat într-o parte sparge în două gravitatea.

Sunt suspendată în acel moment. Clipesc şi îmi îmbuteliez respiraţia.

El îşi schimbă poziţia, iar ochii mei se spulberă în mii de bucăţele care ricoşează prin toată încăperea, prinzând un milion de instantanee, un milion de clipe în timp. Imagini pâlpâitoare decolorate cu timpul, gânduri îngheţate plutind precar într-un spaţiu mort, un vârtej de amintiri care-mi taie sufletul. ~~El îmi aminteşte de cineva pe care l-am cunoscut cândva.~~

O respiraţie scurtă şi revin brusc la realitate.

~~Gata cu reveriile.~~

— De ce eşti aici? întreb spre fisurile din peretele de beton.

14 fisuri în 4 pereţi de o mie de nuanţe de gri. Podeaua, tavanul: ambele făcute din aceeaşi lespede de piatră. Ramele de pat, jalnic construite: făcute din conducte de apă vechi. Pătrăţelul de fereastră: prea gros pentru a se sparge. Speranţa mea a obosit. Ochii mă dor şi şi-au pierdut concentrarea. Degetul trasează alene o dungă de-a lungul podelei reci.

Stau pe jos, unde miroase a gheaţă şi a metal şi a pământ. Colegul de Celulă stă turceşte în faţa mea, cu ghete un pic cam prea strălucitoare pentru un astfel de loc.

— Te temi de mine.

Vocea lui nu are nicio inflexiune.

Degetele mele se strâng pumn.

— Mă tem că te înşeli.

Poate că mint, dar asta nu-i treaba lui.

El pufneşte, iar sunetul răsună în aerul fără viață dintre noi. Nu-mi ridic capul. Nu-i întâlnesc privirea pe care o aruncă spre mine. Gust oxigenul stătut, risipit, şi oftez. Am ceva în gât, ceva ce am învățat să înghit.

2 ciocănituri la uşă mă fac să tresar şi să revin la realitate.

El e în picioare într-o secundă.

— Nu e nimeni acolo, îi spun. E doar micul dejun.

265 de mic dejunuri, şi încă nu ştiu din ce e făcut. Miroase a prea multe chimicale; un bulgăre amorf mereu livrat în extreme. Uneori prea dulce, alteori prea sărat, întotdeauna dezgustător. De cele mai multe ori mi-e prea foame pentru a-mi da seama de diferență.

Îl aud ezitând doar o clipă înainte să se îndrepte către uşă. Deschide o fantă şi aruncă o privire spre o lume care nu mai există.

— *Rahat!* Trage cu viteză tava, şi apoi îşi loveşte palma de tricou. Rahat, *rahat*.

Îşi face mâna pumn şi îşi încleştează maxilarul. S-a ars. L-aş fi avertizat dacă m-ar fi ascultat.

— Ar trebui să aştepți măcar 3 minute înainte să atingi tava, îi spun peretelui. Nu mă uit la cicatricele estompate care-mi împodobesc mâinile mici, la arsurile pe care nimeni n-a putut să mă învețe să le evit. Cred că o fac intenționat, adaug încet.

— O, deci azi ai de gând să-mi vorbeşti?

E furios. Ochii îi scânteiază înainte să-şi mute privirea, iar eu îmi dau seama că e mai degrabă ruşinat decât orice altceva. E un tip dur. Prea dur pentru a face greşeli tâmpite în fața unei fete. Prea dur pentru a-şi arăta durerea.

Îmi strâng buzele şi privesc spre pătrățelul de sticlă pe care ei îl numesc fereastră. N-au mai rămas prea multe animale, dar am auzit poveşti despre păsări care zboară. Poate că într-o zi o să ajung să văd una. Poveştile sunt atât de extravagante în ziua de azi, că nu prea ai cum să le dai crezare, însă am auzit destui oameni afirmând că au văzut o pasăre zburătoare în ultimii câțiva ani. Aşa că privesc pe fereastră.

Astăzi va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Astăzi va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Astăzi va fi...

Mâna lui.

Pe mine.

2 vârfuri

a 2 degete îmi mângâie pentru mai puțin de o secundă umărul acoperit, şi fiecare muşchi fiecare tendon din trupul meu e foarte încordat şi făcut noduri care îmi strâng şira spinării. Stau țeapănă. Nu mă mişc. Nu respir. Poate că dacă n-am să mă mai mişc vreodată, senzația asta va dăinui pe vecie.

~~Nu m-a atins nimeni de 264 de zile.~~

Uneori cred că singurătatea dinlăuntrul meu o să explodeze prin piele, şi uneori nu sunt sigură că se va rezolva ceva vreodată dacă plâng sau țip sau râd isterică. Uneori sunt atât de disperată să ating să fiu atinsă *să simt* încât sunt aproape sigură că voi cădea de pe o stâncă într-un univers paralel unde nimeni nu va mai fi în stare să mă găsească.

Nu pare imposibil.

Țip de ani de zile şi nimeni nu m-a auzit vreodată.

— Nu ți-e foame?

Vocea îi e mai joasă acum, un pic îngrijorată.

~~Mi-e foame de 264 de zile.~~

— Nu.

Cuvântul e un pic mai mult decât o respirație întretăiată în timp ce-mi iese de pe buze şi eu mă întorc şi nu ar trebui dar o fac iar el se uită lung la mine. Mă analizează. Buzele îi sunt întredeschise, mâinile îi atârnă fără vlagă pe lângă trup, genele îi clipesc des a confuzie.

Ceva mă loveşte în stomac.

Ochii lui. Ceva în legătură cu ochii lui.

~~Nu e el nu e el nu e el nu e el nu e el.~~

Închid lumea şi o dau deoparte. O încui. Învârt cheia bine de tot.

Întunericul mă cuprinde în brațele lui deschise.

— Hei...

Deschid uşor ochii. 2 ferestre spulberate care îmi umplu gura cu sticlă.

— Ce e?

Vocea lui e o încercare eşuată de fermitate, o încercare nerăbdătoare de indiferență.

~~Nimic.~~

Îmi concentrez atenția asupra pătratului transparent vârât

între mine şi libertatea mea. Vreau să distrug definitiv această lume de beton, să o fac uitată. Vreau să fiu mai mare, mai bună, mai puternică.

~~Vreau să fiu furioasă furioasă furioasă.~~

Vreau să fiu pasărea care îşi ia zborul.

— Ce scrii? spune Colegul de Celulă.

~~Acest cuvinte sunt vomă.~~

~~Acest stilou şubred este esofagul meu.~~

~~Această bucată de hârtie este vasul meu de porțelan.~~

— De ce nu vrei să-mi răspunzi?

E prea aproape prea aproape prea aproape.

Nimeni nu e vreodată suficient de aproape.

Inspir profund şi îl aştept să plece precum toți cei din viața mea. Ochii îmi sunt ațintiți asupra ferestrei şi a promisiunii a ceea ce ar putea fi. Promisiunea a ceva mai mare, mai măreț, vreun motiv pentru nebunia crescândă din oasele mele, vreo explicație pentru neputința mea de a face ceva fără să distrug totul. Va fi o pasăre. Va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura. Va fi o pasăre. Va fi albă...

— Hei...

— Nu mă poți atinge, îi şoptesc.

Mint, e ceea ce nu-i spun. El mă poate atinge, e ceea ce n-o să-i spun niciodată. Te rog, atinge-mă, e ceea ce vreau să-i spun.

Dar când oamenii mă ating, se întâmplă anumite lucruri. Lucruri ciudate. Lucruri rele.

Lucruri fatale.

Nu-mi pot aminti căldura vreunei îmbrățişări. Brațele mă dor de la inevitabila gheață a izolării. Propria mea mamă n-a putut să mă țină în brațe. Tatăl meu n-a putut să-mi încălzească mâinile înghețate. Trăiesc într-o lume de neant.

Salutare.

Lume.

Mă vei uita.

Cioc cioc.

Colegul de Celulă sare în picioare.

E vremea duşului.

~~TREI~~

Uşa se deschide într-un abis.

Nu există nicio lumină, nicio culoare, nicio promisiune în afară de groaza care se află de cealaltă parte. Niciun cuvânt. Nicio direcţie. Doar o uşă deschisă care de fiecare dată înseamnă acelaşi lucru.

Colegul de Celulă are nişte întrebări de pus.

— Ce naiba? Se uită de la mine la iluzia evadării. Ne lasă să plecăm?

~~N-or să ne lase niciodată să plecăm.~~

— E vremea să facem duş.

— Duş?

Vocea sa îşi pierde orice inflexiune, dar încă mai răzbate o nuanţă de curiozitate.

— N-avem prea mult timp, îi spun. Trebuie să ne grăbim.

— Stai puţin, ce-ai zis? Se întinde să mă apuce de braţ, dar eu mă trag înapoi. Dar nu e nicio lumină… nici măcar nu vedem încotro mergem…

— Repede. Îmi aţintesc privirea asupra podelei. Apucă-mă de marginea tricoului.

— Despre ce vorbeşti…

O alarmă răsună în depărtare. Un bâzâit se aude din ce în ce mai tare. Curând, întreaga celulă vibrează ca avertisment, iar uşa se închide la loc. Îl apuc de tricou şi îl trag în întunericul de lângă mine.

— Nu. Spune. Nimic.

— Dar…

— *Nimic*, şoptesc printre dinţii încleştaţi.

Îl trag de tricou şi îi ordon să mă urmeze în timp ce eu pipăi pereţii prin labirintul ospiciului. ~~E un cămin, un centru pentru tinerii cu probleme, pentru copii neglijaţi ce provin din familii destrămate, o casă sigură pentru cei tulburaţi psihic.~~ E o închisoare. Nu ne hrănesc cu nimic, iar ochii noştri nu se întâlnesc niciodată cu ai lor, cu excepţia rarelor explozii de lumină care îşi fac loc printre crăpăturile sticlei pe care ei o numesc fereastră. Nopţile sunt străpunse de ţipete şi suspine, jeliri şi strigăte de tortură, sunetul oaselor rupte cu forţa sau din proprie voinţă — n-o să ştiu niciodată. Mi-am petrecut primele 3

luni în compania propriei duhori. Nu mi-a spus nimeni niciodată unde se aflau băile şi duşurile. Nu mi-a spus nimeni niciodată cum funcţiona sistemul. Nu-ţi vorbeşte nimeni, decât atunci când îţi aduc veşti proaste. Nimeni nu te atinge vreodată. Băieţii şi fetele nu se întâlnesc niciodată.

Niciodată, cu excepţia zilei de ieri.

Nu poate fi o coincidenţă.

Ochii încep să mi se adapteze în mantia artificială a nopţii. Pipăi cu degetele pereţii coridoarelor aspre, iar Colegul de Celulă nu rosteşte niciun cuvânt. Aproape că sunt mândră de el. E cam cu 30 de centimetri mai înalt decât mine, cu trupul solid, cu muşchii şi puterea cuiva apropiat de vârsta mea. Lumea încă nu l-a distrus. Atâta libertate în ignoranţă.

— Ce…

Îl trag de tricou un pic mai tare ca să-l fac să tacă. Încă n-am terminat de străbătut coridoarele. Mă simt ciudat de protectoare faţă de el, această persoană care ar putea probabil să mă frângă cu 2 degete. El nu-şi dă seama cum ignoranţa îl face vulnerabil. El nu-şi dă seama că ei l-ar putea omorî fără niciun motiv.

Am decis să nu-mi fie teamă de el. Am decis că acţiunile sale sunt mai mult imature decât ameninţătoare. ~~Îmi pare atât de cunoscut atât de cunoscut atât de cunoscut.~~ Am cunoscut cândva un băiat cu aceiaşi ochi albaştri iar amintirile nu-mi îngăduie să-l urăsc.

Poate că mi-ar plăcea să am un prieten.

Încă 2 metri până ce peretele devine neted, iar noi trebuie să cotim la dreapta. 50 de centimetri de spaţiu gol până ce ajungem la o uşă de lemn cu clanţa stricată şi cu o mulţime de aşchii. 3 bătăi de inimă ca să ne asigurăm că suntem singuri. 1 picior întins pentru a împinge uşa. 1 scârţâială vagă, iar crăpătura se lărgeşte pentru a nu dezvălui altceva decât felul în care îmi imaginez că arată acest loc.

— Pe-aici, îi şoptesc.

Îl trag către şirul de duşuri şi pipăi pe jos după nişte bucăţele de săpun înţepenite în scurgere. Găsesc 2 bucăţi, una de două ori mai mare decât cealaltă.

— Deschide-ţi mâna, îi spun pe întuneric. E alunecoasă. Ai grijă să n-o scapi. Nu există prea mult săpun şi azi suntem norocoşi.

Pentru câteva clipe el nu spune nimic, iar eu încep să mă îngrijorez.

— Mai eşti aici?

Mă întreb dacă nu cumva asta era capcana. Dacă nu cumva ăsta era planul. Dacă a fost trimis să mă omoare sub mantia întunericului în acest loc strâmt. N-am ştiut niciodată cu adevărat ce aveau de gând să-mi facă în ospiciu, n-am ştiut niciodată dacă s-au gândit că cel mai bine ar fi să mă închidă, dar întotdeauna am crezut că ar putea să mă omoare. Asta părea întotdeauna o variantă viabilă.

Nu pot să spun că n-aş merita-o.

Însă mă aflu aici pentru ceva ce n-am intenționat niciodată să fac, şi nimănui nu pare să-i pese că a fost un accident.

~~Părinții mei n-au încercat niciodată să mă ajute.~~

Nu aud niciun duş curgând şi inima îmi stă în loc. Această încăpere anume este arareori plină, însă de obicei mai sunt şi alții, chiar dacă 1 sau 2. Am ajuns să-mi dau seama că locatarii ospiciului ori sunt nebuni cu adevărat şi nu-şi pot găsi drumul spre duşuri, ori pur şi simplu nu le pasă.

Înghit în sec.

— Cum te cheamă?

Cu o singură mişcare, vocea lui taie aerul şi fluxul conştiinței mele. Îl aud respirând mai aproape de mine decât era înainte. Inima mi-a luat-o la goană şi nu ştiu de ce, dar n-o pot controla.

— De ce nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Ai mâna deschisă? îl întreb eu cu gura uscată şi cu vocea răguşită.

El se mai apropie câțiva centimetri şi aproape că mă tem să mai respir. Degetele sale mângâie materialul rigid al singurei ținute pe care o voi deține vreodată, şi reuşesc, în cele din urmă, să expir. Atâta timp cât nu-mi atinge pielea. Atâta timp cât nu-mi atinge pielea. Atâta timp cât nu-mi atinge pielea. Acesta pare să fie secretul.

Tricoul meu subțire a fost spălat de atâtea ori în apa dură din această clădire, încât îl simt pe piele ca o pânză aspră de sac. Îi las în palmă bucata mai mare de săpun şi mă dau înapoi pe vârfurile degetelor.

— Am să-ți deschid eu duşul, îi explic, atentă să nu ridic vocea pentru ca ceilalți să nu mă audă.

— Ce fac cu hainele?
Trupul său e încă prea aproape de-al meu.
Clipesc de 1.000 de ori în întuneric.
— Trebuie să ți le dai jos.
Râde şi sunetul pare o respirație amuzantă.
— Nu, ştiu. Voiam să spun, ce fac cu ele cât timp mă spăl?
— Încearcă să nu le uzi.
El respiră profund.
— Cât timp avem la dispoziție?
— Două minute.
— Dumnezeule, de ce n-ai spus...
Deschid duşul său în acelaşi timp cu al meu, iar nemulțumirile lui sunt înecate de răpăitul disonant ale robinetelor care de-abia funcționează.
Mişcările mele sunt automate. Am făcut asta de atât de multe ori, încât deja am memorat cele mai eficiente metode de a mă freca şi mă clăti şi raționaliza săpun atât pentru corp, cât şi pentru păr. Nu există prosoape, aşa că trucul este să încerci să nu îți uzi nicio parte din corp cu prea multă apă. Dacă o faci, n-ai să te usuci niciodată ca lumea şi o să-ți petreci următoarea săptămână aproape murind de pneumonie. Eu ştiu.
În fix 90 de secunde îmi storc părul şi îmi trag la loc pe mine hainele ponosite. Tenişii sunt singurele mele lucruri care se află într-o stare cât de cât bună. Nu prea mergem pe-aici.
Colegul de Celulă mă urmează aproape imediat. Sunt mulțumită că învață repede.
— Apucă-mă de marginea tricoului, îi spun. Trebuie să ne grăbim.
Preț de un moment lent mă atinge uşor pe spate cu degetele, iar eu trebuie să-mi muşc limba pentru a înăbuşi intensitatea senzației. Aproape că mă opresc în loc. Nimeni, niciodată, nu-şi pune mâinile undeva aproape de trupul meu.
Trebuie să mă grăbesc, astfel încât degetele să-i alunece. Grăbeşte pasul, împiedicat, ca să mă prindă din urmă.
Când în cele din urmă suntem închişi între cei 4 pereți claustrofobi familiari, Colegul de Celulă mă priveşte încontinuu.
Mă ghemuiesc în colț. El încă are patul meu, pătura mea, perna mea. Îi iert ignoranța, dar poate că e prea devreme pentru a fi amici. Poate că am fost prea pripită să-l ajut. Poate că de fapt el se află aici pentru a mă face să sufăr. Dar dacă nu mă încălzesc,

am să mă îmbolnăvesc. Părul mi-e prea ud, iar pătura în care de obicei mă înfăşor se află tot în partea lui de încăpere. Poate că încă mă tem de el.

Respir prea sacadat, ridic privirea prea repede în lumina slabă a zilei. Colegul de Celulă a pus 2 pături pe umerii mei.

1 a mea.

1 a lui.

— Scuze că sunt aşa un ticălos, şopteşte către perete.

Nu mă atinge şi sunt ~~dezamăgită~~ fericită că n-o face. ~~Mi-aş dori s-o facă.~~ N-ar trebui s-o facă. Nimeni n-ar trebui să mă atingă vreodată.

— Pe mine mă cheamă Adam, spune el încet.

Se îndepărtează de mine până ce încăperea se luminează. Se foloseşte de o mână pentru a împinge rama patului meu înapoi în partea mea a spațiului.

Adam.

Un nume atât de frumos. Colegul de Celulă are un nume frumos.

E un nume care mi-a plăcut dintotdeauna, dar nu-mi pot aminti de ce.

Mă sui degrabă pe salteaua ale cărei arcuri de-abia mai pot fi ascunse, şi sunt atât de obosită, încât aproape că nu simt spiralele metalice care amenință să-mi pătrundă în piele. N-am dormit de mai bine de 24 de ore. *Adam e un nume frumos* este singurul gând înainte ca epuizarea să-mi frângă trupul.

~~PATRU~~

~~*Nu sunt nebună. Nu sunt nebună.*~~ *Nu sunt nebună.*

Groaza mă face să-mi deschid ochii.

Trupul mi-e scăldat într-o sudoare rece, creierul meu înoată în valuri de durere adânc întipărite în memorie. Ochii îmi sunt fixați asupra cercurilor negre care se dizolvă în întuneric. Habar n-am cât de mult am dormit. Habar n-am dacă mi-am speriat colegul de celulă cu visele mele. Uneori, când visez, țip cu voce tare.

Adam se uită lung la mine.

Respir greu şi reuşesc să mă ridic în capul oaselor. Îmi trag păturile mai bine în jurul meu şi îmi dau seama că i-am furat singura posibilitate de încălzire. Nu mi-a trecut deloc prin minte că ar putea să înghețe de frig la fel ca mine. Eu tremur, însă trupul său este nemişcat în noapte, silueta lui e o formă puternică pe fundalul întunericului. ~~Nu ştiu ce să spun.~~ Nu e nimic de spus.

— Țipetele nu încetează niciodată pe-aici, aşa-i?

~~Țipetele sunt doar începutul.~~

— Da, spun aproape pe muteşte.

Brusc, mă înroşesc uşor şi mă bucur că e prea întuneric să observe. Probabil că mi-a auzit țipetele.

Uneori îmi doresc să nu fiu nevoită să dorm. Alteori cred că dacă stau foarte, foarte liniştită, dacă nu mă mişc deloc, lucrurile se vor schimba. Cred că dacă încremenesc, pot face şi durerea să încremenească. Uneori nu mă mişc ore întregi. Nici măcar un centimetru.

Dacă timpul stă în loc, nu se poate întâmpla nimic rău.

— Eşti bine?

Vocea lui Adam este îngrijorată. Mă uit la pumnii încleştați care-i atârnă pe lângă corp, la cuta adâncă din frunte, la încordarea maxilarului său. Aceeaşi persoană care mi-a furat patul şi pătura e aceeaşi persoană care azi-noapte s-a lipsit de ele. Atât de încrezut şi nepăsător cu câteva ore în urmă; atât de grijuliu şi liniştit acum. Mă sperie că locul ăsta ar fi putut să-l doboare atât de rapid. Mă întreb ce a auzit cât timp am dormit.

Mi-aş dori să-l pot scuti de oroare.

Ceva se sparge; un țipăt torturat se aude de departe. Încăperile astea sunt îngropate adânc în beton, cu pereți mai groşi decât podelele şi tavanele la un loc pentru a împiedica sunetele să se audă prea departe. Dacă pot auzi agonia, trebuie să fie de neînvins. Noapte de noapte există sunete pe care nu le aud. Noapte de noapte mă întreb dacă eu urmez.

— Nu eşti nebună.

Îmi ridic brusc privirea. Ține capul într-o parte, ochii îi sunt limpezi şi atenți în ciuda vălului care ne înconjoară. Respiră adânc.

— Credeam că toți de-aici sunt nebuni, continuă el. Am crezut că m-au încuiat cu o psihopată.

Iau o gură mică de oxigen.

— Ce amuzant. Aşa am crezut şi eu.

Trec

1

2

3 secunde.

Îşi întinde pe față un rânjet atât de lat, atât de amuzat, atât de reconfortant de sincer, că e precum bubuitul unui tunet prin trupul meu. Ceva mă înțeapă în ochi şi îmi înmoaie genunchii. N-

am mai văzut un zâmbet de 265 de zile.

Adam e în picioare.

Îi întind pătura lui.

El o ia doar pentru a o înfăşura mai strâns în jurul meu, şi ceva se contractă în pieptul meu. Plămânii îmi sunt străpunşi şi înlănţuiţi, iar eu tocmai mă hotărâsem să nu mă mai mişc pe vecie, când el vorbeşte:

— Ce s-a întâmplat?

~~Părinţii mei au încetat să mă mai atingă când eram suficient de mare pentru a merge de-a buşilea. Profesorii mă puneau să lucrez singură, ca să nu-i rănesc pe ceilalţi copii. N-am avut niciodată un prieten. N-am cunoscut niciodată alinarea unei îmbrăţişări de mamă. N-am simţit niciodată blândeţea unui sărut de tată. Nu sunt nebună.~~

— Nimic.

Mai trec 5 secunde.

— Pot să mă aşez lângă tine?

~~Asta ar fi minunat.~~

— Nu.

Mă uit din nou înspre perete.

Îşi încleştează şi descleştează maxilarul. Îşi trece o mână prin păr şi îmi dau seama pentru prima oară că nu poartă tricou. În această încăpere este atât de întuneric, că de-abia desluşesc contururile siluetei sale; lunii îi este îngăduită doar o ferestruică pentru a lumina acest spaţiu, însă privesc cum muşchii braţelor sale se întăresc cu fiecare mişcare şi, deodată, iau foc. Flăcările îmi ling pielea, iar în stomac simt o explozie de căldură care mă sfârtecă. Fiecare centimetru din corpul său emană putere, fiecare suprafaţă luminează, cumva, prin întuneric. În 17 ani n-am văzut niciodată nimic asemănător lui. În 17 ani n-am vorbit cu niciun băiat de vârsta mea. ~~Deoarece sunt un monstru.~~

Îmi închid ochii până ce simt că i-am cusut.

Aud scârţâitul patului său, geamătul arcurilor când el se aşază. Îmi descos ochii şi privesc podeaua.

— Probabil că eşti îngheţat.

— Nu. Oftează zgomotos. De fapt, ard pe dinăuntru.

Mă ridic atât de repede, încât păturile cad pe jos.

— Eşti bolnav? Îi cercetez faţa în căutare de semne de febră, însă nu îndrăznesc să mă apropii. Te simţi ameţit? Te dor articulaţiile?

Încerc să-mi amintesc de propriile-mi simptome. Am fost țintuită o săptămână la pat de propriul meu corp. Nu puteam să fac nimic altceva decât să mă târăsc până la uşă şi să cad cu fața în mâncare. Nici măcar nu ştiu cum de-am supraviețuit.

— Cum te cheamă?

A pus aceeaşi întrebare de 3 ori deja.

— S-ar putea să fii bolnav, e tot ce-i spun.

— Nu sunt bolnav. Mi-e pur şi simplu cald. De obicei, nu dorm cu hainele pe mine.

Simt cum fluturii din stomacul meu iau foc. O umilință inexplicabilă îmi arde carnea. Nu ştiu unde să privesc.

Respiră adânc.

— Am fost un măgar ieri. M-am purtat urât şi-mi cer scuze. Nu trebuia să fac asta.

Îndrăznesc să-i întâlnesc privirea.

Ochii săi au exact nuanța cobaltului, albastrul unei vânătăi care înfloreşte, limpezi şi pătrunzători şi fermi. Maxilarul îi e încleştat, iar trăsăturile îi sunt sculptate într-o expresie grijulie. Toată noaptea s-a gândit numai la asta.

— Bine.

— Deci, de ce nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

Se apleacă în față, iar eu îngheț.

Mă dezgheț.

Mă topesc.

— Juliette, şoptesc. Numele meu e Juliette.

Buzele-i schițează un zâmbet care îmi frânge şira spinării. Îmi repetă numele de parcă acest cuvânt îl amuză. Îl distrează. Îl încântă.

~~În 17 ani, nimeni nu mi-a mai rostit numele aşa.~~

~~CINCI~~

Nu ştiu când a început.

Nu ştiu de ce a început.

Nu ştiu nimic despre nimic, în afară de țipete.

Mama mea țipând când şi-a dat seama că nu mă mai poate atinge. Tatăl meu țipând când şi-a dat seama ce i-am făcut mamei. Părinții mei țipând când m-au încuiat în camera mea şi mi-au spus că ar trebui să fiu recunoscătoare. Pentru mâncarea lor. Pentru modul uman în care se poartă cu această creatură care nu putea să fie copilul lor. Pentru rigla pe care o foloseau pentru a măsura distanța pe care trebuia să o păstrez.

Le-am distrus viețile, asta mi-au spus.

Le-am furat fericirea. I-am distrus mamei speranța de a mai avea copii.

Nu vedeam ce le-am făcut? era ceea ce mă întrebau. Nu vedeam că am distrus totul?

Am încercat din răsputeri să repar ceea ce distrusesem. Am încercat în fiecare zi să fiu ceea ce îşi doreau. Am încercat tot timpul să fiu mai bună, dar niciodată n-am ştiut cum.

Acum ştiu doar că oamenii de ştiință se înşală.

Lumea e plată.

Ştiu asta deoarece am fost aruncată de pe marginea ei şi am încercat să mă agăț de ea vreme de 17 ani. Am încercat, vreme de 17 ani, să mă cațăr înapoi pe ea, dar e aproape imposibil să învingi gravitația când nimeni nu vrea să-ți întindă o mână de ajutor.

Când nimeni nu vrea să rişte să te atingă.

Astăzi ninge.

Betonul e rece şi mai tare decât de obicei, dar eu prefer aceste temperaturi glaciale umezelii înăbuşitoare a zilelor de vară. Vara e o plită lentă care aduce toate lucrurile din lume la punctul de fierbere, la câte 1 grad, pe rând. Promite un milion de adjective fericite doar ca să-ți bage pe nas, drept cină, duhoare şi ape menajere. Urăsc căldura şi mizeria lipicioasă şi năduşită pe

care o lasă în urmă. Urăsc plictiseala indiferentă a unui soare mult prea preocupat de el însuşi pentru a observa orele infinite pe care le petrecem în prezenţa lui. Soarele e o chestie arogantă, care lasă mereu lumea în urmă când se plictiseşte de noi.

Luna e o prietenă loială.

Nu pleacă niciodată. E mereu acolo, veghind, neclintită, ştiindu-ne în momentele noastre bune şi rele, schimbându-se întotdeauna, aşa cum facem şi noi. În fiecare zi e o versiune diferită a ei însăşi. Uneori slabă şi palidă, alteori puternică şi plină de lumină. Luna înțelege ce înseamnă să fii om.

Şovăielnic. Singur. Pătruns de imperfecțiuni.

Privesc pe fereastră atât de mult încât uit de mine. Întind mâna pentru a prinde un fulg de zăpadă, dar pumnul mi se închide în jurul aerului înghețat. Gol.

Vreau să-mi trec direct prin fereastră pumnul ăsta legat de încheietură.

Doar ca să simt ceva.

Doar ca să mă simt om.

— Cât e ceasul?

Clipesc buimacă. Vocea lui mă readuce în lumea pe care tot încerc să o uit.

— Nu ştiu, îi spun.

Habar n-am cât e ceasul. Habar n-am în ce zi a săptămânii ne aflăm, în ce lună, sau dacă există vreun anotimp anume în care ar trebui să fim.

Nu prea mai avem anotimpuri.

Animalele sunt pe moarte, păsările nu zboară, semănăturile nu prea mai cresc, florile aproape că nu mai există. Vremea este instabilă. Uneori, zilele noastre de iarnă ajung şi la 33 de grade. Alteori, ninge fară motiv. Nu mai putem produce suficientă mâncare, nu mai putem menține o vegetație suficientă pentru animale, şi astfel, nu putem să-i hrănim pe oameni cu ce au nevoie. Până ce Restaurația să fi preluat frâiele, promițând că avea o soluție, populația noastră scădea alarmant de rapid. Animalele erau atât de flămânde, încât erau dispuse să mănânce orice, iar oamenii erau atât de flămânzi, încât erau dispuşi să mănânce animale otrăvitoare. Ne omoram singuri încercând să rămânem în viață. Vremea, plantele, animalele şi supraviețuirea umană sunt toate legate între ele, fară posibilitate de scăpare.

Elementele naturale se războiau între ele deoarece noi făceam abuz de propriul nostru ecosistem. De propria noastră atmosferă. De propriile noastre animale. De propriii noştri oameni.

Restauraţia a promis să rezolve lucrurile. Dar, cu toate că sănătatea umană a găsit un minimum de uşurare sub noul regim, mai mulţi oameni au murit din cauza unor arme încărcate decât a unor stomacuri goale. Treptat, situaţia se înrăutăţeşte.

— Juliette?

Ridic brusc capul.

Ochii lui sunt larg deschişi, îngrijoraţi, analizându-mă. Îmi întorc privirea.

El îşi drege vocea.

— Deci, ăăă, ne hrănesc doar o dată pe zi? întrebarea sa face ca amândoi să ne îndreptăm ochii spre fanta din uşă.

Îmi aduc genunchii la piept şi îmi legăn oasele pe saltea. Dacă stau foarte, foarte nemişcată, aproape că pot ignora metalul care încearcă să-mi pătrundă în piele.

— Nu există niciun sistem în privinţa mâncării, îi spun. Degetul meu trasează un nou model pe materialul aspru al păturii.

— De obicei primim ceva dimineaţa, dar nu există nicio certitudine că vom mai primi altceva. Uneori... avem noroc.

Mă uit spre geamul îngropat în perete. Raze roz şi roşii se furişează în încăpere, iar eu ştiu că s-a dat startul unui nou început. S-a dat startul aceluiaşi sfârşit. O altă zi. ~~Poate ca azi voi muri~~. Poate că azi va zbura o pasăre.

— Deci asta-i tot? Ei deschid uşa o dată pe zi pentru ca oamenii să-şi facă treburile, şi poate, dacă suntem *norocoşi,* ne şi hrănesc? Asta-i tot?

Pasărea va fi albă, iar pe cap va avea dungi aurii precum o coroană. Va zbura.

— Asta-i tot.

— Nu există... terapie în grup?

Aproape că râde.

— Până să vii tu, eu n-am rostit niciun cuvânt vreme de 264 de zile.

Tăcerea lui spune atât de multe. Aproape că pot întinde mâna să-i ating vina care-i creşte pe umeri.

— Cât timp vei fi închisă? mă întreabă el într-un sfârşit.

~~Toată viaţa.~~

— Nu ştiu.

În depărtare, un zgomot mecanic scârţâie/geme/se îndoaie. Viaţa mea constă din 4 pereţi de oportunităţi ratate turnate în cofrajele de beton.

— Şi familia ta?

În vocea lui se simte o adevărată tristeţe, aproape ca şi cum deja cunoaşte răspunsul la această întrebare.

~~Asta e ceea ce ştiu despre părinţii mei: habar n-am unde se află.~~

— Tu de ce eşti aici? întreb eu spre degetele mele, pentru a-i evita privirea.

Mi-am analizat degetele atât de amănunţit, încât ştiu cu exactitate unde se află fiecare băşică sau vânătaie care mi-a distrus pielea. Mâini micuţe. Degete subţiri. La strâng pumn şi le dau drumul pentru a slăbi încordarea. Încă nu mi-a răspuns.

Îmi ridic privirea.

— Nu sunt nebun, e tot ce răspunde.

— Asta spunem cu toţii.

Îmi înclin capul într-o parte doar pentru a-l clătina un centimetru. Îmi muşc buza. Nu pot să nu furişez priviri spre fereastră.

— De ce te tot uiţi afară?

Nu-i iau în seamă întrebarea, chiar nu. E doar ciudat să ai pe cineva cu care să poţi vorbi. E ciudat să trebuiască să-mi folosesc energia pentru a-mi mişca buzele ca să formez cuvintele necesare pentru a-mi explica acţiunile. De atâta timp, nimănui nu i-a păsat. Nimeni nu m-a privit suficient de atent pentru a se întreba de ce mă uit pe fereastră. Nimeni nu m-a tratat vreodată ca egal. Şi totuşi, el nu ştie ~~ca sunt un monstru~~ secretul meu. Mă întreb cât va mai dura până ce va încerca să se salveze de mine.

Am uitat să răspund, iar el încă mă studiază.

Îmi dau o şuviţă de păr pe după ureche şi mă răzgândesc.

— De ce te uiţi atât de mult la mine?

Ochii lui sunt două microscoape care inspectează celulele existenţei mele. Cu grijă şi curiozitate.

— Am ajuns la concluzia că singurul motiv pentru care m-ar închide aici cu o fată e din cauză că eşti nebună. Credeam că încercau să mă tortureze băgându-mă în acelaşi loc cu o psihopată. Credeam că tu erai pedeapsa mea.

— Şi de aceea mi-ai furat patul.

Pentru a-ţi exercita puterea. Pentru a-ţi formula o revendicare. Pentru a lupta primul.

Privirea îi coboară în pământ. Îşi încleştează mâinile şi le desface, după care îşi freacă ceafa.

— De ce m-ai ajutat? Cum de-ai ştiut că n-am să-ţi fac rău?

Îmi număr degetele ca să mă asigur că sunt încă acolo.

— Dar n-am făcut-o.

— Nu m-ai ajutat, sau n-ai ştiut că îţi voi face rău?

— Adam.

Buzele mele formează numele lui. Sunt surprinsă să descopăr cât de mult îmi place felul uşor, cunoscut, în care sunetele îmi ies din gură.

E aproape la fel de nemişcat precum sunt eu. Ochii săi aruncă un nou tip de sentiment, pe care nu-l pot identifica.

— Da?

— Cum e? îl întreb, şi fiecare cuvânt se aude mai încet decât precedentul. Afară? ~~În lumea adevărată~~. E mai rău?

O durere tulbură trăsăturile chipului său frumos cizelat. Îi ia câteva clipe să răspundă. Se uită pe fereastră.

— Sincer? Nu ştiu dacă e mai bine să te afli aici sau acolo.

Mă uit şi eu spre geamul care ne separă de realitate şi aştept ca buzele sale să înceapă să se mişte; aştept să-l aud vorbind. Iar apoi încerc să-i dau atenţie în timp ce cuvintele lui sar în negura din capul meu, înceţoşându-mi simţurile, ochii şi concentrarea.

Ştiai că a fost o mişcare internaţională? mă întreabă Adam.

Nu, nu ştiam, îi răspund. Nu îi spun că am fost scoasă cu forţa din casa mea în urmă cu 3 ani. Nu îi spun că am fost scoasă cu forţa la fix 7 ani după ce Restauraţia a început să ţină predici şi la 4 luni după ce a preluat controlul asupra tuturor lucrurilor. Nu îi spun cât de puţine lucruri ştiu despre noua noastră lume.

Adam spune că Restauraţia şi-a vârât coada în fiecare ţară, pregătită pentru momentul în care să îşi aducă liderii într-o poziţie de control. El spune că pământul locuibil care a mai rămas în lume a fost împărţit în 3.333 de sectoare, iar fiecare spaţiu este acum sub controlul unei diferite Persoane a Puterii.

Ştiai că ne-au minţit? mă întreabă Adam.

Ştiai că Restauraţia a spus că cineva trebuia să preia controlul, că cineva trebuia să salveze societatea, că cineva trebuia să restabilească pacea? Ştiai că au spus că singura metodă de a găsi pacea era să-i omoare pe toţi susţinătorii opoziţiei?

Ştiai asta? e ceea ce mă întreabă Adam.

Şi abia acum dau din cap a încuviinţare. Abia acum spun da.

Asta e partea pe care mi-o amintesc. Furia. Răzmeriţele. Turbarea.

Ochii mi se închid într-un efort inconştient de a alunga toate amintirile neplăcute, însă efortul dă greş. Proteste. Adunări. Strigăte pentru supravieţuire. Văd femei şi copii murind de foame, case distruse şi îngropate sub dărâmături, provincia e un peisaj pârjolit, singurul său fruct fiind carnea putrezită a celor morţi. Văd moarte moarte moarte şi roşu şi stacojiu şi maro şi cea mai aprinsă nuanţă a rujului mamei tale, toate întinse pe pământ.

Atât de mult, totul, toate lucrurile moarte.

Restauraţia se luptă să-şi ţină oamenii în frâu, spune Adam. El mai spune că Restauraţia se luptă să câştige un război împotriva rebelilor care nu vor să se supună acestui nou regim. Restauraţia se luptă să se instaureze în toate societăţile internaţionale ca o nouă formă de guvernare.

Şi apoi mă întreb ce s-a întâmplat cu oamenii pe care îi vedeam în fiecare zi. Ce s-a ales de casele lor, de părinţii lor, de copiii lor. Mă întreb câţi dintre ei au fost îngropaţi în pământ.

Câţi dintre ei au fost ucişi.

— Ei distrug totul, spune Adam, iar vocea îi e deodată un sunet solemn în tăcere. Toate cărţile, toate vestigiile, toate rămăşiţele istoriei umane. Ei spun că e singurul fel de-a repara lucrurile. Că numai aşa putem începe de la zero. Ei spun că nu putem face aceleaşi greşeli precum cele ale generaţiilor precedente.

2

bătăi

la uşă, şi amândoi suntem în picioare, speriaţi şi reîntorşi brusc în această lume sumbră.

Adam se uită la mine, ridicând din sprânceană.

— Micul dejun?

— Aşteaptă 3 minute, îi reamintesc.

Suntem foarte buni în a ne ascunde foamea, până ce bătăile de la uşă ne mutilează demnitatea.

Ne înfometează intenţionat.

— Da. Zâmbeşte blând. N-aş vrea să mă ard.

Aerul se mişcă atunci când el înaintează.

Eu sunt o statuie.

— Tot nu înțeleg, spune el în şoaptă. De ce te afli aici?

— De ce pui atât de multe întrebări?

Lasă cam 20 de centimetri spațiu între noi, iar eu mă aflu la 20 de centimetri distanță de o combustie spontană.

— Ochii tăi sunt atât de profunzi. Îşi înclină capul într-o parte. Atât de liniştiți. Aş vrea să ştiu la ce te gândeşti.

— N-ar trebui.

Vocea îmi ezită.

— Nici măcar nu mă cunoşti.

Râde, iar gestul îi luminează ochii.

— Nu te cunosc.

— Nu.

Clatină din cap. Se aşază pe pat.

— Sigur. Bineînțeles că nu.

— Ce?

— Ai dreptate. Poate că sunt nebun.

Fac 2 paşi în spate.

— Poate că eşti.

Zâmbeşte din nou, şi aş vrea să-i fac o poză. Aş vrea să-i privesc tot restul vieții arcuirea buzelor.

— Nu sunt, ştii asta.

— Dar nu vrei să-mi spui de ce eşti aici, îl provoc.

— Nici tu.

Mă las în genunchi şi trag tava prin fantă. Ceva de neidentificat scoate aburi din 2 căni de tablă. Adam se aşază turceşte pe podea, față-n față cu mine.

— Micul dejun, spun, şi îi împing porția.

~~ŞASE~~

1 cuvânt, 2 buze, 3 4 5 degete formează 1 pumn.

1 colț, 2 părinți, 3 4 5 motive pentru a mă ascunde.

1 copil, 2 ochi, 3 4 17 ani de frică.

1 mătură ruptă, 1 pereche de fețe sălbatice, şoapte furioase, lacăte pe uşa mea.

Priviți-mă, e ceea ce voiam să vă spun. Vorbiți cu mine din

când în când. Găsiţi-mi un leac pentru aceste lacrimi, aş vrea să respir cu adevărat pentru prima oară în viaţă.

Au trecut 2 săptămâni.

2 săptămâni cu aceeaşi rutină, 2 săptămâni cu nimic altceva decât rutină. 2 săptămâni cu colegul de celulă ~~care a fost atât de aproape de a mă atinge~~ care nu mă atinge. Adam se adaptează sistemului. Nu se plânge niciodată, nu oferă niciodată prea multe informaţii, continuă să pună prea multe întrebări.

Se poartă frumos cu mine.

Stau la fereastră şi privesc ploaia şi frunzele şi zăpada ciocnindu-se. Dansează pe rând cu vântul, executând scheme coregrafice pentru mulţimile nevinovate. Soldaţii merg tropăind prin ploaie, călcând în picioare frunzele şi zăpada depusă. Mâinile lor înmănuşate duc arme care ar putea spulbera un milion de posibilităţi cu un singur glonţ. Pe ei nu-i deranjează frumuseţea care cade din cer. Ei nu înţeleg libertatea de a simţi universul pe propria-ţi piele. Lor nu le pasă.

Mi-aş dori să-mi pot umple gura cu picături de ploaie şi buzunarele cu zăpadă. Mi-aş dori să pot trasa cu degetul vinişoarele de pe o frunză căzută şi să simt vântul cum îmi înţeapă nasul.

În schimb, ignor disperarea care-mi uneşte degetele şi privesc aşteptând pasărea pe care am văzut-o doar în vise. Conform poveştilor, păsările zburau cândva. Înainte ca stratul de ozon să se fi deteriorat, înainte ca poluarea să fi transformat creaturile în ceva ~~oribil~~ diferit. Se spune că vremea nu a fost întotdeauna atât de imprevizibilă. Se spune că existau cândva păsări care se înălţau la cer şi zburau precum avioanele.

Pare ci udat că un animal micuţ ar putea realiza ceva la fel de complex ca ingineria umană, însă posibilitatea e prea ademenitoare pentru a fi ignorată. Am visat 10 ani la rând aceeaşi pasăre zburând prin acelaşi văzduh. Albă, cu dungi aurii pe cap precum o coroană.

Este singurul vis care-mi conferă linişte interioară.

— Ce scrii?

Îmi mijesc ochii spre trupu-i solid, spre zâmbetul destins pe care îl are întipărit pe chip. Nu ştiu cum de reuşeşte să zâmbească în pofida tuturor celor întâmplate. Mă întreb dacă poate să-şi menţină acea formă, acea curbură specială a gurii care

schimbă vieți. Mă întreb cum o să se simtă peste 1 lună şi mă cutremur la acest gând.

Nu vreau să ajungă ca mine.

Pustiit.

— Hei... îmi ia pătura de pe pat şi se ghemuieşte lângă mine, punându-mi imediat bucata subțire de material pe umerii mei şi mai subțiri. Eşti bine?

Încerc să zâmbesc. Mă hotărăsc să-i evit întrebarea.

— Mulțumesc pentru pătură.

Se aşază pe jos lângă mine şi se reazemă de perete. Umerii săi sunt foarte aproape, prea aproape ~~niciodată suficient de aproape~~. Căldura trupului său face mai multe pentru mine decât va face vreodată pătura. Ceva în articulațiile mele tânjeşte cumplit, o nevoie disperată pe care n-am fost niciodată în stare s-o împlinesc. Oasele îmi cer ceva ce nu pot permite.

~~Atinge-mă.~~

Se uită la caietul de notițe din mâna mea, la stiloul stricat pe care-l țin în pumn. Închid caietul şi-l fac sul. Îl bag într-o crăpătură din perete. Analizez stiloul din palmă. Ştiu că mă priveşte lung.

— Scrii o carte?

— Nu.

Nu, nu scriu o carte.

— Poate c-ar trebui.

Mă întorc să-i întâlnesc privirea şi regret imediat. Nici 10 centimetri nu sunt între noi, şi nu mă pot mişca, deoarece trupul meu ştie doar cum să înghețe locului. Fiecare muşchi, fiecare mişcare se înăspreşte, fiecare vertebră din coloana mea e un cub de gheață. Îmi țin respirația, iar ochii îmi sunt larg deschişi, blocați, prinşi în intensitatea privirii sale. Nu mă pot uita în altă parte. Nu ştiu cum să mă retrag.

Oh.

Doamne.

Ochii lui.

M-am tot mințit, hotărâtă să neg imposibilul.

Îl cunosc îl cunosc îl cunosc îl cunosc

Băiatul ~~care nu-şi aminteşte de mine~~ pe care l-am cunoscut cândva.

— Au de gând să distrugă limba engleză, spune el pe un ton atent, liniştit.

Mă lupt să-mi recapăt respirația.

— Vor să refacă absolut totul, continuă el. Vor să reconstruiască totul. Vor să distrugă orice ar fi putut să fie motivul problemelor noastre. Ei cred că avem nevoie de o limbă nouă, universală.

Îşi coboară vocea. Îşi coboară privirea.

— Vor să distrugă totul. Fiecare limbă din istorie.

— Nu.

Respir sacadat. Privirea mi-e încețoşată de puncte.

— Ştiu.

— Nu.

Asta nu ştiam.

Îşi ridică privirea.

— E bine că aşterni cuvinte pe hârtie. Într-o bună zi, ceea ce faci va fi ilegal.

Am început să tremur. Corpul meu se luptă deodată cu o vâltoare de sentimente, creierul mi-e îmbolnăvit de lumea pe care o pierd şi îndurerat de băiatul ăsta care nu îşi aduce aminte de mine. Stiloul cade pe podea, iar eu strâng pătura atât de tare, că mă tem să n-o rup. Gheața îmi taie pielea, groaza mi se coagulează în vene. N-am crezut niciodată că avea să devină atât de rău. N-am crezut niciodată că Restaurația va duce lucrurile atât de departe. Incinerează cultura, frumusețea diversității. Noii cetățeni ai lumii noastre vor fi reduşi doar la nişte numere, uşor interşanjabili, uşor de înlăturat, uşor de distrus pentru nesupunere.

Ne-am pierdut umanitatea.

Îmi înfăşor umerii în pătură, până ce sunt învăluită în tremurul care nu încetează să-mi terorizeze trupul. Sunt îngrozită de lipsa mea de autocontrol. Nu pot sta nemişcată.

Mâna lui e deodată pe spatele meu.

Atingerea sa îmi arde pielea prin straturile de material, iar eu respir atât de rapid, încât plămânii mei mai au un pic şi cedează. Sunt prinsă în curente de confuzie ce se ciocnesc, atât de disperată ~~atât de disperată atât de~~ ~~disperată~~ să fiu aproape atât de disperată să fiu departe. Nu ştiu cum să mă îndepărtez de el. ~~Nu vreau să mă îndepărtez de el~~. Nu vreau să-i fie frică de mine.

— Hei!

Vocea îi e blândă atât de blândă atât de blândă. Brațele îi sunt mai puternice decât orice os din corpul meu. Îmi trage

trupul înfăşurat aproape de pieptul său, iar eu sunt spulberată. Două trei patru cincizeci de mii de bucăți de sentimente mă străpung în inimă, se topesc în picături de miere caldă care alină cicatricele din sufletul meu. Pătura este singura barieră dintre noi, iar el mă trage mai aproape, mai bine, mai puternic, până ce aud bătăile bubuind adânc în pieptul său, iar brațele lui de oțel petrecute în jurul trupului meu taie toate legăturile încordate din membre. Căldura lui topeşte țurțurii de gheață care mă sprijină din interior, iar eu mă dezgheț mă dezgheț mă dezgheț, şi ochii îmi clipesc repede până ce rămân închişi, până ce lacrimi tăcute îmi alunecă pe față, şi decid că singurul lucru pe care vreau să-l îngheț este trupul său care-l ține pe-al meu.

— Totul e bine, şopteşte el. Tu vei fi bine.

Adevărul e un stăpân gelos, răutăcios, care nu doarme niciodată, e ceea ce nu-i spun. Nu voi fi niciodată bine.

E nevoie de fiecare firicel de putere din ființa mea pentru a mă îndepărta de el. O fac pentru că trebuie. ~~Pentru că e pentru binele său~~. Cineva îmi bagă furculițe în spinare în timp ce mă îndepărtez. Piciorul mi se încurcă în pătură şi aproape cad înainte ca Adam să întindă din nou mâna spre mine.

— Juliette…

— Nu mă p-poți atinge.

Respir sacadat şi înghit greu, degetele îmi tremură atât de tare că le fac pumn.

— Nu mă poți atinge. Nu poți.

Mă uit spre uşă.

El se ridică în picioare.

— De ce nu?

— Pur şi simplu nu poți, şoptesc eu către perete.

— Nu înțeleg… De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Stai toată ziua în colț şi scrii în caietul ăla şi te uiți peste tot, numai la mine nu. Ai atât de multe de povestit unei bucăți de hârtie, iar eu stau chiar aici şi tu nici măcar nu mă bagi în seamă. Juliette, te r*og… Se înti*nde spre mâna mea, dar eu mă întorc. De ce nu vrei măcar să mă *priveşti?* N-am de gând să-ți fac rău…

~~Nu-ți aduci aminte de mine. Nu-ți aduci aminte că am fost colegi de şcoală timp de 7 ani.~~

Nu-ți aduci aminte de mine.

— Nu mă cunoşti.

Vocea mi-e monotonă, lipsită de inflexiuni; membrele îmi

sunt amorțite, amputate.

— De două săptămâni împărțim vin loc, şi tu crezi că mă cunoşti, dar nu ştii nimic despre mine. Poate că *sunt* nebună.

— Nu eşti, spune el printre dinții încleştați. *Ştii* că nu eşti.

— Atunci poate că tu eşti, spun eu încet, cu grijă. Pentru că unul dintre noi e în mod sigur.

— Asta nu e adevărat...

— Adam, spune-mi de ce te afli aici. Ce cauți la un spital de nebuni dacă nu aparții acestui loc?

— Te întreb acelaşi lucru de când am ajuns aici.

— Poate că pui prea multe întrebări.

Îl aud cum expiră puternic. Râde pe un ton amar.

— Practic, noi suntem singurii 2 oameni *în viață* din acest loc, iar tu vrei să mă îndepărtezi de tine?

Închid ochii şi îmi concentrez atenția asupra respirației.

— Poți vorbi cu mine. Doar că te rog să nu mă atingi.

7 secunde de tăcere se alătură conversației.

— Poate că vreau să te ating.

În inima mea îşi fac loc 15.000 de sentimente de neîncredere. Sunt tentată de nechibzuință, tânjind tânjind tânjind, veşnic disperată după un lucru pe care nu-l pot avea niciodată. Mă întorc cu spatele la el, dar nu pot să împiedic minciunile să mi se reverse de pe buze.

— Poate că nu vreau s-o faci.

Scoate un sunet dur.

— Te dezgust atât de tare?

Mă răsucesc pe călcâie, prinsă cu garda jos de cuvintele sale, încât uit cum trebuie să mă port. Mă priveşte îndelung, cu fața dură, cu maxilarul încleştat, mişcându-şi degetele pe lângă corp. Ochii săi sunt 2 găleți de apă de ploaie: adâncă, proaspătă, limpede.

Rănit.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

Nu pot respira.

— Tu chiar nu poți să răspunzi la o simplă întrebare, nu-i aşa?

Clatină din cap şi se întoarce spre perete.

Chipul mi-e vârât într-un stâlp cenuşiu de beton, brațele şi picioarele îmi sunt pline de ghips. Nu simt nimic. Nu sunt nimic. Sunt golită de tot, nu mă voi mai mişca niciodată. Mă holbez la o

fisură mică aproape de papucul meu. Am să mă holbez la ea pe vecie.

Păturile cad pe jos. Lumea devine neclară, urechile mele externalizează fiecare sunet spre o altă dimensiune. Ochii mi se închid, gândurile mi se îndepărtează, amintirile mă lovesc în inimă.

Îl cunosc.

Am încercat din răsputeri să nu mă mai gândesc la el.
Am încercat din răsputeri să-i uit chipul.
Am încercat din răsputeri să-mi scot din minte acei ochi albaştri albaştri albaştri dar îl cunosc îl cunosc îl cunosc au trecut 3 ani de când l-am văzut ultima oară.
Nu l-aş putea uita niciodată pe Adam.
Dar el deja m-a uitat.

~~ŞAPTE~~

Îmi amintesc televizoare şi şemineuri şi chiuvete de porţelan, îmi amintesc bilete de cinema şi locuri de parcare şi SUV-uri. Îmi amintesc saloane de coafură şi vacanţe şi obloane şi păpădii şi mirosul străzilor proaspăt pavate. Îmi amintesc reclame la pastă de dinţi şi doamne pe tocuri înalte şi bărbaţi în vârstă îmbrăcaţi în costume de serviciu. Îmi amintesc poştaşi şi biblioteci şi trupe de băieţi şi baloane şi brazi de Crăciun.
Îmi amintesc când aveam 10 ani şi nu mai puteam ignora lipsa mâncării, iar lucrurile deveniseră atât de scumpe, încât nimeni nu-şi mai permitea să trăiască.

Adam nu vorbeşte cu mine.
Poate că aşa e mai bine. Poate că nu avea rost să sper că eu şi el am putea fi prieteni, poate că e mai bine ca el să creadă că nu-l plac decât să creadă că-l plac prea mult. El ascunde foarte mult din ceva ce pare a fi durere, însă secretele sale mă înspăimântă. Nu vrea să-mi spună de ce se află aici. Cu toate că nici eu nu-i spun prea multe.
~~Şi totuşi şi totuşi şi totuşi~~.

Noaptea trecută, amintirea brațelor sale în jurul meu a fost suficientă pentru a înăbuşi țipetele. Căldura unei îmbrățişări calde, forța unor mâini puternice ținând laolaltă toate părțile ce mă alcătuiesc, uşurarea şi eliberarea singurătății de atâția ani de zile. N-am cum să plătesc acest dar pe care el mi l-a oferit.

Să o atingi pe Juliette e aproape imposibil.

N-am să uit niciodată groaza din ochii mamei mele, chinul de pe chipul tatălui meu, frica întipărită în expresiile lor. Copilul lor ~~era~~ este un monstru. Posedat de însuşi diavolul. Blestemat de întuneric. Păcătos. Ceva dezgustător. Medicamentele, analizele, soluțiile medicale au eşuat. Interogatoriul contradictoriu psihologic a eşuat.

E o armă pe două picioare în societatea noastră, e ceea ce au spus profesorii. *N-am mai văzut niciodată aşa ceva,* e ceea ce au spus medicii. *Ar trebui luată din casa dumneavoastră,* e ceea ce au spus polițiştii.

~~Nicio problemă, e ceea ce au spus părinții mei~~. Aveam 14 ani când au scăpat în cele din urmă de mine. Când au rămas în urmă şi au privit cum eram târâtă din casă pentru o crimă pe care nu ştiam c-o puteam comite.

Poate că lumea e mai în siguranță cu mine încuiată într-o celulă. Poate că Adam e mai în siguranță dacă mă urăşte. Stă în colț, sprijinindu-şi fața în pumni.

N-am avut niciodată intenția să-l rănesc.

N-am avut niciodată intenția să o rănesc pe singura persoană care n-a vrut niciodată să mă rănească.

Uşa se deschide izbindu-se de perete şi 5 oameni dau năvală în încăpere, cu puştile îndreptate spre piepturile noastre.

Adam e în picioare, iar eu sunt stană de piatră. Am uitat să respir. N-am mai văzut de mult atât de mulți oameni, că pe moment sunt stupefiată. Ar trebui să țip.

— MÂINILE SUS, PICIOARELE DEPĂRTATE, GURA-NCHISĂ! NU VĂ MIŞCAȚI, IAR NOI N-O SĂ VĂ-MPUŞCĂM!

Încă sunt înghețată în loc. Ar trebui să mă mişc, ar trebui să-mi ridic mâinile, ar trebui să-mi depărtez picioarele, ar trebui să-mi reamintesc să respir. Cineva îmi taie gâtul.

Cel care latră ordine mă loveşte cu patul puştii în spate, iar genunchii îmi trosnesc când lovesc podeaua. În cele din urmă gust oxigenul şi puțin sânge. Cred că Adam strigă, dar corpul

meu este străbătut de o agonie acută pe care n-am mai simțit-o până acum. Sunt complet imobilizată.

— De ce nu-nțelegi când îți spun să-ți ții gura ÎNCHISĂ?

Mă uit cu coada ochiului şi văd că țeava puştii e la 5 centimetri de fața lui Adam.

— RIDICĂ-TE!

O gheată cu vârf de oțel mă loveşte în coaste rapid, tare, adânc. Nu înghit nimic decât icnetele sugrumate care-mi îneacă trupul.

— Am spus RIDICĂ-TE!

Mai tare, mai rapid, mai puternic, o altă gheată mă loveşte în stomac. Nici măcar nu pot să țip.

~~Ridică-te, Juliette. Ridică- te. Daca n-o faci, or să-l împuşte pe Adam.~~

Mă ridic în genunchi şi cad pe spate, în peretele dindărătul meu, aplecându-mă în față pentru a-mi recăpăta echilibrul. Să-mi ridic mâinile e o tortură mai puternică decât aş putea îndura. Organele îmi sunt moarte, oasele crăpate, pielea e o sită, găurită de acele şi ghimpii durerii. Au venit în cele din urmă să mă omoare.

De-asta l-au băgat pe Adam în celula mea.

Pentru că eu plec. Adam e aici pentru că eu plec, pentru că au uitat să mă omoare la timp, pentru că mi-a sosit vremea, pentru că cei 17 ani ai mei au fost prea mulți pentru această lume. Or să mă omoare.

Mereu m-am întrebat cum se va întâmpla asta. Mă întreb dacă asta îi va face fericiți pe părinții mei.

Cineva râde.

— Ei bine, nu eşti tu o ticăloasă mică?

Nici măcar nu ştiu dacă-mi vorbesc mie. De-abia mă pot concentra să-mi țin brațele ridicate.

— Nici măcar nu plânge, adaugă cineva. De obicei, până acum fetele ar implora deja milă.

Pereții încep să sângereze în tavan. Mă întreb cât îmi mai pot ține respirația. Nu pot distinge cuvintele nu pot înțelege sunetele pe care le aud sângele goneşte prin capul meu şi buzele îmi sunt 2 blocuri de beton pe care nu le pot desface. În spate am înfiptă o puşcă şi mă poticnesc în față. Podelele cad în sus. Picioarele mi se târăsc într-o direcție pe care n-o pot desluşi.

Sper să mă omoare curând.

~~OPT~~

Îmi ia 2 zile să deschid ochii.

Într-o parte se află o gamelă cu apă şi o gamelă cu mâncare, şi le devorez conţinutul rece cu mâini tremurânde, cu o durere vagă scârțâindu-mi prin oase, cu o sete disperată sufocându-mi gâtul. Nimic nu pare să fie rupt, însă o privire aruncată sub tricoul meu îmi confirmă că durerea era reală. Vânătăile sunt vârtejuri decolorate de albastru şi galben, un chin să le ating şi greu de vindecat.

Adam nu se vede.

Sunt singură într-un bloc de singurătate, 4 pereţi cu maximum 3 metri în fiecare direcţie, singurul aer strecurându-se printr-o crăpătură din uşă. Tocmai ce începusem să mă terorizez cu imaginația mea debordantă, când uriaşa uşă de metal se deschide brusc. Un paznic cu 2 puşti agățate peste piept mă priveşte de sus în jos.

— Ridică-te!

De data asta nu ezit.

Sper ca măcar Adam să fie bine. Sper ca sfârşitul lui să nu fie precum al meu.

— Urmează-mă!

Vocea paznicului e groasă şi profundă, ochii lui cenuşii sunt impenetrabili. Are cam 25 de ani, păr blond tuns destul de scurt, mânecile suflecate până la umeri, tatuaje milităreşti ca ale lui Adam îi şerpuiesc pe braţe.

Oh.

Doamne.

Nu.

Adam păşeşte în cadrul uşii lângă blond şi face semn cu arma sa către un culoar îngust.

— Mişcă!

~~Adam are o armă îndreptată spre pieptul meu.~~

~~Adam are o armă îndreptată spre pieptul meu.~~

Adam are o armă îndreptată spre pieptul meu.

Ochii lui îmi sunt străini, sticloşi şi distanți, foarte, foarte departe.

Sunt doar novocaină. Sunt amorțită, o lume de neființă, cu toate simțurile şi emoțiile dispărute pentru totdeauna.

Sunt o şoaptă care n-a existat niciodată.

Adam e soldat. ~~Adam vrea ca eu să mor.~~

Îl privesc fix, cu toate senzațiile amputate, şi durerea mea e un țipăt îndepărtat, deconectat de trupul meu. Picioarele mi se mişcă înainte de bunăvoie; gura îmi rămâne închisă deoarece nu vor exista niciodată cuvinte pentru acest moment.

Moartea va fi o bine-venită eliberare din aceste bucurii pământeşti pe care le-am cunoscut.

Nu ştiu cât de mult am mers înainte ca o altă lovitură în spate să mă paralizeze. Clipesc din pricina luminii strălucitoare pe care n-am mai văzut-o de atât de mult timp. Ochii încep să-mi lăcrimeze şi îi mijesc atunci când ajungem în spațiul larg iluminat de becurile fluorescente. De-abia pot vedea.

— Juliette Ferrars.

O voce îmi detonează numele. O gheată grea mă apasă pe spate şi nu-mi pot înălța capul ca să văd cine-mi vorbeşte.

— Weston, fa lumină mai slabă şi eliberează-o. Vreau să-i văd fața.

Ordinul este rece şi dur precum oțelul, periculos de calm, puternic fară efort.

Lumina e redusă la un nivel pe care îl pot tolera. Urma unei ghete este săpată în spatele meu, dar nu se mai află pe piele. Îmi înalț capul şi privesc în sus.

Sunt imediat şocată de tinerețea lui. Nu poate să fie cu mult mai mare decât mine.

În mod evident are o anumită responsabilitate, dar habar nu am care e aceea. Pielea îi e fară cusur, iar maxilarul ascuțit şi puternic. Ochii îi sunt de nuanța celui mai palid smarald pe care l-am văzut vreodată.

E frumos.

Zâmbetul strâmb exprimă răutate calculată.

Stă pe ceea ce îşi închipuie că e un tron, dar care nu e decât un scaun aşezat în fața unei încăperi goale. Costumul îi e perfect călcat, părul blond pieptănat cu pricepere, soldații săi – paznicii perfecți.

Îl urăsc.

— Eşti atât de încăpățânată, spune, şi ochii lui verzi sunt

aproape transparenți. Nu vrei niciodată să cooperezi. Nici măcar n-ai vrut să te porți frumos cu colegul tău de celulă.

Tresar fară să vreau. Arderea trădării îmi încinge gâtul.

Ochi Verzi pare brusc amuzat, iar eu mă simt pe neaşteptate umilită.

— Ei bine, nu-i aşa că e interesant? întreabă el, pocnind din degete. Kent, înaintează, te rog.

Inima mea îşi opreşte bătăile când îl văd pe Adam. ~~Kent. Numele lui e~~ ~~Adam Kent~~.

Ard din cap până-n picioare. Adam îl flanchează pe Ochi Verzi într-o clipită, însă dă din cap de-abia perceptibil în chip de salut. Poate că liderul nu e pe-atât de important pe cât se crede.

— Domnule, spune el.

Atât de multe gânduri mi se încâlcesc în minte, că nu pot desface nebunia care se înnoadă singură. Ar fi trebuit să ştiu. Auzisem zvonuri despre soldați care trăiau printre oameni în secret, comunicând autorităților dacă era ceva suspect. În fiecare zi dispăreau oameni. Nimeni nu se întorcea.

Cu toate că tot nu pot să înțeleg de ce Adam a fost trimis să mă spioneze.

— Se pare că ai impresionat-o serios.

Îl privesc mai îndeaproape pe bărbatul din scaun, doar ca să-mi dau seama că pe costum are petice micuțe colorate – decorații. Amintiri milităreşti. Numele de familie îi este înscris pe rever: Warner.

Adam nu spune nimic. Nu se uită la mine. Stă cu trupul drept, 180 de centimetri de muşchi ~~superbi~~ bine definiți, un profil puternic şi ferm. Aceleaşi brațe care mi-au ținut trupul sunt acum tocuri de arme letale.

— N-ai nimic de spus în legătură cu asta?

Warner îl priveşte pe Adam doar ca să-şi încline capul într-o parte în direcția mea, şi ochii îi dansează în lumină, în mod evident amuzați.

Adam îşi încleştează maxilarul.

— Domnule.

— Desigur. Warner e deodată plictisit. De ce să mă aştept să ai ceva de spus?

— Ai de gând să mă omori?

Cuvintele îmi scapă de pe buze înainte să le pot gândi, iar arma cuiva mă izbeşte din nou în şira spinării. Cad pe jos cu un

scâncet frânt, icnind pe podeaua murdară.

— Asta nu era necesar, Roland.

Vocea lui Warner e plină de dezamăgire prefăcută.

— Bănuiesc că m-aş întreba acelaşi lucru dacă aş fi în locul ei.

Pauză.

— Juliette?

Reuşesc să-mi înalţ capul.

— Am să-ți fac o propunere.

~~NOUA~~

Nu sunt sigură că-l aud bine.

— Tu ai ceva ce eu vreau.

Warner încă se uită insistent la mine.

— Nu înțeleg, îi spun.

El respiră adânc şi se ridică pentru a face paşi de-a lungul încăperii. Lui Adam încă nu i s-a spus să plece.

— Tu eşti un soi de proiect al meu la care țin. Warner zâmbeşte ca pentru sine. Îți studiez de multă vreme dosarul.

Nu-i suport mersul ţanţoş, afectat şi plin de automulțumire. Vreau să-i şterg rânjetul tâmp de pe faţă.

Warner se opreşte din mers.

— Te vreau în echipa mea.

— Poftim? şoptesc eu surprinsă.

— Suntem în toiul unui *război,* spune el un pic nerăbdător. Poate că poţi să pui piesele cap la cap.

— Nu...

— Ştiu care e secretul tău, Juliette. Ştiu de ce te afli aici. Toată viața ta e înregistrată în dosarele spitalului, în plângerile către autorități, în procese încâlcite, în cererile publice de a fi băgată în ospiciu.

Pauza pe care-o face îmi acordă suficient timp să-mi înghit groaza adunată în gât.

— Te studiez de ceva timp, dar voiam să mă asigur că nu eşti cu *adevărat* nebună. Izolarea nu a fost un indicator prea bun, deşi te-ai descurcat destul de bine singură. Îmi oferă un zâmbet care spune că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru elogii. L-am trimis pe Adam să stea cu tine ca o ultimă măsură de

precauție. Voiam să mă asigur că nu erai labilă, că erai capabilă de interacțiune şi comunicare umană. Trebuie să spun că sunt foarte mulțumit de rezultate.

Cineva îmi sfâşie pielea.

— Adam, se pare, şi-a jucat rolul un pic cam prea bine. E un soldat bun. De fapt, unul dintre cei mai buni. Warner îi aruncă o privire scurtă înainte să-mi zâmbească. Dar nu-ți face griji, el nu ştie de ce eşti în stare. Oricum, nu încă.

Mă agăț de panică, înghit agonia, mă implor să nu mă uit în direcția lui, dar nu pot să n-o fac ~~nu pot să n-o fac nu pot să n-o fac~~. Adam se uită la mine în aceeaşi secundă scurtă în care eu mă uit la el, dar apoi îşi mută privirea atât de repede, încât nu sunt sigură dacă nu cumva mi-am imaginat toată scena.

~~Sunt un monstru.~~

— Nu sunt atât de rău pe cât crezi, continuă Warner, cu un ritm săltăreț în glas. Dacă îți place atât de tare compania lui, pot face asta – gesticulează între mine şi Adam – o sarcină permanentă.

— Nu, şoptesc eu.

Warner schițează un zâmbet nepăsător.

— O, *dai* Dar ai grijă, fetiță frumoasă. Dacă faci ceva... rău... o *să tr*ebuiască să te omoare.

Inima mi-e găurită de cleşti de tăiat sârma. Adam nu reacționează la nimic din ceea ce spune Warner.

Pur şi simplu îşi face treaba.

Eu sunt un număr, o misiune, un obiect uşor de înlocuit; nu sunt nici măcar o amintire în mintea lui.

Nu sunt nimic.

Nu mă aşteptam ca trădarea lui să mă mâhnească atât de profund.

— Dacă-mi accepți oferta, îmi întrerupe Warner gândurile, vei trăi ca mine. Vei fi una dintre *noi*, şi nu una dintre *ei*. Viața ta se va schimba pentru totdeauna.

— Şi dacă nu accept? întreb eu, menținându-mi vocea fermă înainte să mi se taie de frică.

Warner pare cu adevărat dezamăgit. Mâinile îi sunt împreunate în exasperare.

— Nu prea ai de ales. Dacă stai alături de mine, vei fi răsplătită. Îşi strânge gura pungă. Dar dacă alegi să-mi nesocoteşti ordinele... Ei bine... Cred că îți stă bine cu toate

părțile corpului intacte, nu-i aşa?

Respir atât de greu, că trupul îmi tremură.

— Vrei ca eu să torturez oameni pentru tine?

Fața i se destinde într-un zâmbet strălucitor.

— Asta ar fi minunat.

Lumea sângerează.

Nu am timp să formulez un răspuns înainte ca el să se întoarcă spre Adam.

— Vrei să-i arăți, te rog, ce ratează?

Adam îşi întârzie cu o fracțiune de secundă răspunsul.

— Domnule?

— Soldat, ăsta e un ordin!

Ochii lui Warner mă privesc fix, buzele sale zvâcnind de amuzament înăbuşit.

— Aş vrea s-o pun nițel la punct. E un pic cam prea năbădăioasă pentru propriul ei bine.

— Nu mă poți atinge, scuip eu printre dinții încleştați.

— Greşit, rosteşte el monoton. Îi aruncă lui Adam o pereche de mănuşi negre. O să ai nevoie de astea, îi spune într-o şoaptă conspirativă.

— Eşti un monstru.

Vocea mi-e prea fermă; trupul mi-e brusc plin de furie.

— De ce nu mă *omori?*

— Asta, draga mea, ar fi o risipă. Păşeşte în față şi îmi dau seama că mâinile sale sunt acoperite cu grijă de nişte mănuşi albe de piele. Îmi ridică bărbia cu un singur deget, în plus, adaugă, ar fi o ruşine să pierd un asemenea chip drăguț.

Încerc să-mi răsucesc gâtul departe de el, dar aceeaşi gheată cu vârf de oțel mă izbeşte în şira spinării, iar Warner îmi prinde fața în strânsoarea lui. Îmi rețin un strigăt de durere.

— Nu te împotrivi, iubire. Nu faci decât să-ți înrăutățeşti situația.

— Sper să putrezeşti în iad!

Warner îşi mişcă maxilarul. Ridică o mână pentru a opri pe cineva să mă împuşte, să mă lovească în splină cu piciorul, să-mi crape capul, habar n-am.

— Lupți pentru o cauză pierdută. Îşi îndreaptă spatele. Dar putem schimba asta. Adam, strigă el. Să n-o scapi din priviri. Ea e răspunderea ta acum.

— Da, domnule.

~~ZECE~~

Adam îşi pune mănuşile, dar nu mă atinge.

— Roland, las-o să se ridice. Preiau eu de-aici.

Gheata dispare. Mă chinui să mă ridic în picioare şi nu mă uit în vreo direcţie anume. Nu vreau să mă gândesc la oroarea care mă aşteaptă. Cineva mă loveşte în spatele genunchilor şi aproape că mă împleticesc la podea.

— *Mergi*, mârâie o voce din spate.

Îmi ridic privirea şi îmi dau seama că Adam deja se îndepărtează. Se presupune că trebuie să-l urmez.

Se opreşte din mers doar când ne aflăm din nou în întunericul familiar de pe culoarele ospiciului.

— Juliette.

~~Un singur cuvânt blând şi articulaţiile mele sunt făcute din aer~~.

Nu-i răspund.

— Ia-mă de mână, spune el.

— N-am s-o fac niciodată, reuşesc să rostesc printre inhalări întretăiate de oxigen. Niciodată.

Un oftat profund. Simt cum îşi schimbă poziţia în întuneric şi curând trupul lui este prea aproape atât de dezarmant de aproape de-al meu. Îmi pune mâna pe spate şi mă ghidează pe culoare către o destinaţie necunoscută. Fiecare centimetru al pielii mele se înroşeşte. Trebuie să mă menţin dreaptă ca să nu cad în spate în braţele lui.

Drumul pe care mergem e mult mai lung decât mă aşteptam. Când Adam vorbeşte în cele din urmă, bănuiesc că suntem aproape de destinaţie.

— O să ieşim afară, spune el aproape de urechea mea.

Trebuie să-mi fac mâinile pumn pentru a-mi controla fiorii care-mi străbat inima. Aproape că sunt prea distrasă de senzaţia vocii lui pentru a înţelege cu adevărat ceea ce spune.

— M-am gândit că ar trebui să ştii.

Icnetul meu zgomotos este singurul răspuns. N-am mai fost pe-afară de aproximativ un an. Sunt dureros de exaltată, însă a trecut atât de mult timp de când n-am mai simţit pe piele lumina naturală, încât habar nu am dacă voi putea să o suport. N-am de-

ales.

Aerul e cel care mă loveşte primul.

Atmosfera noastră nu e un motiv de laudă, dar după atâtea luni petrecute într-un colţ de beton, până şi cel mai stricat oxigen de pe Pământul nostru muribund are un gust dumnezeiesc. Nu pot inhala suficient de rapid. Îmi umplu plămânii cu această senzaţie; păşesc în briza uşoară şi prind un pumn de boare în timp ce aceasta mi se strecoară printre degete.

Un extaz pe care nu l-am mai simţit niciodată până acum.

Aerul este aspru şi răcoros. O baie revigorantă de nimic tangibil care îmi înţeapă ochii şi-mi biciuieşte pielea. Astăzi, soarele e sus, orbindu-mă în timp ce se reflectă în peticele de zăpadă care menţin pământul îngheţat. Ochii îmi sunt apăsaţi de greutatea luminii strălucitoare şi nu pot privi decât mijit, însă razele calde îmi scaldă trupul precum o mantie perfectă pe silueta mea, precum îmbrăţişarea a ceva mai mare decât o fiinţă umană. Aş putea rămâne pentru totdeauna neclintită în acest moment. Pentru o secundă infinită, mă simt liberă.

Atingerea lui Adam mă şochează, aducându-mă cu picioarele pe pământ. Aproape că tresar de spaimă şi el mă prinde de talie. Trebuie să-mi implor oasele să nu-mi mai tremure.

— Eşti bine?

Ochii lui mă surprind. Sunt aceiaşi pe care mi-i amintesc, albaştri şi fară fund precum cea mai adâncă parte a unui ocean. Mâinile lui sunt ~~blânde~~ ~~atât de blânde~~. În jurul meu.

— Nu vreau să mă atingi, îl mint.

— N-ai de-ales.

Nu vrea să se uite la mine.

— Întotdeauna am de-ales.

Îşi trece o mână prin păr şi înghite nimicul adunat în gât.

— Urmează-mă.

Suntem într-un spaţiu gol, un acru pustiu plin de frunze moarte şi copaci muribunzi care iau înghiţituri mici din zăpada topită în pământ. Peisajul a fost distrus de război şi de neglijare, şi tot e cel mai frumos lucru pe care îl văd după atât de multă vreme. Soldaţii care tropăie se opresc pentru a-l privi pe Adam cum deschide pentru mine portiera unei maşini.

Nu e o maşină. E un tanc.

Mă uit uimită la masiva caroserie metalică şi încerc să mă

sui printr-o parte, când Adam se află deodată în spatele meu. Mă ridică de talie şi icnesc când mă aşază pe scaun.

Curând, mergem în tăcere, iar eu habar nu am încotro ne îndreptăm.

Mă uit pe geam la tot.

Mănânc şi beau şi absorb fiecare detaliu neînsemnat din grămezile de moloz, din cer, din casele abandonate şi din bucățelele de metal şi sticlă răspândite în peisaj. Lumea pare dezbrăcată, fară vegetație şi căldură. Nu mai există indicatoare şi stopuri; nu e nevoie de ele. Nu mai există transport public. Toată lumea ştie că maşinile sunt acum fabricate de o singură companie şi vândute la un preț ridicol de mare.

Prea puținor oameni li se îngăduie o cale de scăpare.

~~Părinții mei.~~Populația generală a fost distribuită în ceea ce a mai rămas din țara noastră. Clădiri industriale formează coloana vertebrală a peisajului: cutii de metal înalte, dreptunghiulare, pline de maşinării. Maşinării care au ca scop consolidarea armatei, consolidarea Restaurației, distrugerea unor cantități enorme de civilizație umană.

Carbon/Smoală/Oțel

Gri/Negru/Argintiu

Culori fumurii care pătează cerul, picurând în mocirla care era cândva zăpadă. Gunoiul e adunat în grămezi împrăştiate peste tot, straturi de iarbă îngălbenită ițindu-se de sub distrugere.

Casele tradiționale ale vechii noastre lumi au fost abandonate, cu ferestrele sparte, acoperişurile prăbuşite, vopseaua roşie şi verde şi albastră pusă peste nuanțele stinse pentru a se asorta mai bine cu viitorul nostru strălucitor. Acum văd complexele de locuințe neglijent construite pe pământul devastat şi încep să-mi amintesc. Îmi amintesc cum acestea se presupuneau a fi temporare. Îmi amintesc cum au început să le construiască cu câteva luni înainte să mă închidă pe mine. Conform celor spuse de conducătorii Restaurației, aceste locuințe mici şi reci trebuiau să fie de-ajuns până ce ei aveau să vină cu toate detaliile acestui nou plan. Doar până ce toată lumea avea să se supună. Doar până ce oamenii aveau să înceteze să mai protesteze şi să-şi dea seama că această schimbare era *bună* pentru ei, *bună* pentru copiii lor, *bună* pentru viitorul lor.

Îmi amintesc că existau reguli.

Gata cu imaginațiile periculoase, gata cu rețetele medicale. Avea să ne susțină o nouă generație formată numai din indivizi sănătoși. Bolnavii trebuie închişi. Bătrânii trebuie eliminați. Nebunii trebuie duşi la ospicii. Numai cei puternici ar trebui să supraviețuiască.

Da.

Desigur.

Gata cu limbile tâmpite şi poveştile tâmpite şi picturile tâmpite puse deasupra şemineurilor tâmpite. Gata cu Crăciunul, gata cu Hanuka, gata cu Ramadanul sau Diwaliul. Nicio vorbă despre religie, credință sau convingeri personale. După spusele lor, convingerile personale erau cele care aproape ne omorâseră pe toți. Convingerile prioritățile preferințele prejudecățile şi ideologiile ne-au despărțit. Ne-au înşelat. Ne-au distrus.

Nevoile egoiste, poftele şi dorințele trebuiau date uitării. Lăcomia, răsfățul şi voracitatea trebuiau să fie înlăturate din comportamentul uman. Soluția stătea în autocontrol, în lucrurile puține şi esențiale, în traiul simplu; o singură limbă simplă şi un nou dicționar plin de cuvinte pe care toată lumea să le înțeleagă.

Au spus că aceste lucruri ne-ar salva pe noi, i-ar salva pe copiii noştri, ar salva rasa umană.

Restaurăm Egalitatea. Restaurăm Umanitatea. Restaurăm Speranța, Vindecarea şi Fericirea.

SALVAȚI-NE!

VENIȚI ALĂTURI DE NOI!

RESTAURAȚI SOCIETATEA!

Afişele încă mai sunt lipite pe ziduri.

Vântul biciuieşte ceea ce a mai rămas din ele, însă sunt fixate bine, fluturând pe structurile din oțel şi beton de care sunt prinse. Unele încă sunt lipite de stâlpii care ies din pământ şi au în vârf difuzoare. Difuzoare care avertizează oamenii, fără-ndoială, de pericolele iminente care îi înconjoară.

Însă lumea e sinistru de tăcută.

Pietonii trec, mergând agale prin aerul rece, glacial, pentru a munci în fabrici şi pentru a căuta de mâncare pentru familiile lor. În această lume, speranța sângerează din țeava unei arme.

Nimănui nu-i mai pasă de concept.

Înainte, oamenii îşi doreau speranță. Voiau să creadă că lucrurile aveau să fie mai bune. Voiau să creadă că puteau să se preocupe din nou de bârfe, vacanțe şi mersul la petreceri

sâmbătă seara. Aşa că Restauraţia le-a promis un viitor prea prefect pentru a fi posibil, iar oamenii erau prea disperaţi pentru a nu crede. Nu şi-au dat niciodată seama că îşi vindeau sufletele unui grup care plănuia să profite de ignoranţa lor. De frica lor.

Mulţi civili sunt prea îngroziţi ca să protesteze, însă există unii mai puternici. Mai sunt şi alţii care aşteaptă momentul potrivit. Iar alţii au început deja să se răzvrătească.

Sper că nu e prea târziu pentru luptă.

Analizez fiecare creangă tremurătoare, fiecare soldat impunător, fiecare fereastră pe care o pot număra. Ochii mei sunt 2 hoţi profesionişti, furând totul şi ascunzând prada în mintea mea.

Pierd numărătoarea minutelor peste care păşim.

Ne oprim în faţa unui structuri de 10 ori mai mare decât ospiciul şi situată suspect de aproape de civilizaţie. De afară pare o clădire simplă, modestă sub orice aspect în afară de mărime, plăci gri de oţel cuprinzând 4 pereţi netezi, ferestre tăiate şi închise la cele 15 etaje. E sumbră şi nu are niciun însemn, nicio emblemă, nicio dovadă a adevăratei sale identităţi.

Comandament politic camuflat printre mulţimi.

Interiorul tancului e o adunătură întortocheată de butoane şi manete pe care nu ştiu cum să le manevrez, iar Adam îmi deschide portiera înainte să pot identifica piesele. Mâinile sale sunt la loc în jurul taliei mele, iar picioarele bine înfipte în pământ, însă inima-mi bate atât de repede încât sunt sigură că şi el o aude. Nu mi-a dat drumul.

Îmi ridic privirea.

Ochii îi sunt mijiţi, fruntea încordată, iar buzele ~~buzele buzele~~.2 bucăţi forjate de frustrare.

Păşesc înapoi şi 10.000 de particule se spulberă între noi. Îşi coboară privirea. Se întoarce. Inspiră, şi 5 degete de la o mână i se fac pumn.

— Pe-aici, spune, dând din cap spre clădire.

Îl urmez înăuntru.

~~UNSPREZECE~~

Sunt atât de pregătită pentru lucruri groaznice, de neimaginat, că realitatea e aproape mai rea de-atât.

Bani murdari picură din pereți, rezerve de mâncare pentru un an irosite pe podelele de marmură, sute de mii de dolari de ajutor medical transformate în mobilă luxoasă şi covoare persane. Simt căldura artificială infiltrându-se prin sistemele de ventilație şi mă gândesc la copiii care strigă după apă curată. Îmi mijesc ochii la candelabrele de cristal şi aud mame implorând milă. Văd o lume superficială care există în mijlocul unei realități terorizante şi nu mă pot mişca.

Nu pot respira.

Atât de mulți oameni probabil că au murit pentru a susține acest lux. Atât de mulți oameni au trebuit să-şi piardă casele şi copiii şi ultimii 5 dolari din bancă pentru promisiuni promisiuni promisiuni atât de multe promisiuni care să-i salveze de ei înşişi. Ei ne-au *promis* – Restaurația ne-a promis – speranță pentru un viitor mai bun. Au spus că vor îndrepta lucrurile, au spus că ne vor ajuta să ne întoarcem la lumea pe care o cunoşteam – lumea cu întâlniri la film şi nunți de primăvară şi petreceri pentru copiii care urmau să se nască. Au spus că ne vor da înapoi casele noastre, sănătatea noastră, viitorul nostru durabil.

Dar au furat totul.

Mi-au luat totul. ~~Viața. Viitorul. Judecata sănătoasă.Libertatea.~~

Ne-au umplut lumea cu arme îndreptate spre frunțile noastre şi au zâmbit când au împuşcat 16 lumânări fix prin viitorul nostru. I-au omorât pe cei suficient de puternici pentru a riposta şi i-au încuiat pe ciudații care nu au putut să trăiască potrivit aşteptărilor lor utopice. ~~Oameni ca mine~~.

Aici e dovada coruperii lor.

Pielea mi-e rece şi transpirată, degetele îmi tremură de dezgust, iar picioarele-mi sunt incapabile să reziste ~~irosirii irosirii irosirii~~ irosirii egoiste dintre aceşti 4 pereți. Peste tot văd roşu. Sângele trupurilor împroşcat pe ferestre, împrăştiat pe covoare, picurând din lustrele de cristal.

— Juliette…

Nu mai pot – cedez.

Sunt în genunchi, trupul mi se frânge de la durerea pe care am înghițit-o de atât de multe ori, mi se umflă de suspine pe care nu mi le mai pot înăbuşi, demnitatea mea se dizolvă în lacrimi, agonia ultimei săptămâni îmi sfâşie fărâme pielea.

Nici să respir nu pot.

Nu pot prinde oxigenul din jurul meu şi am spasme de vomă şi aud voci şi văd fețe pe care nu le recunosc, fărâme de cuvinte înlăturate de confuzie, gânduri învârtite de-atâtea ori, că nu ştiu dacă mai sunt conştientă.

Nu ştiu dacă am înnebunit în mod oficial.

Sunt în aer. Sunt un sac de pene în brațele lui, iar el trece printre soldații care se adună pentru a trage cu ochiul la agitație, şi pentru o clipă nu vreau să-mi pese că n-ar trebui să-mi doresc asta atât de mult. Vreau să uit că se presupune că trebuie să-l urăsc, că el m-a trădat, că lucrează pentru aceiaşi oameni care încearcă să distrugă puținul care a mai rămas din omenire şi fața mi-e îngropată în materialul moale al tricoului său şi obrazul mi-e lipit de pieptul lui şi el miroase a putere şi curaj şi lume cufundată în ploaie. Nu vreau să-mi dea drumul ~~vreodată vreodată vreodată~~ niciodată. Mi-aş dori să-i ating pielea, mi-aş dori ca între noi să nu existe bariere.

Realitatea mă pălmuieşte peste față.

Ruşinea îmi tulbură mintea, umilirea disperată îmi încețoşează judecata; roşul îmi desenează chipul, sângerează prin pielea mea. Îl prind de tricou.

— Poți să mă omori, îi spun. Ai arme...

Încerc să scap din strânsoarea lui, iar el şi-o înăspreşte. Fața nu îi trădează niciun sentiment, ci o încleştare subită a maxilarului, o încordare evidentă a brațelor.

— Pur şi simplu poți să mă *omori*... *îl* implor.

— *Juliette.*

Vocea îi e fermă, cu o nuanță de disperare.

— *Te rog*.

Sunt din nou amorțită. Din nou fară pic de putere. Topindu-mă pe dinăuntru, viața prelingându-se din membrele mele.

Ne aflăm în fața unei uşi.

Adam ia un card de acces şi îl trece printr-un panou negru de sticlă montat în micul spațiu de deasupra clanței, iar usa de otel inoxidabil se deschide. Păşim înăuntru.

Suntem singuri în noua încăpere.

— Te rog, ~~nu mi da drumul~~ lasă-mă jos, îi spun.

În mijlocul încăperii se află un pat mare, un covor luxos acoperă podeaua, un şifonier imens stă lipit de perete, lămpi strălucesc din tavan. Frumusețea e atât de mânjită, că nu suport s-o văd. Adam mă pune cu grijă pe salteaua moale şi face un pas

în spate.

— Cred că ai să stai aici o vreme, e tot ce spune el.

Îmi strâng ochii cu putere. Nu vreau să mă gândesc la tortura inevitabilă care mă aşteaptă.

— Te rog, îi spun. Aş vrea să mă laşi singură.

Un oftat profund.

— Sincer, asta nu e posibil.

— Cum adică? îl întreb, întorcându-mă.

— Trebuie să fiu cu ochii pe tine, Juliette.

Îmi rosteşte numele ca o şoaptă. ~~Inima mea inima mea inima mea~~.

— Warner vrea să înțelegi ce-ți oferă, însă tot eşti considerată... O amenințare. Mi te-a dat în grijă. Nu pot pleca.

~~Nu ştiu dacă să fiu încântată sau îngrozită .~~ Sunt îngrozită.

— Trebuie să locuieşti cu mine?

— Eu locuiesc în cazarma din spatele acestei clădiri. Cu ceilalți soldați. Dar, da. Îşi drege vocea. Nu se uită la mine. Mă voi muta aici.

În străfundul stomacului meu e o durere care îmi roade sistemul nervos. Vreau să-l urăsc şi să-l judec şi să zbier într-una, însă nu reuşesc pentru că tot ce văd este un băiețel de 8 ani care nu-şi aminteşte că într-o vreme a fost cea mai de treabă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Nu vreau să cred că asta se întâmplă cu adevărat.

Închid ochii şi îmi vâr capul între genunchi.

— Trebuie să te îmbraci, îmi spune el după o clipă.

Îmi înalț capul. Clipesc spre el de parcă nu înțeleg ce spune.

— Sunt îmbrăcată.

Îşi drege din nou vocea, dar încearcă să nu scoată prea multe sunete.

— Pe-aici e o baie.

Arată cu degetul într-o direcție. Văd o uşa care dă din cameră şi, deodată, sunt curioasă. Am auzit poveşti despre oameni care au băi în dormitoarele lor. Bănuiesc că nu sunt chiar *în* dormitor, însă se află suficient de aproape. Mă dau jos din pat şi-i urmez direcția degetului. De-ndată ce deschid uşa, el continuă de unde a rămas.

— Poți să faci un duş şi să te schimbi înăuntru. Baia... e singurul loc care nu are camere de supraveghere, adaugă el, şi vocea i se curmă.

În dormitorul meu sunt camere de supraveghere.

Bineînțeles.

— Acolo ai să găseşti haine, spune el, dând din cap spre şifonier.

Pare deodată stânjenit.

— Şi tu nu poți să pleci? îl întreb.

Îşi freacă fruntea şi se aşază pe pat. Oftează.

— Trebuie să te pregăteşti. Warner te aşteaptă la cină.

— *Cină?*

Ochii îmi sunt de mărimea lunii.

Adam pare înnegurat.

— Mda.

— N-are de gând să-mi facă rău? Mi-e ruşine de uşurarea din vocea mea, de încordarea neaşteptată pe care am eliberat-o, de frica pe care nu ştiam că o îngrădeam în mine. Vrea să-mi ofere o *cină?*

~~Mor de foame stomacul meu e o gaură torturata de înfometare mi-e atât de foame atât de foame atât de foame~~. Nici măcar nu-mi pot imagina ce gust are mâncarea adevărată.

Chipul lui Adam e din nou de nepătruns.

— Ar trebui să te grăbeşti. Pot să-ți arăt cum funcționează totul.

Nici măcar nu am timp să protestez înainte să se afle în baie şi eu să-l fi urmat. Uşa e încă deschisă, iar el stă în mijlocul spațiului mic, cu spatele la mine, şi nu înțeleg de ce.

— Ştiu deja cum se foloseşte o baie, îi spun.

~~Am locuit şi eu într-o casă normală. Am avut ai eu o familie.~~

Se întoarce foarte, foarte încet, iar eu încep să mă panichez. În cele din urmă îşi înalță capul, însă ochii săi privesc în toate direcțiile. Când se uită la mine, îşi mijeşte ochii, iar fruntea îi e încordată. Îşi face pumn mâna dreaptă, şi îşi duce un deget de la cea stângă la buze. Îmi spune să tac.

Fiecare organ din trupul meu cade la pământ.

Ştiam că ceva avea să urmeze, dar nu ştiam că va fi Adam. Nu credeam că el avea să fie cel care să mă rănească, să mă tortureze, să mă facă să-mi doresc moartea mai mult ca oricând. Nici măcar nu-mi dau seama că plâng până ce nu aud scâncetul şi simt lacrimile tăcute curgându-mi şiroaie pe față şi sunt ~~ruşinată atât de ruşinată~~ atât de ruşinată de slăbiciunea mea, însă o parte din mine e nepăsătoare. Sunt tentată să implor, să cer milă, să-i

fur arma şi să mă împuşc singură. Demnitatea este singurul lucru care mi-a rămas.

El pare să-şi dea seama de isteria mea subită, deoarece îşi deschide larg ochii şi rămâne cu gura căscată.

— Nu, Dumnezeule, Juliette... Eu nu...

Înjură printre dinţii încleştaţi. Îşi izbeşte pumnul de frunte şi se întoarce, oftând greoi, făcând paşi prin mica încăpere. Înjură din nou.

Iese din baie şi nu se uită înapoi.

~~DOISPREZECE~~

5 minute întregi sub apă foarte fierbinte, 2 săpunuri mirosind a levănţică, o sticlă de şampon doar pentru părul meu, şi atingerea prosoapelor moi, de pluş, pe care îndrăznesc să le înfăşor în jurul corpului, şi încep să înţeleg.

Ei vor ca eu să uit.

Ei cred că-mi pot înlătura amintirile, loialităţile, priorităţile, cu nişte mâncăruri calde şi o cameră cu vedere. Ei cred că sunt atât de uşor de cumpărat.

Warner nu pare să înţeleagă că eu nu am avut nimic, dar n-am urât lucrul ăsta. Nu am vrut haine sau pantofi perfecţi sau alte lucruri scumpe. Nu am vrut să fiu înfăşurată în mătase. Tot ceea ce am vrut vreodată a fost să întind mâna şi să ating o altă fiinţă umană, nu doar cu degetele, ci şi cu inima. Am văzut lumea şi lipsa ei de compasiune, judecata ei aspră şi supărătoare, şi ochii reci şi plini de ură. Am văzut-o peste tot în jurul meu.

Am avut atât de mult timp la dispoziţie să ascult.

Să privesc.

Să analizez oamenii şi locurile şi posibilităţile. Nu trebuia decât să-mi deschid ochii. Nu trebuia decât să deschid o carte – să văd poveştile sângerând din scoarţă-n scoarţă. Să văd amintirile gravate în hârtie.

Mi-am petrecut viaţa între paginile cărţilor.

Din lipsă de relaţii umane, am format legături cu personajele create pe hârtie. Am trăit iubirea şi pierderea prin poveştile care se întind de-a lungul istoriei; am experimentat adolescenţa prin asociere. Lumea mea este o reţea formată din cuvinte, legând membru de membru, os de tendon, gânduri şi

imagini, toate laolaltă. Sunt o ființă compusă din litere, un personaj creat din propoziții, o născocire a imaginației formată prin ficțiune.

Ei vor să şteargă fiecare semn de punctuație din viața mea pe acest pământ, şi nu pot îngădui să se întâmple asta.

Mă îmbrac tot cu vechile mele haine şi merg pe vârfuri către dormitor, doar ca să văd că e pustiu. Adam a plecat, cu toate că a spus că va rămâne. Nu-l înțeleg nu-i înțeleg purtarea nu-mi înțeleg dezamăgirea. Mi-aş dori să nu-mi placă prospețimea pielii mele, sentimentul de a fi cu adevărat curată după atâta timp; nu înțeleg de ce încă nu m-am privit în oglindă, de ce mi-e teamă de ceea ce voi vedea, de ce nu sunt sigură dacă voi recunoaşte fața care s-ar putea să se uite lung la mine.

Deschid şifonierul.

E doldora de rochii şi pantofi şi tricouri şi pantaloni şi tot soiul de haine, culori atât de vii că mă dor ochii, materiale de care doar am auzit şi pe care mi-e aproape teamă să le ating. Mărimile sunt perfecte prea perfecte.

Mă aşteptau.

Din cer plouă cu cărămizi drept în craniul meu.

Am fost neglijată abandonată proscrisă şi târâtă din casa mea. Am fost lovită împunsă verificată şi aruncată într-o celulă. Am fost examinată. Am fost înfometată. Am fost tentată cu o prietenie doar ca să fiu în cele din urmă trădată şi prinsă în acest coşmar pentru care se presupune c-ar trebui să fiu recunoscătoare. Părinții mei. Profesorii mei. Adam. Warner. Restaurația. Sunt omul de sacrificiu pentru ei toți.

Ei cred că sunt o păpuşă pe care o pot îmbrăca şi mânui cum vor.

Dar se înşală.

— Warner te-aşteaptă.

Mă întorc brusc şi îmi pierd echilibrul şi mă lovesc de şifonier, închizându-i uşa în criza de panică ce mi-a cuprins inima. Mă îndrept şi îmi înlătur teama când îl văd pe Adam stând în pragul uşii. Pentru o clipă, gura i se mişcă, dar nu spune nimic. În cele din urmă înaintează, înaintează foarte aproape, până ce e suficient de aproape ca să ne-atingem.

Trece de mine pentru a redeschide uşa ce ascunde lucrurile de care mi-e ruşine să ştiu că există.

— Toate astea sunt pentru tine, spune el fară să se uite la

mine, degetele sale atingând tivul unei rochii mov, o culoare bogată ca de prună, suficient de bună pentru a fi mâncată.

— Am deja haine.

Mâinile mele netezesc materialul boţit al ţinutei murdare şi rupte.

În cele din urmă se hotărăşte să mă privească, dar când o face, sprâncenele i se arcuiesc, ochii îi clipesc şi îngheaţă, iar buzele i se deschid a surprindere. Mă întreb dacă nu cumva după ce m-am spălat am o nouă faţă, şi roşesc imediat, sperând că nu e dezgustat de ceea ce ar putea vedea. Nu ştiu de ce-mi pasă.

Îşi coboară privirea în pământ. Respiră adânc.

— Am să aştept afară.

~~Mă uit îndelung la rochia mov care poartă amprentele lui Adam.~~ Examinez interiorul şifonierului doar pentru o clipă înainte să-l abandonez. Îmi trec degetele nerăbdătoare prin părul umed şi mă îmbărbătez.

Nu sunt proprietatea nimănui.

Şi nu-mi pasă de felul în care vrea Warner să arăt.

Ies din cameră şi Adam se uită lung la mine pentru o secundă. Se freacă la ceafa şi nu spune nimic. Clatină din cap. Începe să meargă. Nu mă atinge şi nu ar trebui să observ asta, dar o fac. Habar n-am la ce să mă aştept, habar n-am cum va fi viaţa mea în acest loc nou, şi sunt lovită în stomac de fiecare podoabă frumoasă, de fiecare accesoriu de lux, de fiecare pictură, formă, lumină sau culoare superfluă din această clădire. Sper ca toate astea să ia foc.

Îl urmez pe Adam pe un culoar lung, acoperit cu un covor, către un lift făcut în întregime din sticlă. Scoate acelaşi card de acces folosit la uşa mea şi păşim înăuntru. Nici măcar nu mi-am dat seama că luasem un lift pentru a urca atâtea etaje. Când ajungem, realizez că probabil sunt o apariţie îngrozitoare pentru ei, şi aproape că sunt fericită.

Sper să-l dezamăgesc pe Warner în toate felurile posibile.

Sufrageria este suficient de mare pentru a hrăni mii de orfani, în schimb, există 7 mese de banchet în mijlocul încăperii, îmbrăcate în feţe de masă de mătase albastră, cu vaze de cristal pline de orhidee şi crini orientali, boluri de sticlă umplute cu gardenii. ~~E încântător~~. Mă întreb de unde au făcut rost de flori. Probabil că nu sunt adevărate. Nu ştiu cum ar putea fi. N-am mai

văzut flori adevărate de ani de zile.

Warner stă în capul mesei, exact în mijloc. De îndată ce ~~mă~~ îl vede pe Adam, se ridică în picioare. Întreaga încăpere îi urmează exemplul.

Îmi dau seama aproape imediat că de-o parte şi de alta a sa se află două locuri libere, şi nu intenţionez să mă opresc din mers, dar o fac. Trec repede în revistă invitaţii, şi nu văd nicio femeie.

Adam mă atinge pe spate cu 3 degete şi inima aproape că-mi sare din loc. Înaintez grăbită, iar Warner îmi zâmbeşte radios. Trage scaunul din stânga lui şi îmi face semn să mă aşez. Mă supun.

Încerc să nu mă uit la Adam când ia loc în dreapta lui.

— Draga mea, ştii... ai o mulţime de haine în şifonier.

Warner se aşază lângă mine; toţi cei din încăpere îşi reiau locurile, continuându-şi conversaţiile. E întors aproape cu totul în direcţia mea, dar, cumva, singura prezenţă de care sunt conştientă se află dincolo de el. Mă concentrez asupra farfuriei goale aşezată la câţiva centimetri de degetele mele. Îmi pun mâinile în poală.

— Şi nu mai trebuie să porţi tenişii ăia murdari, continuă Warner, aruncându-mi o altă privire înainte să-mi toarne ceva în pahar.

Pare apă.

~~Sunt atât de însetată; că aş putea înghiţi o cascadă~~.

Urăsc zâmbetul lui.

Ura arată la fel ca toate celelalte până ce zâmbeşte. Până ce se roteşte şi minte cu buze şi dinţi sculptate în înfăţişarea a ceva prea pasiv pentru a lovi.

— Juliette?

Respir prea repede. O tuse înăbuşită mi se adună în gât.

Ochii lui verzi, sticloşi, strălucesc în direcţia mea.

— Nu ţi-e foame?

Cuvinte înmuiate în zahăr. Mâna lui înmănuşată îmi atinge încheietura mâinii şi aproape că mi-o scrântesc în graba de a mă depărta de el.

~~I-aş putea mânca pe toţi cei din încăpere~~.

— Nu, mulţumesc.

Îşi linge buza de jos cu un zâmbet.

— Iubire, nu confunda curajul cu prostia. Ştiu că n-ai

mâncat nimic de multe zile.

Ceva se frânge în răbdarea mea.

— Mai degrabă aş muri decât să mănânc din mâncarea ta şi să te aud spunându-mi *iubire,* îi zic eu, apoi îmi încleştez maxilarul.

Adam îşi scapă furculiţa din mână.

Warner îi aruncă o privire scurtă, şi când se uită din nou la mine ochii îi sunt duri. Îmi susţine privirea pentru câteva secunde infinite, apoi scoate o armă din buzunarul jachetei. Trage.

Întreaga încăpere tace.

Inima mea dă din aripi în gât.

Îmi întorc capul foarte, foarte încet pentru a urma direcţia armei lui Warner şi văd că a tras într-o bucată de carne fix prin os. Platoul de mâncare scoate nişte aburi de-abia vizibili, mâncarea e aşezată la mai puţin de jumătate de metru de invitaţi. A tras fară să se uite. Ar fi putut omorî pe cineva.

Am nevoie de toată forţa pentru a rămâne foarte, foarte nemişcată.

Warner trânteşte pistolul în farfuria mea. Tăcerea îi oferă timp să zăngănească în jurul universului şi înapoi.

— Alege-ţi vorbele cu chibzuinţă, Juliette. Un singur cuvânt din partea mea şi viaţa n-o să-ţi fie foarte uşoară.

Clipesc.

Adam împinge în faţa mea o farfurie cu mâncare; intensitatea privirii sale e ca un vătrai incandescent lipit de pielea mea. Îmi ridic privirea, iar el dă din cap aproape imperceptibil. Ochii lui spun „te rog”.

Îmi ridic furculiţa.

Lui Warner nu-i scapă nimic. Îşi drege vocea un pic cam prea zgomotos. Râde fară umor când îşi taie carnea din farfurie.

— Trebuie să-l pun pe Adam să facă toată treaba pentru mine?

— Poftim?

— Se pare că e singurul de care vrei să asculţi.

Tonul îi e vioi, însă maxilarul lui e vizibil încleştat. Se întoarce spre Adam.

— Sunt surprins că nu i-ai spus să-şi schimbe hainele, cum te-am rugat.

Adam se îndreaptă de spate.

— I-am spus, domnule.

— Îmi plac hainele mele, îi spun.

Mi-aş dori să-ți trag un pumn în ochi, e ceea ce nu-i spun.

Warner zâmbeşte din nou.

— Nimeni nu te-a întrebat ce-ți place *ție,* iubire. Acum, mănâncă! Am nevoie să arăți cât se poate de bine când vei sta lângă mine.

~~TREISPREZECE~~

Warner insistă să mă conducă la camera mea.

După cină, Adam a dispărut alături de câțiva dintre ceilalți soldați. A dispărut fară să spună nimic sau fară să se uite la mine, şi nu ştiu la ce să mă aştept. Măcar nu am nimic de pierdut în afară de propria-mi viață.

— Nu vreau să mă urăşti, îmi spune Warner în timp ce mergem către lift. Sunt duşmanul tău doar dacă vrei tu să fiu.

— Întotdeauna vom fi duşmani.

Vocea mi-e spartă în aşchii de gheață. Cuvintele mi se topesc pe limbă.

— Nu voi fi niciodată ceea ce vrei tu să fiu.

Warner oftează în timp ce apasă pe buton pentru a chema liftul.

— Eu chiar cred că o să te răzgândeşti.

Se uită la mine şi zâmbeşte. E mare păcat, sincer, ca o asemenea înfățişare superbă să fie irosită pe o asemenea ființă umană jalnică.

— Juliette, noi doi… împreună? Am fi de neoprit.

Nu mă uit la el, cu toate că simt cum privirea lui îmi atinge fiecare centimetru al corpului.

— Nu, mulțumesc.

Suntem în lift. Lumea trece ca o vijelie pe lângă noi, iar pereții de sticlă ne transformă într-un spectacol pentru fiecare persoană de la fiecare etaj. În această clădire nu există secrete.

Îmi atinge cotul, iar eu mă îndepărtez.

— S-ar putea să te mai gândeşti la asta, spune el pe un ton blând.

— Cum de ți-ai dat seama?

Uşile liftului se deschid cu un clinchet, dar eu nu mă mişc. În cele din urmă mă întorc cu faţa spre Warner deoarece nu-mi pot stăpâni curiozitatea. Îi studiez mâinile, atât de îngrijit acoperite în piele, mânecile groase şi curate şi lungi. Până şi gulerul îi e înalt şi elegant. E îmbrăcat impecabil din cap până-n picioare şi acoperit peste tot, cu excepţia feţei. Chiar şi dacă aş vrea să-l ating, n-aş putea s-o fac. Se protejează.

De mine.

— Poate o să avem parte de-o conversaţie mâine-seară? Ridică din sprânceană şi îmi oferă braţul, dar mă prefac că nu-l văd în timp ce ieşim din lift şi mergem pe hol. Poate ai să te îmbraci cu ceva frumos.

— Care-i numele tău mic? îl întreb.

Ne aflăm în faţa uşii mele.

Se opreşte. Surprins. Îşi ridică bărbia de-abia vizibil şi îşi concentrează atenţia asupra feţei mele până ce încep să regret întrebarea pusă.

— Vrei să-mi ştii numele.

Nu o fac intenţionat, dar îmi mijesc un pic ochii.

— Warner e numele tău de familie, nu-i aşa?

Aproape că zâmbeşte.

— Vrei să-mi ştii numele.

— Nu mi-am dat seama că e un secret.

Face un pas în faţă. Buzele îi zvâcnesc. Privirea îi coboară şi inspiră uşor. Mă mângâie cu degetul pe obraz.

— Am să ţi-l spun pe-al meu dacă ai să mi-l spui şi tu pe-al tău, şopteşte el, prea aproape de gâtul meu.

Mă dau un pic mai în spate. Înghit în sec.

— Dar tu îmi ştii deja numele.

Nu se uită la mine.

— Ai dreptate. Ar trebui să rectific. Ceea ce voiam să zic este că am să ţi-l spun pe-al meu dacă tu mi-l arăţi pe-al tău.

— Poftim?

Deodată, respir prea repede.

El începe să-şi scoată mănuşile, iar eu încep să mă panichez.

— Arată-mi ce poţi să faci.

Maxilarul mi-e prea încleştat, iar dinţii încep să mă doară.

— N-am să te ating.

— În regulă. Îşi scoate şi cealaltă mănuşă. N-am nevoie de ajutorul tău.

— Nu...

— Nu-ți face griji. Rânjeşte. Sunt sigur că n-o să te rănească pe *tine*.

— Nu, icnesc eu. Nu, n-o să... nu pot...

— Prea bine, spune tăios Warner. În regulă. Nu vrei să-mi faci rău. Sunt atât de flatat.

Aproape că-şi dă ochii peste cap. Se uită pe hol. Vede un soldat. Îi face semn să vină.

— Jenkins?

Jenkins e iute în pofida mărimii sale, şi e lângă mine într-o secundă.

— Domnule.

Îşi înclină capul uşor, cu toate că e evident că e mai mare decât Warner. Nu are mai mult de 27 de ani; scund, robust şi plin de muşchi. Se uită pieziş la mine. Ochii lui căprui sunt mai blânzi decât mă aşteptam.

— O să am nevoie să o însoțeşti pe domnişoara Ferrars înapoi la parter. Dar ai grijă: e extrem de ostilă şi o să încerce să scape din strânsoarea ta. Warner zâmbeşte prea încet. Soldat, indiferent ce spune sau face, nu-i dai drumul. Clar?

Ochii lui Jenkins se fac mari; clipeşte, nările i se umflă, şi îşi flexează degetele de-o parte şi de alta a trupului. Respiră scurt. Încuviințează din cap.

Jenkins nu e prost.

O iau la fugă.

Pornesc în goană pe culoar şi trec de câțiva soldați împietriți, prea speriați pentru a mă opri. Nu ştiu ce fac, de ce cred că pot să fug, unde cred că aş putea să mă duc. Mă străduiesc să ajung la lift chiar dacă asta n-o să facă decât să-mi ofere puțin timp în plus. Nu ştiu ce altceva pot face.

Ordinele lui Warner ricoşează în pereți şi explodează în timpanele mele. Nu are nevoie să mă urmărească. Îi pune pe alții să facă asta pentru el.

Soldații se aliniază în fața mea.

Lângă mine.

În spatele meu.

Nu pot să respir.

Mă învârtesc în cercul propriei mele prostii, panicată,

îndurerată, pietrificată de gândul la ceea ce-i voi face lui Jenkins împotriva voinței mele. Ceea ce-mi va face el mie împotriva voinței lui. Ceea ce ni se va întâmpla amândurora în pofida celor mai bune intenții ale noastre.

— Prinde-o, spune Warner pe un ton calm.

Tăcerea s-a adunat în fiecare colț al acestei clădiri.

Vocea lui este singurul sunet din încăpere.

Jenkins face un pas în față.

Ochii îmi sunt plini de lacrimi şi îi închid cu putere. Mă forțez să-i deschid. Clipesc către mulțime şi văd un chip cunoscut. Adam se holbează la mine, îngrozit.

Ruşinea mi-a acoperit fiecare centimetru din trup.

Jenkins îmi întinde mâna.

Oasele încep să mi se îndoaie, trosnind în acelaşi timp cu bătăile inimii mele. Cad la podea, strângându-mă ca o clătită subțire. Brațele îmi sunt dureros de goale în tricoul ăsta jerpelit.

— Nu... Ridic o mână, implorând cu ochii, privindu-l fix pe acest bărbat nevinovat. Te rog, n-o face...

Vocea mi se sparge.

— Nu vreau să mă atingi...

— Nici n-am spus c-o să te ating.

Vocea lui Jenkins e joasă şi fermă, plină de regrete. Jenkins care nu are nicio mănuşă, nicio protecție, nicio pregătire, niciun fel de apărare.

— Soldat, a fost un ordin direct! latră Warner, ducând un pistol la spatele lui Jenkins.

Jenkins mă apucă de brațe.

NU NU NU

Simt că mă sufoc.

Sângele îmi țâşneşte prin vene, năpustindu-se prin trupul meu precum un râu învolburat, valuri de căldură izbindu-mi-se de oase. Îi aud suferința, îi simt puterea scurgându-i-se din trup, îi aud inima bătând în urechea mea, iar capul mi se învârteşte din cauza rafalei de adrenalină care-mi întăreşte ființa.

Mă simt în viață.

Mi-aş fi dorit să mă rănească pe mine. Mi-aş fi dorit să mă schilodească pe mine. Mi-aş fi dorit să mă respingă pe mine. Mi-aş fi dorit să urăsc forța puternică ce îmi învăluie oasele.

Dar n-o fac. Pielea îmi pulsează cu viața altcuiva, şi nu urăsc asta.

Mă urăsc pentru că mă bucur de ea.

Mă bucur de felul în care debordez de mai multă viaţă şi speranţă şi putere omenească decât am ştiut vreodată că sunt în stare a avea. Durerea lui îmi oferă o plăcere pe care n-am cerut-o vreodată.

Şi el nu-mi dă drumul.

Dar nu-mi dă drumul pentru că nu poate. Pentru că eu trebuie să fiu cea care rupe legătura. Pentru că agonia îl împiedică s-o facă. Pentru că e prins în laţurile mele.

Pentru că eu sunt o plantă carnivoră.

Şi sunt letală.

Cad pe spate şi îl lovesc cu piciorul în piept, îndepărtându-l de mine, îndepărtându-i greutatea de pe silueta mea mică, trupul lui moale căzut peste al meu. Deodată ţip şi mă forţez să văd dincolo de perdeaua de lacrimi care-mi întunecă viziunea; sughit, isterică, îngrozită de privirea îngheţată a omului, de buzele lui paralizate care şuieră, încercând să adune aer în plămâni.

Mă eliberez de el şi mă poticnesc îndărăt. Marea de soldaţi se desparte în spatele meu. Fiecare faţă arată uimire şi frică pură. Jenkins zace pe podea şi nimeni nu îndrăzneşte să se apropie de el.

— Cineva să-l ajute! strig eu. Cineva să-l *ajute!* Are nevoie de un doctor... trebuie dus... trebuie... el... o, Doamne... ce-am făcut...

— Juliette...

— NU MĂ ATINGE... NU ÎNDRĂZNI SĂ MĂ ATINGI...

Warner are din nou mănuşile puse şi încearcă să mă ţină, încearcă să-mi aranjeze părul, încearcă să-mi şteargă lacrimile, şi eu vreau să-l omor.

— Juliette, trebuie să te linişteşti...

— AJUTĂ-L! strig eu disperată, căzând în genunchi, cu privirea lipită de silueta care zace pe podea.

Ceilalţi soldaţi încep în cele din urmă să se apropie, cu grijă, ca şi când ar fi contagios.

— Te rog... spun, trebuie să-l ajuţi! Te r*og*...

— Kent, Curtis, Soledad – OCUPAŢI-VĂ DE ASTA! strigă Warner către oamenii lui înainte să mă ridice în braţe.

Încă mai dau din picioare când lumea se întunecă.

~~PAISPREZECE~~

Tavanul apare şi dispare.

Capul mi-e greu, viziunea încețoşată, inima îndurerată. Sub limbă simt o aromă clară de panică şi mă lupt să-mi amintesc de unde vine. Încerc să mă ridic în capul oaselor şi nu înțeleg de ce sunt întinsă.

Cineva îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Cum te simți?

Warner priveşte în jos, spre mine.

Deodată, amintirile ard în ochii mei şi fața lui Jenkins pluteşte în conştiința mea, şi lovesc cu pumnii şi-i strig lui Warner să plece de lângă mine şi mă lupt să scap din strânsoarea lui, dar el nu face decât să zâmbească. Râde puțin. Îmi pune cu blândețe mâinile pe lângă trup.

— Ei bine, măcar eşti trează, oftează el. Pentru o clipă m-am speriat.

Încerc să-mi controlez membrele care-mi tremură.

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Îmi flutură prin față mâinile înmănuşate.

— Sunt acoperit din cap până-n picioare. Nu-ți face griji.

— Te *urăsc!*

— Câtă pasiune.

Râde din nou. Pare atât de calm, atât de sincer amuzat. Se uită la mine cu nişte ochi mai blânzi decât mă aşteptam.

Îmi întorc privirea.

El se ridică. Respiră uşor.

— Uite, spune el, întinzându-se după o tavă de pe măsuță. Ți-am adus de mâncare.

Profit de moment ca să mă ridic şi să privesc în jur. Sunt întinsă pe un pat cu baldachin, cu perdele de damasc auriu şi roşu rubiniu, în nuanța sângelui întunecat. Podeaua e acoperită de un covor gros de culoarea soarelui care apune. În această cameră e cald. E de aceeaşi mărime cu cea pe care o ocup eu, iar mobila e destul de simplă: pat, şifonier, noptiere şi un candelabru care străluceşte de pe tavan. Singura diferență e că există o uşă în plus şi că pe o măsuță din colț arde liniştită o lumânare. N-am mai văzut un foc de atât de mulți ani, că le-am pierdut şi numărătoarea. Trebuie să-mi potolesc dorința de a întinde mâna

ca să ating flacăra.

Mă reazem de perne şi încerc să pretind că nu mă simt comod.

— Unde sunt?

Warner se întoarce, ținând o farfurie cu pâine şi brânză, în cealaltă mână are un pahar de apă. Se uită prin cameră de parcă o vede pentru prima oară.

— Ăsta e dormitorul meu.

Dacă n-aş avea o durere de cap îngrozitoare, aş fi tentată să fug.

— Du-mă în camera mea. Nu vreau să mă aflu aici.

— Şi totuşi, aici te afli. Se aşază la picioarele patului, la câțiva centimetri depărtare, şi împinge farfuria spre mine. Ți-e sete?

Nu ştiu dacă e din cauză că nu pot gândi limpede sau e din cauză că sunt extrem de confuză, însă mi-e greu să împac personalitățile opuse ale lui Warner. Îmi oferă un pahar de apă după ce m-a forțat să torturez pe cineva. Îmi ridic mâinile şi îmi examinez degetele de parcă nu le-am mai văzut niciodată.

— Nu înțeleg.

El îşi lasă capul într-o parte, analizându-mă de parcă m-aş fi rănit singură.

— Pur şi simplu te-am întrebat dacă ți-e sete. Asta n-ar trebui să fie prea greu de înțeles.

Pauză.

— Bea asta!

Iau paharul şi mă uit lung la el. Apoi mă uit lung la Warner. Apoi la pereți.

Probabil că-s nebună.

Warner oftează.

— Nu sunt sigur, dar cred că ai leşinat. Şi, de asemenea, cred că ar trebui să mănânci ceva, cu toate că nu sunt sigur nici în legătură cu asta. Face o pauză, apoi: Probabil că ai făcut un efort prea mare în prima ta zi aici. Greşeala mea.

— De ce eşti drăguț cu mine?

Surprinderea de pe fața lui mă surprinde pe mine şi mai mult.

— Deoarece îmi pasă de tine, spune el.

— Îți *pasă* de mine?

Amorțeala din corpul meu începe să dispară. Tensiunea îmi

creşte şi furia îşi face loc spre centrul de activitate al conştiinței mele.

— Aproape că l-am omorât pe Jenkins din cauza ta!

— Nu l-ai omo...

— Soldații tăi m-au bătut! Mă ții aici de parc-aş fi o prizonieră! Mă ameninți! Mă ameninți cu moartea! Nu-mi oferi niciun pic de libertate şi spui că-ți *pasă* de mine? Mai am puțin şi îi arunc paharul cu apă în față. Eşti un *monstrul!*

Warner îşi întoarce privirea, aşa că mă uit îndelung la profilul lui. Îşi împreunează mâinile. Se răzgândeşte. Îşi atinge buzele.

— Nu fac decât să încerc să te-ajut.

— Mincinosule!

Pare să se gândească la asta. Încuviințează din cap, doar o dată.

— Da. În cea mai mare parte a timpului, da.

— Nu vreau să mă aflu aici. Nu vreau să fiu experimentul tău. Lasă-mă să plec.

— Nu. Se ridică. Mi-e teamă că nu pot face asta.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot. Eu...

Se trage de degete. Îşi drege vocea. Privirea lui atinge tavanul pentru o clipă.

— Pentru că am nevoie de tine.

— Ai nevoie de mine ca să omori oameni!

Nu-mi răspunde imediat. Se duce spre lumânare. Îşi scoate o mănuşă. Atinge flacăra cu degetele goale.

— Ştii, Juliette, şi eu pot să omor oameni. Şi sunt chiar foarte bun la asta.

— Dezgustător.

Ridică din umeri.

— Cum crezi că cineva de vârsta mea e în stare să controleze atât de mulți soldați? De ce crezi că mă lasă tatăl meu să mă ocup de un întreg sector?

— Tatăl tău?

Mă ridic în şezut, deodată prea curioasă în ciuda voinței mele.

El îmi ignoră întrebarea.

— Mecanismele fricii sunt destul de simple. Oamenii sunt intimidați de mine, aşa că mă ascultă când vorbesc, spune el

fluturând din mână. În ziua de azi, nişte simple ameninţări nu valorează nimic.

Închid ochii strâns.

— Deci omori oameni pentru putere.

— Aşa cum faci şi tu.

— Cum *îndrăzneşti*...

Râde cu poftă.

— Eşti liberă să te minţi singură, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Nu mint...

— De ce ţi-a luat atât de mult să rupi legătura cu Jenkins?

Gura îmi încremeneşte.

— De ce nu te-ai luptat să scapi de el? De ce i-ai permis să te atingă atât de mult?

Mâinile au început să-mi tremure, aşa că le strâng tare.

— Nu ştii nimic despre mine.

— Şi totuşi, tu pretinzi că mă cunoşti foarte bine.

Îmi încleştez maxilarul, nefiind sigură că sunt în stare să vorbesc.

— Măcar eu sunt sincer, adaugă el.

— Tocmai ai fost de acord cu mine că eşti un mincinos!

Ridică din sprânceană.

— Măcar sunt sincer când spun că sunt un mincinos.

Trântesc paharul cu apă pe noptieră. Îmi las capul în mâini. Încerc să rămân calmă. Respir adânc.

— Ei bine, spun eu enervată, atunci de ce ai nevoie de mine? Dacă eşti un ucigaş excelent?

Un zâmbet îi apare şi-i dispare imediat de pe faţă.

— Într-o zi am să-ţi ofer un răspuns la această întrebare.

Încerc să protestez, dar mă opreşte cu o mână. Ia o bucată de pâine de pe farfurie. Mi-o ţine sub nas.

— N-ai mâncat mai nimic la cină. Asta nu poate fi sănătos.

Nu mă mişc.

Dă drumul pâinii pe farfurie, pe care o pune lângă paharul cu apă. Se întoarce spre mine. Îmi studiază ochii cu o asemenea intensitate că, pe moment, sunt dezarmată. Există atât de multe lucruri pe care vreau să ie spun şi să le strig, dar, cumva, am uitat de tot de cuvintele care aşteaptă răbdătoare pe limba mea. Nu pot să mă uit în altă parte.

— Mănâncă ceva.

Privirea lui mă abandonează.

— Apoi culcă-te. Am să mă întorc dimineaţă după tine.

— De ce nu pot să dorm în camera mea?

Se ridică în picioare. Îşi scutură pantalonii, cu toate că nu există nicio scamă pe ei.

— Deoarece vreau să stai aici.

— Dar de ce?

Râde.

— Câte întrebări…

— Ei bine, dacă mi-ai da un răspuns sincer…

— Noapte bună, Juliette.

— O să mă laşi să plec? întreb eu, de data asta încet, de data asta timidă.

— Nu. Face 6 paşi către colţul cu lumânarea. Şi nici n-o să-ţi promit că-ţi voi face viaţa mai uşoară.

În vocea sa nu răzbate nici regret, nici remuşcare, nici milă. Ar putea foarte bine să vorbească despre vremea de-afară.

— Ai putea să minţi.

— Da, aş putea, spune el, dând uşor din cap ca pentru sine, apoi stinge lumânarea.

Şi dispare.

Încerc să mă lupt cu asta încerc să stau trează încerc să-mi găsesc capul, dar nu pot.

Mă prăbuşesc epuizată.

~~CINCISPREZECE~~

De ce nu te sinucizi? m-a întrebat cineva odată la şcoală.

Cred că a fost genul de întrebare menită a fi răutăcioasă, însă a fost pentru prima oară când m-am gândit cu adevărat la această posibilitate. N-am ştiut ce să-i răspund. Poate că era o prostie să o iau în considerare, însă mereu sperasem că dacă aveam să fiu un copil suficient de bun, dacă aveam să fac toate lucrurile aşa cum trebuie, dacă aveam să spun lucrurile cuvenite sau să tac – credeam că părinţii mei aveau să se răzgândească. Am crezut că în cele din urmă aveau să mă asculte când aş fi încercat să le vorbesc. Am crezut că îmi vor oferi o şansă. Am crezut că în sfârşit aveau să mă iubească.

Am trăit mereu cu acea speranță ~~prostească.~~

— Bună dimineața.

Deschid ochii imediat. Întotdeauna am avut un somn uşor.

Warner se uită la mine, aşezat la picioarele propriului său pat, într-un costum curat şi ghete perfect lustruite. Totul la el este meticulos. Imaculat. Respirația îi e rece şi proaspătă în aerul aspru al dimineții. O simt pe propria-mi față.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că sunt înfăşurată în aceleaşi aşternuturi în care a dormit Warner. Mă înroşesc imediat şi mă străduiesc să mă eliberez. Sunt cât pe ce să cad din pat.

Nu-i răspund.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

Îmi ridic privirea. Ochii săi sunt de o ciudată nuanță de verde: luminoasă, limpede, pătrunzătoare în cel mai alarmant mod cu putință. Părul îi e des, o bucată solidă de aur; e slab şi neimpresionant, însă strânsoarea îi este extrem de puternică. Observ pentru prima oară că pe degetul mic de la mână stângă poartă un inel de jad.

Mă prinde uitându-mă la el şi se ridică. Îşi pune mănuşile şi îşi împreunează mâinile la spate.

— E timpul să se întorci în camera ta.

Clipesc. Încuviințez din cap. Mă ridic şi aproape cad. Mă prind de marginea patului şi încerc să-mi limpezesc capul amețit. Îl aud pe Warner oftând.

— N-ai mâncat ce ți-am adus aseară.

Iau apa cu mâini tremurânde şi mă forțez să mănânc puțină pâine. Trupul mi s-a obişnuit atât de tare cu foamea, că nici nu mai ştiu cum să o recunosc.

Imediat ce-mi recapăt echilibrul, Warner mă conduce spre uşă.

În mână încă țin o bucată de brânză.

Aproape că o scap când ies din cameră.

Aici sunt şi mai mulți soldați decât la etajul meu. Fiecare e echipat cu cel puțin 4 tipuri diferite de arme, unele atârnate de gât, altele prinse de centuri. Când mă văd, cu toții au o expresie îngrozită, deşi această expresie apare şi dispare atât de repede, că aproape nici nu-mi dau seama de ea, însă e destul de evident: în timp ce trec, toți îşi țin armele un pic mai strâns decât de-obicei.

Warner pare satisfăcut.

— Temerea lor e în favoarea ta, îmi şopteşte el la ureche.

Umanitatea mea zace într-un milion de bucățele pe covorul de pe podea.

— Eu n-am avut niciodată intenția să-i fac să le fie fiică de mine.

— Ar fi trebuit.

Se opreşte. Privirea lui îmi spune că sunt o proastă.

— Dacă nu le e frică de tine, atunci te vor vâna.

— Oamenii tot timpul vânează lucruri de care le e frică.

— Acum măcar ei ştiu cu ce se pun.

Continuă să meargă, dar picioarele mele sunt lipite de podea. Înțelegerea e o apă rece ca gheața care-mi picură pe spate.

— Tu m-ai pus să-i fac aia – ceea ce am făcut – lui Jenkins? *Dinadins?*

Warner e deja cu 3 paşi înaintea mea, dar îi văd zâmbetul de pe față.

— Tot ceea ce fac eu e dinadins.

— Ai vrut să mă transformi într-un spectacol!

Inima-mi goneşte în încheietura mâinii şi-mi pulsează în degete.

— Încercam să te protejez.

— De soldații tăi? Alerg să-l ajung din urmă, plină de indignare. Cu prețul *vieții* unui om…

— Intră!

Warner a ajuns la lift. Ține uşile deschise pentru mine.

Îl urmez înăuntru.

Apasă pe butoanele care trebuie.

Uşile se închid.

Mă întorc să-i vorbesc.

El mă-ncolțește.

Sunt împinsă în cea mai îndepărtată margine a acestui receptacul de sticlă şi brusc devin extrem de agitată. Mâinile lui mă țin de brațe, iar buzele îi sunt periculos de aproape de fața mea. Se uită fix la mine, cu ochii scăpărând; periculos. Spune doar un cuvânt:

— Da.

Îmi ia ceva timp să-mi găsesc glasul.

— Da, ce?

— Da, de soldații mei. Da, cu prețul vieții unui om. Îşi încordează maxilarul. Vorbeşte printre dinții încleştați. Nu

înțelegi prea multe lucruri din lumea mea, Juliette.

— Încerc să înțeleg...

— Nu, nu încerci, mi-o trânteşte el.

Genele lui sunt fire individuale de fibre aurii care au luat foc. Aproape că vreau să i le ating.

— Nu înțelegi că puterea şi controlul pot să-ți scape din mână în orice moment, chiar şi atunci când crezi că eşti foarte pregătit. Lucrurile astea două nu sunt uşor de câştigat. Iar ca să le păstrezi e şi mai greu.

Dau să vorbesc, dar mă întrerupe.

— Crezi că nu ştiu câți dintre soldații mei mă urăsc? Crezi că nu ştiu că şi-ar dori să mă vadă detronat? Crezi că nu există alții care şi-ar dori să aibă poziția pentru care muncesc atât de mult s-o am...

— Nu te *flata* singur...

Acoperă şi ultimii câțiva centimetri dintre noi, iar cuvintele mi se risipesc pe jos. Nu pot respira. Încordarea din tot corpul lui e atât de intensă, încât aproape pot s-o simt, şi cred că muşchii mei au început să înghețe.

— Eşti naivă, îmi spune el pe un ton aspru, coborât, o şoaptă stridentă pe pielea mea. Tu nu-ți dai seama că eşti o amenințare pentru toți cei din clădirea asta. Ei au toate motivele să-ți facă rău. Tu nu vezi că încerc să te ajut...

— Rănindu-mă! explodez eu. Rănindu-i pe alții!

Hohotul lui de râs e rece, trist. Se depărtează de mine, brusc dezgustat. Liftul se deschide, dar el nu iese. De aici văd uşa camerei mele.

— Întoarce-te în camera ta. Spală-te. Schimbă-te. Ai rochii în şifonier.

— Nu-mi plac rochiile.

— Presupun că nici pe *ăla* nu-ți place să-l vezi, spune el dând din cap.

Îi urmăresc privirea pentru a vedea o umbră musculoasă lângă uşa mea. Mă întorc spre el aşteptând explicații, însă nu spune nimic. Brusc e calm, cu trăsăturile senine, lipsite de orice emoție. Mă ia de mână, îmi strânge degetele şi spune:

— Am să mă întorc după tine fix într-o oră.

Apoi închide uşile liftului înainte să am vreo şansă să protestez. Încep să mă întreb dacă nu cumva e o coincidență că singurul om căruia nu îi e frică să mă atingă este el însuşi un

monstru.

Înaintez şi îndrăznesc să arunc o privire către soldatul care stă în întuneric.

Adam.

Oh Adam.

Adam, care acum ştie de ce sunt în stare.

Inima mi-e un balon de apă care mi se sparge în piept. Plămânii îmi atârnă de cutia toracică. Mă simt ca şi când toţi pumnii din lume s-au decis să mă lovească în stomac. N-ar trebui să-mi pese atât de mult, dar îmi pasă.

De-acum o să mă urască pentru totdeauna. Nici măcar n-o să vrea să se uite la mine.

Aştept să-mi deschidă uşa, dar nu se mişcă.

— Adam? îndrăznesc eu nesigură. Am nevoie de cârdul de acces.

Îl privesc înghiţind puternic şi inspirând uşor, şi îmi dau seama imediat că ceva e în neregulă. Mă apropii de el şi un uşor clătinat înţepenit din cap îmi spune să n-o fac.

~~Nu ating oamenii nu mă apropii de oameni sunt un monstru~~ Nu vrea să fie aproape de mine. Bineînţeles că nu vrea. N-ar trebui să uit niciodată unde mi-e locul.

Îmi deschide uşa cu mare greutate şi îmi dau seama că cineva l-a rănit undeva unde nu pot vedea. Aud din nou cuvintele lui Warner şi recunosc în vioiciunea cu care şi-a luat rămas-bun o avertizare. O avertizare care-mi retează fiecare terminaţie nervoasă din corp.

Adam va fi pedepsit pentru greşelile mele. Pentru nesupunerea mea.

Vreau să-mi adun lacrimile într-o găleată cu regrete.

Păşesc înăuntru şi arunc o ultimă privire spre Adam, dar nu pot să simt niciun fel de triumf în durerea lui. În pofida a tot ceea ce a făcut, nu ştiu dacă sunt în stare să-l urăsc. Nu pe Adam. Nu pe băiatul pe care l-am cunoscut cândva.

— Rochia mov, spune el cu o voce spartă şi respirând greu, de parcă îl doare să tragă aer în piept.

Trebuie să-mi frâng mâinile ca să nu alerg spre el.

— Poartă rochia mov, spune şi tuşeşte. Juliette.

Voi fi manechinul perfect.

~~ŞAISPREZECE~~

De îndată ce sunt în cameră, deschid şifonierul şi scot rochia mov de pe umeraş înainte să-mi amintesc că sunt urmărită. *Camerele de supraveghere*. Mă întreb dacă Adam a fost pedepsit şi pentru că mi-a spus despre camerele de supraveghere. Mă întreb dacă şi-a mai asumat şi alte riscuri pentru mine. Mă întreb de ce ar face-o.

Ating materialul aspru, modern al rochiei de culoarea prunei, şi degetele mele se duc spre tiv, exact aşa cum a făcut Adam ieri. Nu pot să nu mă întreb de ce oare îi place atât de mult această rochie. De ce trebuie să fie neapărat asta. De ce trebuie, de fapt, să port o rochie.

Nu sunt o păpuşă.

Mă reazem cu o mână de răftuleţul de lemn de sub hainele de pe umeraşe şi o textură necunoscută îmi mângâie pielea. E aspră şi străină, dar în acelaşi timp familiară. Păşesc mai aproape de şifonier şi mă ascund între uşi. Degetele mele bâjbâie pe la suprafaţă şi un val de fericire îmi trece prin stomac până ce sunt sigură că debordez de speranţă şi sentimente şi de o forţă de fericire prostească atât de intensă, încât sunt surprinsă că pe obraji nu-mi curg lacrimile şiroaie.

Caietul meu.

Mi-a salvat caietul de notiţe. ~~Adam mi-a salvat singurul lucru pe care-l am.~~

Iau rochia mov şi ascund caietul între faldurile ei, şi pe urmă mă strecor spre baie.

~~Baia unde nu sunt camere de supraveghere~~

~~Baia unde nu sunt camere de supraveghere~~

~~Baia unde nu sunt camere de supraveghere~~

Îmi dau seama că el a încercat să-mi spună. Înainte, în baie. Încerca să-mi spună ceva, iar eu am fost atât de speriată, că l-am speriat şi pe el şi l-am făcut să plece.

L-am speriat şi l-am făcut să plece. Închid uşa în urma mea, iar mâinile îmi tremură în timp ce umblu printre paginile cunoscute ţinute laolaltă de un lipici vechi. Răsfoiesc paginile pentru a mă asigura că sunt toate acolo, iar ochii mi se opresc asupra celei mai recente consemnări. În josul paginii există o schimbare. O nouă propoziţie care nu a fost scrisă de mine.

O nouă propoziţie care îi aparţine probabil lui.

Nu e ceea ce crezi.

Rămân nemişcată.

Fiecare centimetru al pielii mele este încordat, încărcat de sentimente, iar presiunea creşte cu viteză în pieptul meu, bătând mai tare şi mai repede şi mai puternic, compensându-mi din plin nemişcarea. Nu tremur când sunt încremenită în timp. Îmi antrenez respiraţia să vină mai încet, număr lucruri care nu există, inventez numere pe care nu le am, mă prefac că timpul e o clepsidră spartă care sângerează secunde prin nisip. Îndrăznesc să cred.

Îndrăznesc să sper că Adam încearcă să mă ajute. Sunt destul de nebună cât să iau în considerare posibilitatea.

Rup pagina din caiet şi o strâng aproape de piept, înghiţind în mod activ isteria care-mi gâdilă fiecare moment distrus din minte.

Ascund caietul de notiţe într-un buzunar al rochiei mov. Buzunarul în care probabil Adam l-a vârât. Buzunarul din care probabil a căzut. ~~Buzunarul rochiei mov Bunarul rochiei mov.~~

Speranţa e un buzunar de posibilităţi.

Îl ţin în mâna mea.

Warner nu întârzie.

Şi nici nu bate la uşă.

Tocmai îmi pun pantofii când intră fară să spună ceva, fără ca măcar să facă vreun efort pentru a-şi anunţa prezenţa. Ochii săi mă analizează de sus până jos. Maxilarul mi se încordează singur.

— Tu l-ai rănit, îi spun.

— N-ar trebui să-ţi pese, spune el, înclinându-şi capul într-o parte, gesticulând către rochia mea. Dar e evident că-ţi pasă.

Strâng din buze şi mă rog ca mâinile să nu-mi tremure prea tare. Nu ştiu unde se află Adam. Nu ştiu cât de grav e rănit. Nu ştiu ce va face Warner, cât de departe va merge pentru a-şi îndeplini capriciile, însă gândul că Adam e rănit e ca o mână rece care mă apucă de esofag. Nu pot respira. Mă simt de parcă mă forţez să înghit o scobitoare. Dacă Adam încearcă să mă ajute, l-ar putea costa viaţa.

Ating bucata de hârtie ascunsă în buzunar.

Respiră.

Warner se uită pe fereastră.

Respiră.

— E timpul să mergem, spune el.

Respiră.

— Unde mergem?

Nu-mi răspunde.

Ieşim pe uşă. Mă uit în jur. Holul e pustiu; gol.

— Unde e ~~Adam~~ toată lumea...?

— Chiar îmi place rochia asta, spune Warner în timp ce-şi petrece un braţ în jurul taliei mele.

Încerc să mă smulg, dar mă trage spre el, conducându-mă spre lift.

— Îţi vine perfect. Mă ajută să nu-ţi bag în seamă întrebările.

— Biata ta mamă.

Warner aproape că se împiedică în propriile-i picioare. Ochii îi sunt larg deschişi; alarmaţi. Se opreşte la vreun metru de lift. Se întoarce spre mine.

— Ce vrei să spui?

Stomacul mi se strânge.

Expresia de pe chipul lui: încordarea nemascată, groaza înfiorătoare, neliniştea din trăsături.

Încercam să fac o glumă, e ceea ce nu-i spun. Mi-e milă de biata ta mamă, e ceea ce eram pe cale să-i spun, că trebuie să aibă de-a face cu un fiu atât de nefericit şi patetic. Dar nu spun nimic.

Mă ia de mână şi se uită în ochii mei. Presiunea îi pulsează la tâmple.

— Ce vrei să spui? insistă.

— N-nimic, mă bâlbâi eu şi vocea mi se sparge. Nu voiam... era doar o glumă...

Warner îmi dă drumul la mână de parcă l-aş fi ars. Priveşte în altă parte. Se repede spre lift şi nu mă aşteaptă să-l ajung din urmă.

Mă întreb ce anume nu-mi spune.

Doar după ce coborâm câteva etaje şi ne îndreptăm pe un coridor necunoscut către o ieşire necunoscută se uită în cele din urmă la mine. Îmi oferă 5 cuvinte.

— Bun venit în viitorul tău.

~~ŞAPTESPREZECE~~

Mă scald în lumina soarelui.

Warner ţine deschisă o uşă care dă direct afară şi, cum nu sunt deloc pregătită pentru experienţă, de-abia mai văd bine. Mă apucă de cot pentru a mă sprijini, şi mă uit din nou la el.

— Mergem afară.

Spun asta deoarece trebuie s-o spun cu voce tare. Deoarece lumea de-afară e un cadou care mi se oferă foarte rar. Deoarece nu ştiu dacă Warner încearcă să fie din nou drăguţ cu mine. Mă uit de la el la ceva ce pare a fi o curte de beton, şi înapoi la el.

— Ce facem afară?

— Avem ceva treburi de făcut.

Mă conduce spre centrul acestui nou univers, şi mă eliberez de el, întinzând mâna ca să ating cerul de parcă sper c-o să-şi amintească de mine. Norii sunt gri, aşa cum au fost mereu, însă sunt mici şi împrăştiaţi. Soarele este sus sus sus, tolănit pe un fundal, trimiţându-şi razele şi redirecţionându-şi căldura către noi. Mă ridic pe vârfuri şi încerc să-l ating. Vântul se strânge în braţele mele şi îmi zâmbeşte pe piele. Aerul rece şi moale ca mătasea îmi împleteşte în păr o briză blândă. Această curte pătrată ar putea fi sala mea de bal.

Vreau să dansez cu elementele naturii.

Warner mă ia de mână. Mă întorc.

Zâmbeşte.

— Asta, spune el, arătând către lumea rece şi gri de sub picioarele noastre, asta te face fericită?

Mă uit în jur. Îmi dau seama că această curte nu e chiar un acoperiş, ci se află undeva între două clădiri. Mă apropii de margine şi văd pământ şi copaci desfrunziţi şi complexe de locuinţe împrăştiate pe kilometri întregi.

— Aerul rece miroase atât de curat, îi spun. Proaspăt. Nou-nouţ. E cel mai minunat miros din lume.

Ochii îi sunt amuzaţi, tulburaţi, interesaţi şi confuzi, toate deodată. Clatină din cap. Îşi pipăie jacheta şi bagă mâna într-un buzunar interior. De-acolo scoate un pistol cu un mâner de aur care străluceşte în lumina soarelui.

Mi se taie răsuflarea.

Examinează pistolul într-un fel pe care nu-l înţeleg, probabil pentru a verifica dacă e gata sau nu să tragă. Şi-l trece dintr-o

mână într-alta, cu degetul pus pe trăgaci. Se întoarce şi înţelege într-un final expresia de pe faţa mea.

Aproape că râde.

— Nu-ţi face griji. Nu e pentru tine.

— De ce ai un pistol? înghit cu putere, ducându-mi braţele la piept. Ce căutăm aici?

Warner îşi bagă pistolul înapoi în buzunar şi merge către celălalt capăt al marginii. Îmi face semn să-l urmez. Mă apropii. Îi urmăresc privirea. Mă uit peste margine.

Toţi soldaţii din clădire se află la nici 5 metri dedesubt.

Disting aproape 50 de rânduri, toate perfect drepte, perfect distanţate, atât de mulţi soldaţi stând în şir indian, încât pierd socoteala. ~~Mă întreb dacă Adam se află în mulţime. Mă întreb dacă poate să mă vadă. Mă întreb ce crede acum despre mine~~. Soldaţii stau într-un loc pătrat aproape identic cu cel în care ne aflăm eu cu Warner, însă ei alcătuiesc o masă organizată neagră: pantaloni negri, tricouri negre, ghete înalte negre; nici o singură armă la vedere. Cu toţii au pumnul stâng pus deasupra inimii. Nemişcaţi.

Negru şi gri

şi

negru şi gri

şi

negru şi gri

şi

mohorât.

Deodată, sunt extrem de conştientă de ţinuta mea nepotrivită. Deodată, vântul e prea aspru, prea rece, prea dureros în timp ce biciuieşte mulţimea. Tremur, şi asta n-are de-a face cu temperatura. Mă uit după Warner, dar el deja s-a aşezat la marginea curţii; e evident c-a făcut asta de multe ori până acum. Scoate din buzunar un pătrăţel de metal perforat şi şi-l apasă pe buze; când vorbeşte, vocea i se aude deasupra mulţimii de parcă ar fi amplificată.

— Sector 45.

Un singur cuvânt. Un singur număr, întregul grup se mişcă: pumnii sunt lăsaţi în jos, pe lângă corp; pumnii drepţi le iau locul pe piept. Sunt o maşinărie unsă, lucrând în perfectă colaborare unul cu celălalt. Dacă n-aş fi fost atât de neliniştită, poate că asta m-ar fi impresionat.

— În această dimineață avem două probleme de rezolvat, spune Warner şi vocea lui străpunge atmosfera: clară, puternică, insuportabil de încrezătoare. Prima se află lângă mine.

Mii de ochi sunt ațintiți asupra mea. Tresar.

— Juliette, vino aici, te rog.

2 degete se îndoaie în 2 locuri pentru a-mi face semn să înaintez.

Mă ivesc încet.

Warner îşi petrece brațul în jurul meu. Eu mă dau uşor înapoi. Mulțimea freamătă. Inima îmi bate anapoda. Mi-e prea frică să mă depărtez de el. Pistolul îi e prea aproape de corpul meu.

Soldații par uluiți că Warner vrea să mă atingă.

— Jenkins, vrei să faci un pas în față, te rog?

Degetele îmi aleargă în maraton pe coapsă. Nu pot sta locului. Nu-mi pot linişti palpitațiile care-mi distrug sistemul nervos. Jenkins iese din rând; îl văd imediat.

E bine.

Doamne Dumnezeule.

E bine.

— Seara trecută, Jenkins a avut plăcerea de-a face cunoştință cu Juliette, continuă el.

Starea de tensiune a soldaților este aproape tangibilă. Se pare că niciunul nu ştie încotro se îndreaptă acest discurs. Şi se pare că nu există nimeni care să nu fi auzit deja povestea lui Jenkins. Povestea mea.

— Sper că o veți primi cu toții cu aceeaşi amabilitate, adaugă Warner, buzele lui râzând fară să scoată vreun sunet. Ea va rămâne alături de noi ceva timp, şi va fi un element de valoare adăugat eforturilor noastre. Restaurația îi urează bun venit. Eu îi urez bun venit. Voi ar trebui să-i urați bun venit.

Soldații îşi lasă cu toții pumnii în jos, exact în acelaşi timp.

Se mişcă toți ca unul, 5 paşi în spate, 5 paşi în față, 5 paşi pe loc. Îşi ridică sus brațul stâng şi îşi strâng degetele pumn.

Şi cad într-un genunchi.

Alerg spre margine, disperată să văd mai de-aproape o asemenea rutină cu o coregrafie ciudată. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Warner îi lasă să rămână aşa, aplecați, cu pumnii ridicați. Nu vorbeşte cam 30 de secunde. Apoi o face.

— Bun.

Soldații se ridică şi îşi duc din nou pumnul la piept.

— A doua problemă e chiar mai plăcută decât prima, continuă Warner, cu toate că se pare că nu are nicio plăcere să rostească aceste cuvinte.

Ochii îi devin mai ageri când priveşte soldații de dedesubt, cioburi de smarald care scânteiază precum un foc verde deasupra trupurilor lor.

— Delalieu are ceva de raportat.

Petrece o eternitate pur şi simplu privindu-i pe soldați, lăsând cele câteva cuvinte să se îmbibe în mințile lor. Lăsând ca propriile lor imaginații să îi înnebunească. Lăsându-i pe cei vinovați dintre ei să tremure chinuiți.

Warner tace mult timp.

Nimeni nu se mişcă mult timp.

Încep să mă tem pentru viața mea, în pofida asigurărilor lui de mai devreme. Încep să mă întreb dacă nu cumva eu sunt cea vinovată. Dacă nu cumva pistolul din buzunarul lui îmi este menit mie. În cele din urmă îndrăznesc să mă uit spre el. Mă priveşte şi el pentru prima oară, şi habar nu am cum să-l citesc.

Fața lui însumează 10.000 de posibilități care privesc fix prin mine.

— Delalieu, spune el, încă privindu-mă. Poți să faci un pas în față.

Un bărbat subțire, cu început de chelie, într-o ținută ceva mai decorată, iese din capul celui de-al cincilea rând. Nu pare să se simtă prea bine. Îşi înclină vag capul. Când vorbeşte, vocea îi tremură.

— Domnule.

În cele din urmă, Warner îşi ia privirile de la mine şi dă din cap, aproape imperceptibil, spre omul cu început de chelie.

Delalieu recită:

— Avem o acuzație împotriva Soldatului 45B-76423. Fletcher, Seamus.

Soldații rămân înghețați în rânduri, înghețați de uşurare, înghețați de frică, înghețați de nerăbdare. Nu se mişcă nimic. Nu respiră nimic. Până şi vântului îi este teamă să scoată vreun sunet.

— Fletcher.

Un singur cuvânt din partea lui Warner, şi câteva sute de

gâturi se întorc în aceeaşi direcţie.

Fletcher iese din rând.

Arată ca vin om de turtă dulce. Păr roşcat. Pistrui roşcaţi. Buze de un roşu aproape artificial. Faţa îi este complet albă, fară nicio urmă de emoţie.

Niciodată în viaţă nu mi-a mai fost atât de teamă pentru un străin.

Delalieu vorbeşte din nou:

— Soldatul Fletcher a fost găsit pe teren nelegiferat, fraternizând cu civili bănuiţi a fi membri ai partidului rebelilor. A furat mâncare şi provizii din unităţile de depozitare ale cetăţenilor Sectorului 45. Nu se ştie dacă a trădat informaţii importante.

Warner îşi coboară privirea asupra bărbatului roşcat.

— Soldat, negi aceste acuzaţii?

Nările lui Fletcher se umflă. Maxilarul i se încordează. Când vorbeşte, vocea îi sună spartă.

— Nu, domnule.

Warner încuviinţează din cap. Respiră scurt. Îşi linge buzele.

Şi îl împuşcă în frunte.

~~OPTSPREZECE~~

Nimeni nu se mişcă.

Pe chipul lui Fletcher este gravată o groază permanentă în timp ce cade la pământ. Sunt atât de şocată de imposibilitatea a ceea ce se întâmplă, încât nu mă pot hotărî dacă visez sau nu, nu mă pot decide dacă mor sau nu, nu-mi pot da seama dacă să leşin e sau nu o idee bună.

Membrele lui Fletcher sunt poziţionate în unghiuri ciudate pe lespedea rece de beton. Sângele se adună sub el şi totuşi nimeni nu mişcă. Nimeni nu spune nimic. Nimeni nu arată nicio privire înspăimântată.

Îmi ating buzele într-una, ca să văd dacă ţipetele mi-au scăpat sau nu.

Warner îşi bagă pistolul înapoi în buzunarul jachetei.

— Sector 45, sunteţi liberi.

Toţi soldaţii cad într-un genunchi.

Warner îşi bagă înapoi în costum amplificatorul metalic şi trebuie să mă smulgă din locul unde sunt lipită de pământ. Mă împiedic de mine însămi, cu membrele slăbite şi dureroase până-n măduva oaselor. Mă simt îngreţoşată, delirantă, incapabilă de a mă ţine pe picioare. Tot încerc să vorbesc, dar cuvintele îmi sunt lipite de limbă. Deodată transpir şi deodată îngheţ şi deodată mi-e atât de rău, că văd pete înceţoşându-mi viziunea.

Warner încearcă să mă bage înăuntru pe uşă.

— Ar trebui să mănânci mai mult, îmi spune.

Privesc uimită cu ochii, cu gura, cu faţa, deoarece simt găuri făcute peste tot în corpul meu.

Inima probabil că-mi sângerează în afara pieptului. Mă uit în jos şi nu înţeleg de ce nu am sânge pe rochie, de ce durerea din inima mea pare atât de reală.

— L-ai omorât, reuşesc să şoptesc. Tocmai l-ai omorât...

— Eşti foarte isteaţă.

— De ce l-ai *omorât* de ce l-ai *omorât* cum poţi *face* aşa ceva...

— Ţine-ţi ochii deschişi, Juliette. Nu e momentul să adormi.

Îl apuc de haină. Îl opresc înainte să intre. O rafală de vânt mă loveşte peste faţă şi, deodată, îmi vin în simţiri. Îl împing cu putere, izbindu-l cu spatele de uşă.

— Mă dezguşti! Îl privesc fix în ochii săi reci ca de cristal. Mă *dezguşti*...

Mă întoarce, ţintuindu-mă de uşa unde tocmai l-am ţinut eu. Îmi cuprinde faţa cu mâinile înmănuşate, susţinându-mi privirea. Aceleaşi mâini pe care tocmai le-a folosit pentru a omorî un om.

Sunt încolţită, încremenită.

Uşor îngrozită.

Degetul lui mare îmi mângâie obrazul.

— Viaţa e un loc sumbru, şopteşte el. Uneori, trebuie să înveţi să împuşti primul.

Warner mă urmează în camera mea.

— Ar trebui să dormi, îmi spune.

E prima dată când îmi vorbeşte de când am plecat de pe acoperiş.

— Am să trimit pe cineva să-ţi aducă mâncare, dar, în afară de asta, am să mă asigur că nu vei fi deranjată.

— Unde e Adam? ~~E în siguranţă? E sănătos? Ai de gând să i~~

~~faci rău?~~

Warner tresare, apoi îşi recapătă calmul.

— De ce-ți pasă?

~~Îmi pasă de Adam Kent de când eram în clasa a treia~~

— Nu se presupune că trebuie să mă supravegheze? Pentru că nu e aici. Asta înseamnă c-o să-l omori şi pe el?

Mă simt ca o proastă. Mă simt curajoasă deoarece mă simt ca o proastă. Cuvintele mele nu au paraşute când se aruncă din gura mea.

— Nu omor oameni decât dacă trebuie.

— Cât de generos.

— Mai mult decât generos.

Râd fară haz, împărtăşind râsul doar cu mine.

— Poți să faci ce vrei restul zilei. Adevărata muncă a noastră va începe mâine. Adam o să te aducă la mine. Îmi susține privirea. Îşi reprimă un zâmbet. Între timp, încearcă să nu omori pe nimeni.

— Tu şi cu mine, îi spun eu, furia curgându-mi prin vene, tu şi cu mine nu semănăm...

— Nu crezi asta cu adevărat.

— Crezi că poți să compari... boal*a mea*... cu nebunia ta...

— *Boală*? înaintează iute, dintr-odată tulburat, iar eu mă străduiesc să nu mă trag înapoi. Crezi că suferi de vreo *boală*? strigă el. Ai un har! Ai vin talent extraordinar pe care nu vrei să-l înțelegi! *Potențialul* tău...

— Nu am niciun potențial!

— Te înşeli.

Mă priveşte feroce. Nu poate fi descris în alte cuvinte. Mai că aş putea să spun că în acest moment mă urăşte. Mă urăşte pentru că eu mă urăsc.

— Ei bine, tu eşti ucigaşul, îi spun. Aşa că probabil ai dreptate.

Zâmbetul îi e împodobit cu dinamită.

— Culcă-te!

— Du-te la dracu'!

Îşi încordează maxilarul. Se îndreaptă spre uşă.

— Lucrez la asta.

~~NOUĂSPREZECE~~

Întunericul mă îneacă.

Visele mele sunt sângeroase şi sângerează şi sângele sângerează prin toată mintea mea şi nu mai pot dormi. Singurele vise care cândva îmi confereau linişte au dispărut şi nu ştiu cum să le recuperez. Nu ştiu cum să găsesc pasărea albă. Nu ştiu dacă va zbura vreodată. Tot ce ştiu este că acum, când închid ochii, nu văd decât dezolare. Fletcher e împuşcat din nou şi din nou şi din nou, şi Jenkins moare în brațele mele şi Warner îl împuşcă pe Adam în cap şi vântul cântă la fereastra mea, dar o face strident şi fals şi nu mă lasă inima să-i spun să tacă.

Îngheț în hainele mele.

Patul pe care stau e plin de nori distruşi şi zăpadă căzută de curând; e prea moale, prea comod. Îmi aminteşte prea mult de ziua în care am dormit în camera lui Warner, şi nu pot suporta asta. Mi-e teamă să mă bag sub pături.

Nu pot să nu mă-ntreb dacă Adam e bine, dacă se va mai întoarce, dacă Warner are de gând să-i facă rău de fiecare dată când eu nu mă supun. Sincer, n-ar trebui să-mi pese atât de mult.

Mesajul lui Adam din caietul meu de notițe ar putea fi doar o altă parte din planul lui Warner de a mă face să-mi pierd mințile.

Mă târăsc pe podeaua tare şi îmi verific pumnul să văd dacă mai am bucata de hârtie pe care o strâng în el de 2 zile. Este singura speranță pe care o mai am şi nici măcar nu ştiu dacă e adevărată.

Nu mai am alte opțiuni.

— Ce faci aici?

Îmi muşc buza ca să nu țip şi mă împleticesc în toate părțile, aproape izbindu-mă de Adam, care e întins pe podea lângă mine. Nici măcar nu l-am văzut.

— Juliette?

Nu se mişcă nici măcar un centimetru. Mă priveşte fix: calm, liniştit; 2 găleți de apă de râu la miezul nopții. Aş vrea să plâng în ochii lui.

Nu ştiu de ce îi spun adevărul.

— Nu puteam să dorm pe pat.

Nu mă întreabă de ce. Se ridică şi îşi înăbuşă un geamăt şi-mi aduc aminte că e rănit. Mă întreb prin ce chinuri trece. Nu

pun întrebări când îl văd că ia de pe patul meu pătura şi o pernă, pe care o pune pe podea.

— Întinde-te, e tot ce-mi spune.

Liniştit, e felul cum mi-o spune.

~~Toată ziua în fiecare zi pentru totdeauna o când vreau să-mi spună asta.~~

2 cuvinte, şi nu ştiu de ce roşesc. Mă întind în pofida sirenelor ce se învârtesc în sângele meu, şi-mi pun capul pe pernă. Mă înveleşte cu pătura. Îl las s-o facă. Privesc cum braţele i se îndoaie şi încovoaie în întunericul nopţii, strălucirea lunii strecurându-se pe fereastră, luminându-i silueta. Se întinde pe podea, lăsând doar câteva zeci de centimetri de spaţiu între noi. Nu are nevoie de nicio pătură. Nu foloseşte nicio pernă. Doarme tot fară tricou şi am descoperit că nu ştiu cum să respir. Mi-am dat seama că probabil nu voi mai expira niciodată în prezenţa lui.

— Nu mai e nevoie să ţipi, îmi şopteşte.

Fiecare respiraţie din corp îmi scapă.

Îmi strâng degetele în jurul posibilităţii ca Adam să fie în palma mea, şi dorm mai adânc decât am făcut-o vreodată.

Ochii mei sunt 2 ferestre întredeschise de haosul din această lume.

O adiere răcoroasă pe piele mă sperie deodată şi mă ridic în şezut, ştergându-mi somnul de la ochi, şi-mi dau seama că Adam nu se mai află lângă mine. Clipesc şi mă târăsc până la pat, unde pun la loc perna şi pătura.

Mă uit spre uşă şi mă întreb ce mă aşteaptă dincolo de ea.

Mă uit spre fereastră şi mă întreb dacă o să văd o pasăre zburând.

Mă uit spre ceasul de pe perete şi mă întreb ce înseamnă să trăiesc din nou în funcţie de numere. Mă întreb ce înseamnă în această clădire ora 6:30 dimineaţa.

Mă hotărăsc să mă spăl pe faţă. Gândul mă însufleţeşte şi mă simt puţin ruşinată.

Deschid uşa băii şi prind reflexia lui Adam în oglindă. Mâinile lui rapide trag tricoul în jos înainte să am şansa de a observa toate detaliile, însă am văzut suficient cât n-am putut vedea pe întuneric.

E plin de vânătăi.

Îmi simt picioarele rupte. Nu ştiu cum să-l ajut. Aş vrea să-l pot ajuta.

— Îmi pare rău, spune el repede. Nu ştiam că te-ai trezit.

Trage de marginea tricoului de parcă nu mai e suficient să mă prefac că sunt oarbă.

Încuviinţez din cap fară niciun motiv. Mă uit la placa de gresie de sub picioarele mele. Nu ştiu ce să spun.

— Juliette.

Vocea lui îmbrăţişează literele numelui meu cu atâta blândeţe, că mor de 5 ori în acea secundă. Faţa lui e o mare de sentimente. Scutură din cap.

— Mie îmi pare rău, spune el, atât de încet că sunt sigură că mi-am imaginat. Nu sunt... îşi încleştează maxilarul şi îşi trece o mână prin păr. Toate astea... nu sunt...

Îmi deschid palma spre el. Hârtia zace acolo ca un cocoloş de posibilităţi.

— Ştiu.

Uşurarea îi inundă fiecare trăsătură de pe chip şi, deodată, ochii săi sunt singura asigurare de care voi avea nevoie vreodată. Adam nu m-a trădat. Nu ştiu de ce sau cum sau ce sau orice altceva cu excepţia faptului că e încă prietenul meu.

El încă se află în faţa mea şi nu vrea ca eu să mor.

Înaintez şi închid uşa.

Deschid gura să vorbesc.

— Nu!

Rămân cu gura căscată.

— Aşteaptă, spune el cu o mână.

Buzele i se mişcă, dar nu scot niciun sunet. Bănuiesc că în absenţa camerelor de supraveghere, probabil că în baie se află microfoane. Adam se uită de jur împrejur, de sus în jos, peste tot.

Se opreşte din cercetat.

Duşul e făcut din 4 pereţi de sticlă marmorată şi îi deschide uşa fară să am idee de ceea ce se întâmplă. Porneşte duşul la presiune maximă şi sunetul apei se aude tare, fâşâind prin toată încăperea, înăbuşind totul în timp ce tună în spaţiul gol din jurul nostru. Oglinda deja se abureşte şi tocmai când sunt pe cale să cred că încep să-i înţeleg planul, mă ia în braţe şi mă ridică în duş.

Ţipetele mele sunt vapori, icnete pe care nu mi le pot reţine.

Apa fierbinte îmi udă hainele. Îmi răpăie pe păr şi îmi curge pe gât, dar tot ce simt sunt mâinile lui în jurul taliei mele. Vreau să strig pentru toate motivele greşite.

Ochii săi mă ţintuiesc în loc. Insistenţa lui îmi aprinde oasele. Pâraie de apă şerpuiesc pe muchiile lustruite ale chipului său, iar degetele lui mă apasă de perete.

Buzele lui buzele lui buzele lui buzele lui buzele lui Ochii mei se luptă să nu clipească Picioarele mele şi-au câştigat dreptul de a tremura Pielea mi-e pârjolită peste tot pe unde nu mă atinge. Buzele îi sunt atât de aproape de urechea mea că eu sunt apă şi nimic şi totul şi mă topesc într-o dorinţă atât de disperată că mă arde în timp ce o înghit.

— Pot să te ating, spune el, şi eu mă întreb de ce am păsări colibri în inimă. N-am înţeles asta decât ieri-seară, murmură el, iar eu sunt prea beată pentru a digera greutatea a altceva ce nu e corpul lui aflat atât de aproape de mine. Juliette...

Corpul lui se apropie din ce în ce mai tare şi îmi dau seama că sunt atentă doar la păpădiile care suflă dorinţe în plămânii mei. Îmi deschid ochii, iar el îşi linge buza inferioară timp de o fracţiune de secundă, şi ceva în creierul meu explodează.

Mă sufoc. Mă sufoc. Mă sufoc.

— *Ce faci...*

— Juliette, *te rog...*

Vocea îi e nerăbdătoare şi se uită în spatele lui de parcă nu e sigur că suntem singuri.

— Seara trecută...

Îşi strânge buzele. Închide ochii pentru o clipă, iar eu mă minunez de picăturile de apă fierbinte prinse în genele sale ca nişte perle plămădite din durere. Degetele sale îmi pipăie părţile laterale ale corpului de parcă se străduieşte să le ţină locului, de parcă se străduieşte să nu mă atingă peste tot peste tot peste tot şi ochii săi beau cei 160 de centimetri ai mei iar eu sunt atât de atât de atât de prinsă.

— Acum înţeleg, îmi spune el la ureche. Ştiu... ştiu de ce te vrea Warner.

Degetele sale sunt 10 vârfuri de electricitate care mă omoară cu ceva de care habar n-aveam înainte. ~~Ceva ce am vrut întotdeauna să simt~~.

— Atunci de ce eşti aici? şoptesc eu, distrusă, murind în braţele lui. De ce...

1, 2 încercări de a respira.

— De ce mă atingi?

— Pentru că *pot*. Aproape că schiţează un zâmbet, iar mie

aproape că-mi creşte o pereche de aripi. Pentru că deja am făcut-o.

— Poftim? Clipesc, complet trează din beție. Ce vrei să spui?

— În prima noapte în celulă, oftează el. Se uită în jos. Țipai în somn.

Aştept.

Aştept.

Aştept pentru totdeauna.

— Ți-am atins fata. Îmi vorbeşte la ureche. Mâna. Ți-am mângâiat brațul...

Se dă înapoi, iar ochii îi zăbovesc pe umărul meu, coboară spre cot, şi ajung pe încheietura mâinii. Sunt suspendată în neîncredere.

— Nu ştiam cum să te trezesc. Nu voiai să te trezeşti. Aşa că m-am aşezat pe pat şi te-am privit. Am aşteptat să te opreşti din țipat.

Nu reuşesc să rostesc decât 5 cuvinte:

— Asta. Nu. E. Cu. Putință.

Dar mâinile îi devin brațe petrecute în jurul taliei mele buzele îi devin un obraz lipit de obrazul meu iar trupul lui e o fierbințeală lipită de trupul meu, pielea lui mă atinge mă atinge mă atinge şi nu țipă nu moare nu fuge de mine iar eu plâng mă înec mă clatin tremur mă despic în lacrimi iar el mă ține în felul în care nimeni nu m-a mai ținut vreodată.

Ca şi cum m-ar vrea.

— O să te scot de-aici, spune, iar gura i se mişcă pe părul meu şi mâinile-i călătoresc pe brațele mele şi eu mă reazem de perete şi el mă priveşte în ochi şi probabil că visez.

— De ce... de ce tu... eu nu...

Clatin din cap şi tremur deoarece asta nu se poate întâmpla şi îmi scutur lacrimile lipite de față. Asta nu poate fi adevărat.

Ochii lui blânzi, zâmbetul lui îmi desfac articulațiile şi mi-aş dori să ştiu ce gust au buzele lui. Mi-aş dori să am curajul să-l ating.

— Trebuie să plec, spune el. Trebuie să te schimbi şi să fii jos la opt fix.

Mă înec în ochii săi şi nu ştiu ce să spun.

Îşi scoate tricoul şi nu ştiu unde să privesc.

Mă prind de panoul de sticlă şi închid ochii strâns şi clipesc când ceva flutură prea aproape. Degetele sale sunt la o depărtare

de o clipă de faţa mea şi eu mă preling ard mă topesc de nerăbdare.

— Nu trebuie să te uiţi în altă parte, spune el.

O spune cu un zâmbet mic de mărimea planetei Jupiter.

Trag cu ochiul la trăsăturile lui, la zâmbetul strâmb pe care vreau să-l savurez, la culoarea din ochii săi pe care aş folosi-o ca să pictez un milion de tablouri. Urmăresc linia maxilarului său coborând pe gât până în vârful claviculei; memorez dealurile şi văile sculptate ale braţelor lui, perfecţiunea trunchiului. Pasărea de pe pieptul lui.

Pasărea de pe pieptul lui.

Un tatuaj.

O pasăre albă, care pe cap are dungi aurii precum o coroană. Zboară.

— Adam, încerc să-i spun. Adam, încerc să spun gâtuit. Adam, încerc să-i spun de atâtea ori, şi de fiecare dată dau greş.

Încerc să-i găsesc ochii şi-mi dau seama că se uita la mine cum îl analizam. Părţile feţei lui sunt adunate în cute de emoţie atât de adânci, că mă întreb cum arăt pentru el. Mă atinge pe bărbie cu 2 degete, îmi ridică faţa suficient şi sunt un cablu electric băgat în apă.

— Am să găsesc o modalitate să vorbim, spune, şi mâinile lui mă strâng către el şi faţa mi-e lipită de pieptul său şi lumea e deodată mai luminoasă, mai mare, mai frumoasă.

Deodată, lumea înseamnă ceva pentru mine, posibilitatea omenirii înseamnă ceva pentru mine, întregul univers se opreşte şi se roteşte în cealaltă direcţie, iar eu sunt pasărea.

Eu sunt pasărea, şi îmi iau zborul.

~~DOUĂZECI~~

E 8 dimineaţă şi port o rochie de culoarea pădurilor uscate şi a conservelor vechi.

E mai strâmtă decât oricare altă ţinută pe care am purtat-o vreodată, are o croială modernă, în colţuri, aproape la întâmplare; materialul e tare şi gros, dar cumva îţi permite să respiri. Îmi privesc picioarele şi mă mir că am aşa ceva.

Mă simt mai expusă ca niciodată.

Vreme de 17 ani m-am învăţat să-mi acopăr fiecare

centimetru de piele goală, iar Warner mă obligă să îndepărtez straturi întregi de material. Nu pot decât să cred c-o face intenţionat. Trupul mi-e o plantă carnivoră, o plantă otrăvitoare, un pistol încărcat, cu un milion de trăgace, şi e mai pregătit ca niciodată să tragă.

Atinge-mă şi suferă consecinţele. La această regulă n-a existat niciodată vreo excepţie.

În afară de Adam.

M-a lăsat udă leoarcă la duş, îmbibându-mă cu o aversă torenţială de lacrimi fierbinţi. L-am privit prin sticla aburită cum s-a şters şi s-a îmbrăcat în uniforma standard.

Am privit cum a plecat, întrebându-mă în fiecare clipă de ce de ce de ce

De ce mă poate atinge?

De ce m-ar ajuta?

~~Îşi aminteşte de mine?~~

Pielea mea e încă aburindă.

Oasele mele sunt bandajate în faldurile strâmte ale acestei rochii ciudate, fermoarul fiind singurul care mă ţine laolaltă. Asta, plus perspectiva a ceva ce ~~întotdeauna~~ niciodată nu am îndrăznit să visez.

Buzele mele vor rămâne pecetluite pentru totdeauna cu secretele acestei dimineţi, însă inima mi-e atât de plină de încredere şi uimire şi pace şi posibilitate încât e pe cale să explodeze, şi mă întreb dacă îmi va sfâşia rochia.

Speranţa mă îmbrăţişează, mă ţine în braţele ei, ştergându-mi lacrimile şi spunându-mi că azi şi mâine şi poimâine voi fi bine, şi sunt atât de fericită, încât chiar îndrăznesc să cred totul.

Stau într-o încăpere albastră.

Pereţii sunt îmbrăcaţi într-un material de culoarea cerului de vară perfect, pe podea se află un covor gros de 5 centimetri, întreaga încăpere e goală în afară de 2 fotolii de catifea decupate dintr-o constelaţie. Fiecare nuanţă diferită e ca o vânătaie, ca o greşeală frumoasă, ca o amintire a ceea ce i-au făcut lui Adam ~~din cauza mea.~~

Stau singură într-un fotoliu de catifea într-o încăpere albastră purtând o rochie croită din măsline. Greutatea caietului de notiţe din buzunarul meu se simte ca şi când aş balansa pe genunchi o bilă de bowling.

— Arăţi minunat.

Warner apare pe neaşteptate în încăpere, de parcă îşi câştigă existenţa păşind prin aer. Nu e însoţit de nimeni.

Ochii îmi coboară involuntar pe tenişii mei, şi mă întreb dacă am încălcat vreo regulă fiindcă am evitat pantofii cu tocuri din dulap care sunt sigură că nu-s făcuţi pentru picioare. Îmi ridic privirea şi el se află chiar în faţa mea.

— Verdele ţi se potriveşte de minune, spune el cu un zâmbet prostesc. Îţi scoate în evidenţă culoarea ochilor.

— Ce culoare au ochii mei? întreb peretele.

Râde.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Câţi ani ai?

Nu mai râde.

— Chiar vrei să ştii?

— Sunt curioasă.

Se aşază lângă mine.

— N-am să-ţi răspund la întrebări dacă nu te uiţi la mine când îţi vorbesc.

— Vrei să torturez oameni împotriva voinţei mele. Vrei să fiu o armă în războiul tău. Vrei să devin un monstru pentru tine. Fac o pauză, apoi: Mi se întoarce stomacul pe dos când te privesc.

— Eşti mult mai încăpăţânată decât credeam.

— Port rochia ta. Mănânc mâncarea ta. Sunt aici.

Îmi ridic ochii ca să-l privesc, şi el deja se uită fix la mine. Pe moment sunt prinsă cu garda jos de puterea din ochii săi.

— N-ai făcut nimic din toate astea pentru mine, spune liniştit.

Aproape că râd cu voce tare.

— De ce-aş face-o?

Ochii i se luptă cu buzele pentru dreptul de a vorbi Privesc în altă parte.

— Ce facem în camera asta?

— Ah! Respiră adânc. Micul dejun. Apoi am să-ţi dau programul.

Apasă pe un buton de pe braţul fotoliului şi, aproape imediat, cărucioare şi tăvi sunt aduse în încăpere de bărbaţi şi femei care în mod clar nu sunt soldaţi. Feţele lor sunt aspre şi crăpate şi prea supte pentru a fi sănătoşi.

Inima mi se frânge exact în două.

— De obicei mănânc singur, continuă Warner, cu o voce

precum un țurțure care-mi pătrunde în carnea amintirilor. Dar m-am gândit că noi doi ar trebui să ne cunoaştem mai bine. Mai ales că o să petrecem atât de mult timp împreună.

~~Slujnicii Servitorii~~ Oamenii-care-nu-sunt-soldați pleacă, iar Warner îmi oferă ceva pe o farfurie.

— Nu mi-e foame.

— N-ai de-ales.

Îmi ridic privirea şi văd că e cât se poate de serios.

— Nu-ți este permis să te înfometezi. Nu mănânci suficient, şi am nevoie să fii sănătoasă. Nu-ți este permis să te sinucizi. Nu-ți este permis să-ți faci rău. Eşti prea valoroasă pentru mine.

— Nu sunt *jucăria* ta, spun eu, aproape scuipând cuvintele.

Trânteşte farfuria pe cărucior şi sunt surprinsă că nu se face fărâme. Îşi drege vocea şi aş putea foarte bine să fiu speriată.

— Acest proces ar putea fi mult mai uşor dacă cooperezi, spune el, rostind distinct fiecare cuvânt.

Cinci Cinci Cinci Cinci Cinci bătăi de inimă.

— Lumea e dezgustată de tine, spune el şi buzele lui schițează un zâmbet. Toți oamenii pe care îi ştiai te-au urât. Au fugit de tine. Te-au abandonat. Propriii tăi părinți au renunțat la tine şi au *decis de bună voie* ca existența ta să fie predată autorităților. Erau atât de disperați să scape de tine, să te transforme în problema altora, să se convingă pe ei înşişi că monstrul pe care l-au crescut nu era, de fapt, copilul lor.

Fața mi-a fost plesnită de o sută de mâini.

— Şi totuşi, spune râzând acum cu poftă, insişti să mă faci pe *mine* tipul cel rău. Mă priveşte. Eu încerc să te *ajut*. Îți ofer o şansă pe care nimeni nu ți-ar oferi-o vreodată. Sunt dispus să te tratez ca egal. Sunt dispus să-ți ofer tot ce-ţi doreşti şi, pe deasupra, pot să pun putere în mâinile tale. Îi pot face să sufere pentru ce ți-au făcut. Se apleacă spre mine. Îți pot schimba lumea.

Greşeşte, greşeşte foarte tare, e mai greşit decât un curcubeu întors cu susul în jos.

Dar tot ceea ce spune e adevărat.

— Nu îndrăzni să mă urăşti atât de repede, continuă el. Ai putea să te bucuri de această situație mult mai mult decât te-ai aştepta. Spre norocul tău, sunt dispus să fiu răbdător. Rânjeşte, apoi se lasă pe spate. Însă cu siguranță nu e ceva rău că eşti periculos de frumoasă.

Din mine cad pe covor picături de vopsea roşie.

E un mincinos şi o ființă umană îngrozitoare, îngrozitoare, îngrozitoare, şi nu ştiu dacă-mi pasă pentru că are dreptate, sau pentru că se înşală, sau pentru că sunt atât de disperată după ceva care să semene cu recunoaşterea în această lume. Nimeni nu mi-a mai spus aşa ceva înainte.

Mă face să vreau să mă privesc în oglindă.

— Noi doi nu suntem atât de diferiți pe cât speri. Zâmbetul îi e atât de înfumurat, că mi-aş dori să i-l şterg cu pumnul.

— Noi doi nu semănăm atât de tare pe cât speri. Zâmbeşte atât de larg, încât nu ştiu cum să reacționez.

— Apropo, am nouăsprezece ani.

— Poftim?

— Am nouăsprezece ani, mă lămureşte el. Pentru vârsta mea, sunt un specimen destul de impresionant, ştiu.

Înşfac lingura şi o înfig în materia comestibilă de pe farfuria mea. Chiar nu mai ştiu ce mai e mâncarea.

— N-am pic de respect pentru tine.

— Ai să te răzgândeşti, spune el detaşat. Acum, grăbeşte-te şi mănâncă. Avem o mulțime de lucruri de făcut.

~~DOUĂZECI ŞI UNU~~

Să omori vremea nu e atât de dificil pe cât pare.

Pot să împuşc o sută de numere în piept şi să le privesc sângerând virgule zecimale în palmă.

Pot să rup cifrele de pe un ceas şi să privesc acul tic tic ticăindu-și ultimul tac înainte să adorm. Pot sufoca secundele doar ținându-mi respirația. Ore întregi am omorât minute, şi se pare că nimănui nu-i pasă.

A trecut o săptămână de când n-am mai vorbit cu Adam.

M-am întors către el o singură dată. Am deschis gura doar o dată, însă n-am avut posibilitatea de a-i spune ceva, deoarece Warner m-a interceptat. „N-ai voie să vorbeşti cu soldații”, mi-a spus el. „Dacă ai întrebări, poți să mă cauți pe *mine*. Cât timp te afli aici, eu sunt singura persoană cu care trebuie să ai de-a face.”

Posesiv nu e un cuvânt suficient de puternic pentru Warner.

Mă escortează peste tot. Îmi vorbeşte prea mult. Programul meu constă în întruniri cu Warner şi luarea meselor alături de

Warner şi în a-l asculta pe Warner. Dacă e ocupat, sunt trimisă în camera mea. Dacă e liber, vine la mine. Îmi povesteşte despre cărțile pe care le-au distrus. Vestigiile cărora se pregătesc să le dea foc. Ideile pe care le are pentru o lume nouă şi cum eu îi voi fi de mare ajutor de-ndată ce voi fi pregătită. De-ndată ce-mi voi da seama cât de mult îmi doresc *asta,* cât de mult mi-l doresc pe *el,* cât de mult vreau această viață nouă, glorioasă, plină de putere. El aşteaptă ca eu să-mi valorific *potențialul*. Îmi spune cât de recunoscătoare ar trebui să fiu pentru răbdarea lui. Pentru bunătatea lui. Pentru bunăvoința lui de a înțelege că această tranziție trebuie să fie dificilă.

Nu mă pot uita la Adam. Nu-i pot vorbi. Doarme în camera mea, dar nu-l văd niciodată. Respiră atât de aproape de trupul meu, dar nu-şi desface buzele în direcția mea. Nu mă urmează în baie. Nu-mi lasă mesaje secrete în caietul de notițe.

Încep să mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat tot ce mi-a zis.

Trebuie să ştiu dacă s-a schimbat ceva. Trebuie să ştiu dacă sunt nebună pentru că mă agăț de această speranță ce-mi înfloreşte în inimă şi trebuie să ştiu ce a însemnat mesajul lui Adam, dar fiecare zi în care mă tratează ca pe o străină e o altă zi în care încep să mă îndoiesc de mine însămi.

Trebuie să-i vorbesc, dar nu pot.

Deoarece acum Warner mă urmăreşte.

Camerele de supraveghere urmăresc totul.

— Vreau să scoți camerele de supraveghere din dormitorul meu.

Warner se opreşte din mestecatul mâncării/gunoiului/micului dejun/prostiilor din gură. Înghite cu grijă, se reazemă de spătar şi mă priveşte în ochi.

— Nici gând!

— Dacă mă tratezi ca pe o prizonieră, îi spun, atunci am să mă port întocmai. Nu-mi place să fiu urmărită.

— Nu se poate avea încredere în tine.

Îşi ia din nou lingura.

— Fiecare gură de aer pe care o iau este monitorizată. Pe toate culoarele, din doi în doi metri, se află paznici. Nu am acces nici măcar în propria-mi cameră, protestez eu. Camerele de supraveghere n-au cum să schimbe situația.

Un fel de amuzament ciudat îi dansează pe buze.

— Vezi tu, eşti cam labilă. Ai putea să omori pe cineva.

— Nu. Îmi strâng degetele. Nu... n-aş... nu l-am omorât pe Jenkins...

— Nu mă refer la Jenkins.

Zâmbetul îi e o baie de acid care mi se infiltrează în piele.

Mă priveşte încontinuu. Îmi zâmbeşte. Mă tortureazā cu ochii.

Aceasta sunt eu, urlând pe tăcute în pumn.

— Ăla a fost un accident.

Cuvintele îmi ies din gură atât de încet, atât de încet că nici măcar nu ştiu dacă le-am rostit cu adevărat sau dacă mă aflu cu adevărat aici sau dacă am de fapt 14 ani din nou din nou din nou şi țip şi mor şi mă cufund într-o piscină de amintiri pe care niciodată niciodată niciodată niciodată nu pot să le uit.

Am văzut-o la magazin. Stătea cu picioarele încrucişate la glezne, iar copilul ei era ținut într-o lesă care ea credea că el credea că era un rucsac. Ea credea că el era prea prost/prea tânăr/prea imatur pentru a înțelege că sfoara care-l lega de încheietura mâinii ei era un dispozitiv fabricat pentru a-l prinde în cercul ei neinteresat de autocompătimire. Ea e prea tânără să aibă un copil, să aibă responsabilitățile astea, să fie îngropată de un copil cu nevoi care nu se potrivesc cu ale ei. Viața ei e atât de incredibil de insuportabilă atât de imens de fățarnică prea fermecătoare pentru ca moştenirea legată în lesă a pântecului ei să înțeleagă.

Copiii nu sunt proşti, asta voiam să-i spun.

Voiam să-i spun că al şaptelea țipăt al lui nu însemna că încerca să fie enervant, că a paisprezecea ei dojană în genul copil neastâmpărat/eşti aşa un neastâmpărat/mă faci de ruşine, neastâmpăratule/nu mă face să-i spun lui tati că eşti un neastâmpărat era nelalocul ei. Nu voiam să mă uit, dar nu m-am putut abține. Fețişoara lui de copil de 3 ani se strâmba de durere,mânuțele lui încercau să desfacă lanțurile pe care ea i le prinsese peste piept, şi ea a tras atât de tare, încât micuțul a căzut şi a plâns, şi ea i-a spus că o merita.

Am vrut s-o întreb de ce făcea asta.

Am vrut s-o întreb atâtea lucruri dar n-am făcut-o deoarece nu mai vorbim cu oamenii deoarece dacă spui ceva ar fi mai ciudat decât să nu spui nimic unui străin. Băiețelul s-a prăbuşit pe jos şi s-a zvârcolit până ce am scăpat tot ce aveam în mâini şi

trăsăturile mi-au căzut.

Îmi pare atât de rău, e ceea ce nu i-am spus niciodată fiului ei.

Am crezut că mâinile mele ajutau am crezut că inima mea ajuta am crezut atâtea lucruri n-am crezut niciodată niciodată niciodată niciodată

— Ai omorât un băiețel!

Sunt țintuită în fotoliul meu de catifea de un milion de amintiri şi sunt bântuită de o oroare creată de mâinile mele şi mi se reaminteşte în fiecare clipă că sunt nedorită pentru un motiv întemeiat. Mâinile mele pot ucide oameni. Mâinile mele pot distruge totul.

N-ar trebui să mi se îngăduie să trăiesc.

— Vreau, icnesc eu, făcând eforturi să înghit pumnul prins în gât, vreau să scap de camerele de supraveghere. Scoate-le, sau o să mă lupt cu tine pentru dreptate.

— În sfârşit! Warner se ridică şi îşi împreunează mâinile ca şi când s-ar felicita singur. Mă întrebam când aveai să te trezeşti. Tot aşteptam focul care ştiu că te mistuie în fiecare zi. Eşti îngropată în ură, nu-i aşa? Furie? Frustrare? Arzi de nerăbdare să faci *ceva*? Să fii *cineva?*

— Nu.

— Bineînțeles că da. Doar semeni cu mine.

— Te urăsc mai mult decât vei putea înțelege vreodată.

— Noi doi o să facem o echipă excelentă.

— Noi doi nu suntem *nimic*. Tu nu însemni *nimic* pentru mine…

— Ştiu ce vrei. Se apleacă spre mine, coborându-şi vocea. Ştiu după ce a tânjit mereu inimioara ta. Îți pot oferi acceptarea pe care o cauți. Pot să fiu *prietenul* tău.

Îngheț. Mă bâlbâi. Nu pot vorbi.

— Ştiu *totul* despre tine, iubire. Rânjeşte. Te vreau de multă vreme. Te-aştept de-o veşnicie să fii pregătită. N-am să te las să-mi scapi aşa uşor.

— Nu vreau să fiu un monstru, spun eu, probabil mai mult pentru mine decât pentru el.

— Nu te lupta cu ceea ce te-ai născut a fi, spune el, apucându-mă de umeri. Nu-i mai lăsa pe alții să-ți spună ce e rău şi ce e bine. Revendică ceea ce ți se cuvine! Te umileşti când ai putea să cucereşti. Ai mai multă putere decât eşti conştientă şi, ca

să fiu sincer, sunt – clatină din cap – fascinat.

— Nu sunt *ciudățenia* ta, mă răstesc. N-am să-ți ofer *spectacole*.

Îşi înăspreşte strânsoarea în jurul umerilor mei şi nu mă pot feri de el. E periculos de-aproape de fața mea şi nu ştiu de ce, dar nu pot respira.

— Nu mi-e teamă de ține, draga mea, spune el pe un ton blând. Sunt absolut încântat!

— Ori îmi scoți tu camerele de supraveghere, ori am să le găsesc eu şi am să le distrug pe toate.

Sunt o mincinoasă. Mint cu îndrăzneală, dar sunt furioasă şi disperată şi îngrozită. Warner vrea să mă transforme într-un animal care îi vânează pe cei slabi. Pe cei nevinovați.

Dacă vrea să lupt pentru el, o să trebuiască să se lupte el cu mine mai întâi.

Un zâmbet i se lățeşte încet pe față. Îmi atinge obrajii cu degetele acoperite de mănuşi şi îmi înalță capul, prinzându-mi bărbia în strânsoare când încerc să mă feresc.

— Eşti absolut delicioasă când te înfurii.

— Păcat că sunt prea otrăvitoare pentru gustul tău.

Vibrez de dezgust din cap până-n picioare.

— Detaliul ăsta face jocul mult mai incitant.

— Eşti bolnav, eşti atât de *bolnav*...

Râde şi-mi dă drumul la bărbie doar ca să-mi inventarieze celelalte părți ale corpului. Ochii săi lasă o urmă leneşă de-a lungul trupului mele, şi simt nevoia subită de a-i rupe splina.

— Dacă îți scot camerele de supraveghere, tu ce-mi oferi în schimb?

Ochii îi sunt răutăcioşi.

— Nimic.

Clatină din cap.

— Aşa nu merge. Aş putea să fiu de-acord cu propunerea ta dacă accepți o condiție.

Îmi încordez maxilarul.

— Ce vrei?

Zâmbetul e mai larg ca-nainte.

— Asta e o întrebare periculoasă.

— Care ți-e *condiția*? îl întreb, nerăbdătoare.

— Atinge-mă.

— Poftim?

Icnetul mi se-aude atât de tare, că mi se opreşte în gât, doar ca să gonească prin încăpere.

— Vreau să ştiu exact de ce eşti în stare.

Vocea îi e fermă, sprâncenele strânse, încordate.

— N-am s-o fac din nou! explodez eu. Ai văzut ce m-ai pus să-i fac lui Jenkins...

— Dă-l dracului pe Jenkins, scuipă el. Vreau să mă atingi pe *mine*... *Vre*au s-o simt eu în*sumi*...

— Nu... Clatin din cap atât de tare, că amețesc instantaneu. Nu. Niciodată. Eşti nebun... N-am s-o fac...

— De fapt, ai s-o faci.

— NU am s-o fac...

— Va trebui să... munc*eşti... la un m*oment dat, spune el, făcând un efort să-şi mențină vocea calmă. Chiar dacă ai să te lipseşti de condiția mea, tu te afli aici dintr-un motiv anume, Juliette. Mi-am convins tatăl că ai fi un element de valoare pentru Restaurație. Că ai fi în stare să-i stăpâneşti pe toți rebelii pe care noi...

— Vrei să spui, să-i *torturez*...

— Da, spune el zâmbind. Îmi cer scuze, voiam să spun să-i torturezi. Vei fi în stare să ne ajuți să torturăm pe oricine prindem. A făcut o pauză, apoi: Vezi tu, durerea agonizantă este o metodă incredibil de eficientă pentru a scoate informații de la cineva. Iar cu tine... Se uită spre mâinile mele. Ei bine, e ieftin. Rapid. Eficient. Zâmbeşte şi mai tare. Şi atâta timp cât eşti în viață, vei fi de folos pentru cel puțin câteva zeci de ani. E foarte bine că nu funcționezi cu baterii.

— Eşti un... eşti *un... bolboro*sesc eu.

— Ar trebui să-mi mulțumeşti. Te-am salvat din gaura aia lugubră din ospiciu – te-am adus într-o poziție a puterii. Ți-am oferit tot ce ai avea nevoie pentru a te simți comodă. Se uită la mine lung. Acum am nevoie să fii atentă la ceea ce-ți spun. Trebuie să renunți la speranțele de a trăi ca ceilalți. Tu *nu eşti* normală. N-ai fost niciodată, şi nici nu vei fi. Acceptă ceea ce *eşti*.

— Eu... Eu nu sunt... nu sunt... nu sunt...

— O ucigaşă?

— NU...

— Un instrument de tortură?

— TACI...

— Te minți singură.

Sunt pregătită să-l distrug.

Îşi înclină capul într-o parte şi zâmbeşte.

— Ai fost în pragul nebuniei toată viaţa, nu-i aşa? Atât de mulţi au fost cei care te-au numit nebună, încât ai început să-i. Crezi. Te-ai întrebat dacă aveau dreptate. Te-ai întrebat dacă ai putea schimba asta. Te-ai gândit că dacă te-ai putea strădui un pic mai tare, dacă ai fi un pic mai bună, mai inteligentă, mai drăguţă – ai crezut că lumea îşi va schimba părerea despre tine. Te-ai învinuit pentru tot.

Icnesc.

Buza inferioară îmi tremură fară să-i fi dat voie. De-abia îmi pot controla încordarea din maxilar.

~~Nu vreau să-i spun că are dreptate.~~

— Ţi-ai înăbuşit toată furia şi ranchiuna deoarece voiai să fii iubită, spune el, fară să mai zâmbească. Poate că te-nţeleg, Juliette. Poate că ar trebui să ai încredere în mine. Poate că ar trebui să accepţi faptul că ai încercat atât de mult timp să fii ceva ce nu eşti, şi indiferent de ceea ce făceai, nenorociţii ăia nu erau niciodată fericiţi. Nu erau niciodată satisfăcuţi. Nu dădeau nici doi bani pe tine, nu-i aşa?

Mă priveşte şi pentru o clipă mi pare aproape uman. Pentru o clipă vreau să-l cred. Pentru o clipă vreau să mă aşez pe jos şi să plâng oceanul de lacrimi care s-a adunat în mine.

— E timpul să nu te mai prefaci, spune el foarte blând. Juliette... îmi cuprinde faţa cu mâinile, atât de neaşteptat de tandru. Nu mai trebuie să fii de treabă. Îi poţi distruge pe toţi. Poţi să-i dobori şi să stăpâneşti lumea asta şi...

O locomotivă cu aburi mă loveşte în faţă.

— Nu vreau să distrug pe nimeni, îi spun. Nu vreau să *rănesc* oameni...

— Dar o *merită*! Se depărtează de mine, frustrat. Cum să nu vrei să te răzbuni? Cum să nu vrei să te *răzvrăteşti*...

Mă ridic încet, tremurând de furie, sperând ca picioarele să nu cedeze sub mine.

— Crezi că dacă nu sunt dorită, dacă sunt desconsiderată şi... şi dacă s-au lepă*dat de* mine...

Vocea îmi creşte cu fiecare cuvânt, sentimentele nestăpânite urlă deodată în plămânii mei.

— Crezi că nu am inimă? Crezi că nu *simt*? Crezi că dacă *pot* să produc durere, chiar ar trebui s-o fac? Eşti exact ca ceilalţi.

Crezi că sunt un monstru, exact cum cred ceilalți. Nu mă înțelegi deloc...

— Juliette...

— Nu.

Nu vreau asta. Nu vreau viața lui.

Nu vreau să fiu nimic pentru nimeni în afară de mine. Vreau să-mi fac singură alegerile şi n-am vrut niciodată să fiu un monstru. Cuvintele îmi sunt ferme când le rostesc rar.

— Prețuiesc viața umană mult mai mult decât o faci tu, Warner.

Deschide gura să zică ceva, dar se opreşte. Râde zgomotos şi clatină din cap.

Îmi zâmbeşte.

— Ce-i? îl întreb fară să mă gândesc.

— Tocmai mi-ai rostit numele. Nu mi te-ai adresat niciodată direct. Asta înseamnă că fac progrese cu tine.

— Tocmai ți-am spus că nu...

Mă întrerupe.

— Nu-mi fac probleme pentru dilemele tale morale. Tragi de timp deoarece te afli în faza de negare. Nu-ți face griji, spune el. Ai să treci peste asta. Mai pot aştepta puțin.

— Nu sunt în faza de *negare*...

— Ba sigur că eşti. Nu ştii încă, Juliette, dar eşti o fată foarte rea, spune el, ducându-şi mâna la inimă. Exact genul meu.

Această conversație este imposibilă.

— În camera mea *locuieşte* un soldat, spun eu, respirând greu. Dacă mă vrei aici, trebuie să-mi scoți camerele de supraveghere.

Ochii lui Warner se întunecă pentru o secundă.

— Şi totuşi, unde *e* soldatul tău?

— N-am de unde să ştiu – şi sper din toată inima să nu roşesc. Tu mi l-ai ales, spun.

— Da. Pare gânditor. Îmi place să văd cum te frământi. Nu te simți în largul tău din cauza lui, nu-i aşa?

Mă gândesc la mâinile lui Adam pe trupul meu şi la buzele lui atât de aproape de-ale mele şi la mirosul pielii lui scăldate într-o aversă aburindă ce ne udă pe amândoi, şi deodată inima mea e ca doi pumni care mă lovesc în coaste, cerând să evadeze.

— Da.

Dumnezeule.

— Da. Din cauza lui... nu mă simt deloc în largul meu.

— Ştii de ce l-am ales? mă întreabă Warner, iar peste mine trece o remorcă de tractor.

Adam a fost *ales*.

Bineînţeles c-a fost. N-a fost doar un soldat oarecare trimis în celula mea. Warner nu face nimic fară vreun motiv întemeiat. Trebuie să ştie că eu şi Adam avem o poveste în spate. E mai crud şi mai calculat decât îl credeam.

— Nu.

Trebuie să respir.

— Nu ştiu de ce.

Trebuie să expir. Nu pot să uit să respir.

— S-a oferit voluntar, spune Warner pur şi simplu, şi pe moment sunt stupefiată. A spus că a fost la aceeaşi şcoală cu tine cu mulţi ani în urmă. A spus că probabil n-o să-ţi aduci aminte de el, că s-a schimbat mult faţă de cum era atunci. A construit o poveste foarte convingătoare.

Un pic de respiraţie.

— A spus că era încântat să audă că ai fost închisă.

Warner se uită în sfârşit la mine.

Oasele îmi sunt ca nişte cuburi de gheaţă ce se ciocnesc unele de altele, îngheţându-mă până în miezul făpturii mele.

— Sunt curios, continuă el, lăsându-şi capul într-o parte în timp ce vorbeşte. Îţi aduci aminte de el?

— Nu, mint eu, şi nu sunt sigură că trăiesc.

Încerc să descâlcesc adevărul de minciună de bănuieli de postulări, însă propoziţiile care se înşiruie mi se răsucesc în gât.

Adam mă cunoştea când a păşit în acea celulă.

Ştia exact cine sunt.

Îmi ştia deja numele.

Oh

Oh

Oh

Totul a fost o capcană.

— Această informaţie te... face furioasă? mă întreabă el, şi tot ce vreau este să-i cos buzele zâmbitoare într-o încruntare permanentă.

Nu spun nimic, şi, cumva, e mai rău.

Warner radiază.

— Nu i-am spus niciodată, desigur, de ce ai fost închisă –

am crezut că experimentul din ospiciu ar trebui să nu fie influențat de informații suplimentare –, dar mi-a spus că tu erai mereu o amenințare pentru elevi. Că toată lumea era mereu avertizată să stea departe de tine, cu toate că autoritățile nu explicau niciodată de ce. Mi-a spus că voia să vadă mai de-aproape ce monstruozitate ai devenit.

Inima îmi pocneşte. Ochii îmi scânteiază. Sunt atât de rănită atât de furioasă atât de umilită şi ard de o indignare atât de cruntă că e asemenea unui foc ce vuieşte în mine, un foc mistuitor de speranțe decimate. Vreau să-i frâng coloana vertebrală lui Warner cu mâna mea. Vreau să ştie cum e să fii rănit, cum e să-i faci pe alții să aibă dureri agonizante. Vreau să-l fac să cunoască durerea mea şi durerea lui Jenkins şi durerea lui Fletcher şi vreau să *sufere*. Asta deoarece poate că Warner are dreptate.

Poate că unii oameni o merită.

— Scoate-ți cămaşa!

Cu toată atitudinea sa, Warner pare sincer surprins, dar nu pierde vremea şi îşi desface jacheta, îşi scoate mănuşile şi îşi dă jos cămaşa subțire din bumbac lipită de corp.

Ochii îi sunt strălucitori, grețos de nerăbdători; nu-şi ascunde curiozitatea.

Warner îşi aruncă hainele pe jos şi mă priveşte aproape intim. Trebuie să-mi reprim repulsia care mi se adună în gât. Fața lui perfectă. Corpul lui perfect. Ochii lui la fel de aspri şi de frumoşi precum nestematele înghețate. Îmi repugnă. Vreau ca exteriorul să îi semene interiorului negru şi distrus. Vreau să-i frâng îngâmfarea în palmă.

Înaintează spre mine până ce între noi mai rămâne un spațiu de doar vreo 30 de centimetri. Înălțimea şi constituția lui mă fac să mă simt precum o crenguță căzută.

— Eşti pregătită? mă întreabă arogant şi ridicol.

Mă gândesc dacă să-i rup gâtul.

— Dacă fac asta, ai să-mi scoți toate camerele de supraveghere. Toate microfoanele. Totul.

Păşeşte mai aproape. Îşi înclină capul. Se uită lung la buzele mele, analizându-mă într-un fel cu totul nou.

— Promisiunile mele nu valorează prea mult, iubire, şopteşte el. Sau ai uitat?

7 centimetri în față. Mâna lui pe talia mea. Respirația lui

caldă şi dulce pe gâtul meu.

— Sunt un mincinos desăvârşit.

Înțelegerea mă loveşte ca 90 de kilograme de bun-simț. N-ar trebui să fac asta. N-ar trebui să fac pacte cu el. N-ar trebui să mă gândesc la tortură oh Doamne mi-am pierdut mințile. Mâinile îmi sunt făcute pumni şi tremur din tot trupul. De-abia găsesc forța de-a vorbi.

— Du-te dracului!

Sunt neputincioasă.

Mă împleticesc în spate, mă lovesc de perete, şi cad într-o grămadă nefolositoare; disperare. Mă gândesc la Adam şi inima mi se dezumflă.

Nu mai pot sta aici nicio clipă.

Zbor către uşile duble şi le deschid înainte ca Warner să mă poată opri. Dar, în schimb, mă opreşte Adam. Se află dincolo de ele. Aşteptând. Păzindu-mă oriunde merg.

Mă întreb dacă a auzit totul, iar ochii îmi cad în podea, culoarea îmi dispare de pe față, inima mi se fărâmă în mână. Bineînțeles c-a auzit totul. Bineînțeles că acum ştie că sunt o ucigaşă. Un monstru. Un suflet fară valoare vârât într-un trup otrăvitor.

Warner a făcut asta intenționat.

Iar eu mă aflu între ei doi. Warner fară cămaşă pe el. Adam privindu-şi pistolul.

— Soldat, spune Warner. Du-o înapoi în camera ei şi scoate din funcțiune toate camerele de supraveghere. Dacă vrea, poate să ia prânzul singură, dar o aştept la cină.

Adam clipeşte cu o clipă prea mult.

— Da, domnule.

— Juliette?

Îngheț. Stau cu spatele la Warner şi nu mă întorc.

— Mă aştept să-ți ții partea ta de promisiune.

~~DOUĂZECI ŞI DOI~~

Îmi ia 5 ani să ajung la lift. Încă 15 ca să urc cu el. Când ajung în camera mea au trecut un milion de ani. Adam e nemişcat, tăcut, perfect adunat şi mecanic în mişcări. N-are nimic în ochi, în membre, în gesturile corpului care să indice faptul că îmi cunoaşte până şi numele.

Îl privesc cum se mişcă iute, cu uşurință şi grijă prin camera mea, cum găseşte micuțele dispozitive menite să-mi monitorizeze comportamentul şi le scoate din funcțiune unul câte unul. Dacă cineva întreabă de ce camerele mele de supraveghere nu funcționează, Adam n-o să aibă probleme. Ordinul a venit de la Warner. E oficial.

Asta înseamnă că pot să am puțină intimitate.

Credeam că voi avea nevoie de intimitate.

Sunt atât de proastă.

Adam nu e băiatul pe care-l ştiam.

Eram în clasa a treia.

Tocmai mă mutasem în oraş după ce fusesem ~~alungată~~ rugată să-mi părăsesc fosta şcoală. Părinții mei se mutau constant, fugind mereu de nenorocirile pe care le produceam, de întâlnirile de joacă pe care le distrugeam, de prieteniile pe care nu le aveam niciodată. Nimeni nu voia să vorbească vreodată despre „problema" mea, dar misterul existenței mele făcea cumva ca lucrurile să se înrăutățească.

Imaginația umană este deseori dezastruoasă când e lăsată de capul ei. Auzeam doar frânturi din şoaptele lor.

— Ciudată!

— Ai auzit ce-a *făcut*...?

— Ce fraieră.

— ... a fost dată afară de la fosta ei şcoală...

— Psihopată!

— Are un fel de boală...

Nimeni nu vorbea cu mine. Cu toții se holbau la mine. Eram suficient de mică şi tot mai plângeam. Îmi luam prânzul singură lângă un gard cu plasă şi nu mă uitam niciodată în oglindă. Nu voiam să văd niciodată fața pe care toată lumea o ura atât de mult. Fetele mă loveau cu piciorul şi fugeau. Băieții aruncau cu pietre în mine. Încă mai am cicatrice pe alocuri.

Mă uitam prin gardurile alea de plasă la lumea care trecea pe acolo. Mă holbam prin ele la maşini şi la părinții care-şi aduceau copiii la şcoală şi la momentele din care nu aveam să fac parte niciodată. Asta a fost înainte ca bolile să devină ceva atât de obişnuit încât moartea era o parte naturală a conversației. Asta a fost înainte să ne dăm seama că norii nu aveau culoarea potrivită, înainte să ne dăm seama că toate animalele mureau sau se îmbolnăveau, înainte să ne dăm seama că toată lumea avea să

moară de foame, şi chiar repede. Asta se întâmpla când încă mai credeam cu toții că problemele noastre puteau fi rezolvate. Pe atunci, Adam era băiatul care venea pe jos la şcoală. Adam era băiatul care stătea cu 3 bănci în fața mea. Hainele lui erau mai jalnice decât ale mele, şi la prânz nu avea nimic de mâncare. Nu l-am văzut niciodată mâncând.

Într-o dimineață a venit la şcoală într-o maşină.

Ştiu asta deoarece am văzut cum era tras din ea. Tatăl lui era beat şi conducea, țipând şi ridicându-şi pumnii dintr-un anume motiv. Adam stătea complet nemişcat şi se uita în pământ de parcă aştepta ceva, pregătindu-se pentru ceva inevitabil. Am văzut un tată pălmuindu-şi fiul de 8 ani. L-am văzut pe Adam căzând pe jos şi am rămas acolo, nemişcată, în timp ce el era lovit într-una cu piciorul în coaste.

— E vina ta! E vina *ta,* nenorocit împuțit! striga tatăl său iar şi iar, până ce am vomitat chiar acolo, peste câteva păpădii.

Adam n-a plâns. A rămas ghemuit la pământ până ce tatăl său a renunțat şi a plecat. Doar după ce s-a asigurat că toată lumea plecase a început să suspine, cu fețişoara lui murdară plină de noroi, cuprinzându-şi cu brațele abdomenul învinețit. N-am putut să-mi iau privirile de la el.

N-am putut să-mi scot niciodată din cap acel sunet, acea scenă.

Atunci am început să-l bag în seamă pe Adam Kent.

— Juliette.

Îmi țin respirația şi-mi doresc să nu-mi mai tremure mâinile. Îmi doresc să nu mai am ochi.

— Juliette, spune el din nou, de data asta mai blând, iar trupul meu se află într-un blender şi sunt făcută terci.

Oasele mele tânjesc tânjesc tânjesc după căldură lui.

Nu vreau să mă întorc.

— Ai ştiut dintotdeauna cine eram, şoptesc.

El nu spune nimic şi sunt dintr-odată disperată să-i văd ochii. Dintr-odată am nevoie să-i văd ochii. Mă întorc să mă uit în ochii lui în pofida tuturor lucrurilor, şi văd că îşi priveşte mâinile.

— Îmi pare rău, e tot ce spune.

Mă sprijin de perete şi închid ochii. Totul a fost un spectacol. Furtul patului. Întrebările despre nume. Întrebările despre familie. Juca pentru Warner. Pentru paznici. Pentru

oricine se uita. Nici nu mai ştiu ce să cred.

Trebuie s-o spun. Trebuie să afle. Trebuie să-mi deschid rănile şi să picur sânge proaspăt pentru el.

— E adevărat, îi spun. În legătură cu băiețelul.

Vocea îmi tremură mai tare decât aş fi crezut.

— Am făcut asta.

Tace vreme îndelungată. Apoi spune:

— N-am înțeles niciodată înainte. Când am auzit prima oară vorbindu-se despre asta. Nu mi-am dat seama până acum de ceea ce s-a întâmplat probabil.

— Poftim?

N-am ştiut că puteam să clipesc atât de mult.

— N-a avut niciodată vreo noimă pentru mine, spune el, şi fiecare cuvânt mă loveşte în stomac. Îşi ridică privirile şi pare mult mai chinuit decât mi-aş dori să fie. Când am auzit despre asta. Când am auzit cu toții. Toată şcoala…

— A fost un accident, bolborosesc eu, nereuşind să nu mă destram. El… a… a căzut… şi eu am încercat să-l ajut… şi doar… eu n-am… am crezut…

— Ştiu.

— Poftim?

Icnesc atât de tare, că am înghițit întreaga încăpere dintr-o singură suflare.

— Te cred, îmi spune.

— Ce… de ce?

Ochii mei clipesc repede şi des pentru a-mi opri lacrimile, mâinile îmi tremură, iar inima mi-e plină de o speranță agitată.

Îşi muşcă buza inferioară. Se uită în altă parte. Se duce spre perete. Deschide şi închide gura de câteva ori înainte ca vorbele să-i curgă.

— Deoarece te *ştiam,* Juliette… Eu… Doamne… Eu doar… îşi acoperă gura cu mâna, apoi îşi duce degetele la gât. Îşi freacă fruntea, închide ochii şi strânge din buze. Apoi le deschide: Aia a fost ziua în care aveam de gând să-ți vorbesc.

Un zâmbet ciudat. Un râs ciudat. Îşi trece o mână prin păr. Priveşte înspre tavan. Se întoarce cu spatele la mine.

— Aveam de gând să-ți vorbesc în cele din urmă. Aveam de gând să-ți vorbesc în cele din urmă, şi eu… Clatină din cap cu putere şi încearcă să râdă din nou, chinuit. Doamne, nu-ți aduci aminte de mine.

Sute de mii de secunde trec, iar eu nu pot să mă opresc din a muri.

Vreau să râd şi să plâng şi să urlu şi să fug, şi nu mă pot hotărî ce să fac prima dată.

Mărturisesc.

— Bineînțeles că-mi aduc aminte de tine.

Vocea mi-e o şoaptă strangulată. Îmi închid ochii strâns. ~~Îmi amintesc de tine zilnic pentru totdeauna în fiecare moment distrus al vieții mele.~~

— Erai singurul care mă privea ca pe o ființă umană.

Nu mi-a vorbit niciodată. Nu mi-a adresat niciun cuvânt, dar a fost singurul care a îndrăznit să se aşeze aproape de gardul meu. El a fost singurul care mi-a luat apărarea, singurul care s-a luptat pentru mine, singurul care lovea pe cineva în față dacă îmi arunca cu pietre în cap. Nici măcar n-am ştiut cum să-i mulțumesc.

A fost singurul prieten pe care l-am avut.

Deschid ochii şi îl văd în fața mea. Inima mea e un câmp de crini care înfloresc sub un panou de sticlă, răpăind necontenit către viață asemenea unui torent de picături de ploaie. Maxilarul îi e la fel de încordat precum ochii la fel de încordat precum pumnii la fel de încordat precum forța din brațe.

— Ai ştiut dintotdeauna?

3 cuvinte şoptite şi mi-a distrus barajul, mi-a deschis buzele şi mi-a furat din nou inima. De-abia simt cum lacrimile îmi curg şiroaie pe față.

— Adam. Încerc să râd, şi buzele mele se împiedică de un suspin înăbuşit. Ți-aș recunoaşte ochii oriunde în lume.

Şi asta-i tot.

De data asta nu mai există autocontrol.

De data asta sunt în brațele lui şi lipită de perete şi tremur toată şi el e atât de tandru, atât de grijuliu, atingându-mă de parcă aş fi făcută din porțelan şi vreau să mă spulber.

Mâinile sale aleargă pe corpul meu ochii săi aleargă pe fața mea el aleargă cu inima lui iar eu alerg maratoane cu mintea.

Totul a luat foc. Obrajii mâinile stomacul şi mă înec în valuri de sentimente şi o furtună de ploaie proaspătă şi tot ce simt este forța trupului său peste al meu şi nu vreau niciodată niciodată niciodată niciodată să uit acest moment. Vreau să mi-l întipăresc în piele şi să-l păstrez acolo pentru totdeauna.

Îmi ia mâinile şi mi le lipeşte de faţa lui şi ştiu că înainte de asta n-am cunoscut niciodată frumuseţea de a mă simţi om. Ştiu că încă mai plâng când ochii mi se închid.

Îi şoptesc numele.

Şi el respiră mai tare decât mine şi deodată buzele lui sunt pe gâtul meu şi mă sufoc şi mor şi mă agăţ de braţele lui şi mă atinge mă atinge mă atinge şi eu sunt tunet şi fulger şi mă întreb când naiba o să mă trezesc.

O dată, de două ori, de o sută de ori buzele lui îmi gustă ceafa şi mă întreb dacă e posibil să mor de extaz. Îmi întâlneşte privirea doar ca să-mi cuprindă faţa în mâinile lui, iar eu roşesc de plăcere şi durere şi imposibilitate.

— Voiam să te sărut de atât de multă vreme.

În urechea mea, vocea lui e aspră, inegală şi profundă.

Îngheţ în anticipare în aşteptare şi sunt atât de îngrijorată c-o să mă sărute, atât de-ngrijorată că n-o s-o facă. Mă uit îndelung la buzele lui şi nu-mi dau seama cât de aproape suntem, înainte să fim despărţiţi.

3 bipuri electronice răsună clar în încăpere, iar Adam priveşte dincolo de mine de parcă pe moment nu înţelege unde se află. Clipeşte. Şi fuge către un sistem de intercomunicaţie ca să apese pe butoanele corespunzătoare. Observ că încă respiră greu.

Eu tremur toată.

— Numele şi numărul, cere vocea din sistem.

— Kent, Adam. 45B-86659.

Pauză.

— Soldat, eşti conştient că toate camerele de supraveghere din încăpere au fost dezactivate?

— Da, domnule. Mi s-au dat ordine directe pentru a demonta toate dispozitivele.

— Cine ţi-a dat acest ordin?

— Warner, domnule.

O pauză şi mai lungă.

— Vom verifica şi confirma. Soldat, modificarea neautorizată a dispozitivelor de securitate ar putea duce la procedura de excludere imediată. Sper că eşti conştient de asta.

— Da, domnule.

Tăcere.

Adam se sprijină de perete, respirând greu. Nu sunt convinsă, dar aş putea să jur că buzele i-au schiţat cel mai mic

zâmbet cu putinţă. Închide ochii şi expiră.

Nu sunt sigură ce să fac cu uşurarea debordantă din mâinile mele.

— Vino aici, spune el cu ochii încă închişi.

Înaintez pe vârfuri, iar el mă trage în braţe. Inspiră mireasma părului meu şi mă sărută pe tâmplă şi nu am simţit niciodată ceva mai incredibil de-atât. Nici măcar nu mai sunt om. Sunt mult mai mult de-atât. Soarele şi luna s-au contopit, iar pământul s-a întors cu susu-n jos. În braţele lui mă simt de parcă aş putea fi cine vreau eu.

Mă face să uit de oroarea de care sunt capabilă.

— Juliette, îmi şopteşte el la ureche. Trebuie să plecăm naibii de-aici.

~~DOUĂZECI ŞI TREI~~

Am din nou 14 ani şi mă holbez la ceafa lui în mica sală de clasă. Am 14 ani şi sunt îndrăgostită de Adam de ani de zile. Am avut grijă să fiu extrem de atentă, extrem de tăcută, extrem de cooperantă deoarece nu voiam să mă mut din nou. Nu voiam să părăsesc şcoala în care se afla cel mai prietenos chip pe care îl cunoscusem vreodată. Îl vedeam maturizându-se câte puţin în fiecare zi, crescând în înălţime în fiecare zi, devenind mai puternic, mai solid, mai tăcut cu fiecare zi. În cele din urmă a devenit prea mare ca să mai fie bătut de tatăl său, însă nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat cu mama lui. Elevii îl evitau, îl sâcâiau până ce se lua la bătaie cu ei, până ce presiunea lumii îl spărgea în cele din urmă.

Însă ochii i-au rămas aceiaşi.

Mereu aceiaşi când mă privea. Buni. Plini de milă. Disperaţi să înţeleagă. Dar nu mi-a pus niciodată întrebări. Nu m-a silit niciodată să spun vreun cuvânt. Avea grijă să fie suficient de aproape cât să-i alunge pe toţi ceilalţi.

Am crezut că poate nu eram atât de rea. Poate.

Am crezut că poate văzuse ceva în mine. Am crezut că poate nu eram atât de îngrozitoare pe cât spuneau oamenii. Nu atinsesem pe nimeni ani la rândul. Nu îndrăzneam să mă apropii de oameni. Nu puteam să risc.

Până într-o zi, când am distrus totul.

Am omorât un băiețel într-un magazin doar ajutându-l să se ridice în picioare. Doar apucându-l de mânuțe. Nu înțelegeam de ce urla. A fost prima mea experiență când atingeam pe cineva după atâția ani, şi nu înțelegeam ce mi se-ntâmpla. În puținele dăți când atinsesem pe cineva din greşeală, mă dădusem imediat înapoi de-ndată ce-mi aminteam că nu trebuia să ating pe nimeni. De-ndată ce auzeam primul țipăt.

Cu băiețelul a fost altfel.

Voiam să-l ajut. Am simțit o furie nemărginită pentru mama lui care îi ignora plânsetele. Lipsa ei de milă ca părinte mă devastase ~~şi mi-a amintit foarte mult de propria mea mamă~~. Nu voiam decât să-l ajut. Voiam doar să ştie că altcineva îl asculta – că altcuiva îi păsa. Nu înțelegeam de ce m-am simțit atât de ciudat, atât de însuflețită când l-am atins. Nu ştiam că îi luam viața şi nu puteam înțelege de ce devenise nemişcat şi liniştit în brațele mele. Am crezut că poate torentul de putere şi sentimente pozitive însemnau că fusesem vindecată de boala mea îngrozitoare. Am crezut atât de multe lucruri tâmpite şi am distrus totul.

Am crezut că eram de ajutor.

Mi-am petrecut următorii 3 ani din viață prin spitale, birouri ale poliției, centre de detenție pentru tineri, şi am îndurat pastile şi terapie cu electroşocuri. Nimic n-a funcționat. Nimic nu m-a ajutat. Singura soluție, în afară de a fi omorâtă, era să fiu închisă într-un ospiciu. Singurul fel de a proteja publicul de teroarea lui Juliette.

Până când a intrat în celula mea, nu-l mai văzusem pe Adam Kent de 3 ani.

Şi chiar arată diferit. E mai solid, mai înalt, mai puternic, tatuat. E numai muşchi, matur, tăcut şi iute. E aproape ca şi cum nu şi-ar permite să fie blând sau lent sau relaxat. Nu-şi poate permite să fie altceva decât muşchi, altceva decât forță şi eficiență. Liniile feței îi sunt netede, precise, sculptate de anii de muncă grea şi antrenament şi încercarea de a supraviețui.

Nu mai e un băiețel. Nu îi mai este teamă. E în armată.

Dar nici nu e chiar atât de diferit. Încă are ochii cu cea mai ciudată nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Întunecați şi profunzi şi scăldați în pasiune. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să văd lumea prin asemenea lentile frumoase. M-am întrebat dacă nuanța ochilor înseamnă că poți vedea

lumea diferit. Dacă drept rezultat lumea te-ar vedea diferit.

Când a apărut în celulă, ar fi trebuit să ştiu că era el.

O parte din mine a ştiut. Dar am încercat mereu atât de tare să-mi reprim amintirile trecutului, încât am refuzat să cred c-ar fi posibil. Deoarece o parte din mine nu voia să-şi amintească. O parte din mine era prea speriată ca să mai spere. O parte din mine nu ştia dacă faptul că-l cunoşteam avea să schimbe cu ceva lucrurile.

Mă întreb adesea cum arăt.

Mă întreb dacă sunt doar o umbră perforată a ceea ce-am fost înainte. Nu m-am privit în oglindă de mai bine de 3 ani. Mi-e teamă de ceea ce voi vedea acolo.

Cineva bate la uşă.

Sunt catapultată de-a lungul camerei de propria-mi frică. Adam mă priveşte înainte să deschidă uşa, şi mă hotărăsc să mă retrag în cel mai îndepărtat colț al camerei.

Îmi ciulesc urechile doar ca să aud voci murmurate, tonuri şoptite, şi pe cineva dregându-şi vocea. Nu sunt sigură ce să fac.

— Cobor într-un minut, spune Adam un pic cam prea tare.

Îmi dau seama că încearcă să pună punct conversației.

— ’aide, frate, vreau doar s-o văd...

— Nu e un afurisit de spectacol, Kenji. Dispari de-aici!

— Stai... zi-mi doar: dacă se uită la un rahat, poa’ să-i dea foc cu privirea?

Kenji râde, iar eu tresar, prăbuşindu-mă pe podeaua de după pat. Mă ghemuiesc şi încerc să nu ascult restul conversației.

Dar nu pot.

Adam oftează. Mi-l imaginez că-şi freacă fruntea.

— Hai, taie-o!

Kenji se străduieşte să-şi înăbuşe hohotele de râs.

— La naiba, ai devenit deodată sensibil, eh? Omule, văz că de când eşti cu tipa aia, te-ai cam schimbat...

Adam spune ceva ce eu nu aud.

Uşa se închide cu putere.

Trag cu ochiul din ascunzătoarea mea. Adam pare stânjenit.

Mă îmbujorez. Analizez firele complexe ale covorului splendid țesut de sub picioarele mele. Ating țesătura de pe pereți şi îl aştept să zică ceva. Mă ridic să privesc pe pătrățelul de fereastră şi nu văd decât peisajul mohorât al unui oraş distrus. Mă reazem cu fruntea de sticlă.

Cuburi de metal sunt adunate laolaltă în depărtare: complexe rezidențiale ce găzduiesc civili îmbrăcați în multe straturi de haine, încercând să găsească un refugiu în fața frigului. O mamă ținând de mână un copilaş. Soldați stând deasupra lor, nemişcați ca nişte statui, cu puştile ațintite şi gata să tragă. Mormane şi mormane şi mormane de gunoi, şi resturi periculoase de fier şi oțel strălucind pe pământ. Copaci singuratici mişcându-se în adierea vântului.

Mâinile lui Adam îmi cuprind mijlocul.

Buzele sale sunt aproape de urechea mea, şi nu-mi spune nimic, dar eu mă topesc până ce sunt un pumn de unt fierbinte ce picură pe trupul lui. Vreau să devorez fiecare minut al acestui moment.

Le îngădui ochilor mei să se închidă în fața realității de dincolo de fereastra mea. Doar pentru scurtă vreme.

Adam respiră adânc şi mă trage mai aproape. Mă modelez pe forma siluetei sale; mâinile lui îmi strâng talia şi obrazul îi e lipit de capul meu.

— Te simt într-un mod incredibil.

Încerc să râd, dar se pare că am uitat cum se face.

— N-am crezut niciodată c-am să aud asemenea cuvinte.

Adam mă răsuceşte ca să fim față-n față, şi deodată mă uit şi nu mă uit la chipul lui, sunt atinsă de un milion de flăcări şi mai înghit încă un milion. Mă priveşte de parcă nu m-a mai văzut niciodată până acum. Vreau să-mi spăl sufletul în albastrul fară fund al ochilor săi.

Se apleacă până ce fruntea lui este lipită de a mea, iar buzele noastre tot nu sunt suficient de aproape.

— Cum te simți? îmi şopteşte, iar eu vreau să-i sărut fiecare bătaie frumoasă a inimii.

Cum te simți? 3 cuvinte pe care nimeni nu mi le adresează niciodată.

— Vreau să plec de-aici, e tot ce gândesc.

Mă striveşte de pieptul lui şi sunt uimită de puterea, gloria, minunea unei simple mişcări. Îl simt ca pe 1 bloc de putere înalt de 180 de centimetri.

Toți fluturii din lume au migrat în stomacul meu.

— Juliette.

Mă dau înapoi ca să-l privesc.

— Vorbeşti serios cu plecatul? mă întreabă el, mângâindu-

mă pe obraz şi dându-mi o şuviţă după ureche. Eşti conştientă de riscuri?

Inspir adânc. Ştiu că singurul risc adevărat e moartea.

— Da.

El dă din cap. Îşi coboară şi ochii, dar şi vocea.

— Trupele se mobilizează pentru un fel de atac. Multe grupuri care înainte erau tăcute au început să protesteze, iar treaba noastră este să le facem să renunţe la împotrivire. Cred că vor ca acest atac să fie ultimul, adaugă el încet. Se întâmplă ceva de proporţii mari, şi nu ştiu ce e, nu încă. Însă orice-ar fi, trebuie să fim pregătiţi să plecăm odată cu ei.

Îngheţ.

— La ce te referi?

— Când trupele sunt pregătite să-şi desfăşoare forţele, noi doi ar trebui să fim pregătiţi să fugim. Este singura modalitate care ne va permite să dispărem. Toată lumea o să fie preocupată de atac – o să ne ofere ceva timp înainte să-şi dea seama că lipsim sau să adune suficienţi oameni care să ne caute.

— Dar... vrei să zici... c-o să vii cu mine...? Ai fi în stare să faci asta pentru mine?

Schiţează un zâmbet. Buzele i se mişcă de parcă încearcă să nu râdă. Ochii i se îmblânzesc când îi cercetează pe-ai mei.

— Aş face orice pentru tine.

Inspir adânc şi închid ochii, punându-mi degetele pe pieptul lui, imaginându-mi pasărea care zboară pe pielea lui, şi îi pun singura întrebare care mă sperie cel mai tare:

— De ce?

— La ce te referi? mă întreabă el, făcând un pas înapoi.

— De ce, Adam? De ce-ţi pasă? De ce vrei să m-ajuţi? Nu înţeleg... nu ştiu de ce ai dori să-ţi rişti viaţa...

Dar apoi mă cuprinde cu braţele şi mă trage spre el atât de aproape, şi buzele îi sunt lângă urechea mea şi îmi rosteşte numele o dată, de două ori, şi habar n-aveam că pot să mă aprind atât de repede. Gura îi zâmbeşte lipită de pielea mea.

— Nu ştii?

Nu ştiu nimic, e ceea ce-aş vrea să-i spun dacă aş şti cum să vorbesc.

Râde puţin şi se dă înapoi. Îmi ia mâna şi mi-o studiază.

— Îţi aminteşti când eram în clasa a patra, spune el, şi Molly Carter s-a înscris pentru excursie prea târziu? Toate locurile erau

ocupate, şi a rămas lângă autobuz, plângând pentru că voia şi ea să meargă. Nu aşteaptă să-i răspund şi continuă: îmi aduc aminte că te-ai dat jos din autobuz. I-ai oferit locul tău, iar ea nici măcar nu ți-a mulțumit. Când am plecat, te-am privit stând pe trotuar.

Deja nu mai respir.

— Ți-aduci aminte când eram în clasa a cincea? în săptămâna când părinții Danei au fost cât pe ce să divorțeze? Zi de zi, a venit la şcoală fară mâncarea de prânz. Şi tu te-ai oferit să i-o dai pe-a ta. Se opreşte, apoi: Când săptămâna aia s-a terminat, ea a continuat să pretindă că nu existai.

Tot nu respir.

— În clasa a şaptea, la testul de matematică, Shelly Morrison a fost prinsă că a copiat din lucrarea ta. Plângea într-una că, dacă pica, tatăl ei avea s-o omoare. Aşa că i-ai spus profesorului că tu ai fost cea care a copiat din testul *ei*. Ai luat nota zero la examen, şi ai primit şi detenție timp de-o săptămână. Îşi ridică privirea, dar nu se uită la mine. După asta ai avut vânătăi pe brațe timp de cel puțin o lună. Mereu mă întrebam de unde le căpătai.

Inima îmi bate prea repede. Periculos de repede. Îmi strâng mâinile pumn ca să nu-mi mai tremure. Îmi încleştez maxilarul şi-mi şterg emoțiile de pe față, dar oricât de tare aş încerca, nu pot încetini zăngănitul din piept.

— De un milion de ori, spune el pe un ton liniştit. De un milion de ori te-am văzut făcând lucruri ca astea. Şi n-ai spus niciodată vreun cuvânt, doar dacă nu erai cumva forțată s-o faci. Râde din nou, de data asta mai tare, şi priveşte peste umărul meu într-un punct fix. N-ai cerut niciodată nimic de la nimeni… într-un târziu, se uită la mine. Dar nimeni nu ți-a dat vreodată şansa s-o faci.

Înghit cu putere şi încerc să mă uit în altă parte, dar el îmi cuprinde fața cu mâinile şi-mi şopteşte:

— Habar n-ai cât de mult m-am gândit la tine. De câte ori am visat… — inspiră profund – … De câte ori am visat să fiu aproape de tine. Face un pas în spate ca să-şi treacă o mână prin păr, iar apoi se răzgândeşte. Se uită în jos. Se uită în sus. Şi spune: Dumnezeule, Juliette, te-aş urma peste tot. Tu eşti singurul lucru bun care a mai rămas în lumea asta.

Mă implor să nu izbucnesc în lacrimi, şi nu ştiu dacă reuşesc asta. Sunt făcută bucăți şi lipită la loc şi roşesc toată şi de-abia

găsesc puterea de a-l privi în ochi.

Degetele lui îmi găsesc bărbia. Şi mi-o ridică uşor.

— Avem la dispoziție cel mult trei săptămâni, spune el. Nu cred că ei mai pot controla mulțimile prea multă vreme.

Dau din cap. Clipesc. Îmi sprijin fața de pieptul lui şi mă prefac că nu plâng.

3 săptămâni.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Trec 2 săptămâni.

2 săptămâni de rochii şi duşuri şi mâncare pe care vreau s-o azvârl de perete. 2 săptămâni de Warner care-mi zâmbeşte şi-mi atinge talia, râzând şi punându-şi mâna pe spatele meu, asigurându-se că arăt perfect când merg lângă el. Crede că sunt trofeul lui. Arma lui secretă.

Trebuie să-mi reprim dorința de a-i frânge încheieturile de ciment.

Dar îi ofer 2 săptămâni de cooperare, deoarece peste 1 săptămână o să plecăm.

Sper.

Şi totuşi, mai mult decât orice altceva, mi-am dat seama că nu-l urăsc pe Warner pe cât mi-aş dori.

Mi-e milă de el.

El găseşte în compania mea un fel ciudat de consolare; crede că există o legătură între mine şi el şi concepțiile lui strâmbe, educația lui crudă şi tatăl lui absent şi în acelaşi timp exigent.

Dar nu vorbeşte niciodată despre mama sa.

Adam spune că nimeni nu ştie nimic despre mama lui Warner – că nu s-a discutat niciodată despre ea şi nimeni nu ştie cine e. El spune că se ştie doar că Warner este consecința unei creşteri şi educații fară scrupule şi a unei dorințe calculate pentru putere. Urăşte copiii fericiți şi părinții fericiți şi viețile lor fericite.

Cred că Warner e convins că eu înțeleg. Că îl înțeleg.

Şi, într-un fel, îl înțeleg. Dar într-altul, nu.

Deoarece noi nu semănăm.

Eu vreau să fiu mai bună.

Eu şi Adam nu putem fi împreună decât noaptea. Şi chiar şi-

atunci, destul de puţin. Warner stă din ce în ce mai mult cu ochii pe mine; faptul că a scos din funcţiune camerele de supraveghere l-a făcut mai suspicios. Tot timpul dă buzna în camera mea pe neaşteptate, luându-mă cu el în tururi deloc necesare prin clădire, vorbindu-mi doar despre planurile lui şi despre planurile lui de a face mai multe planuri şi cum împreună vom cuceri lumea. Iar eu nu pretind că-mi pasă.

Poate că eu înrăutăţesc lucrurile.

— Nu pot să cred că Warner chiar a fost de acord să-ţi dezactiveze camerele de supraveghere, mi-a spus Adam într-o noapte.

— E nebun. Nu judecă limpede. E bolnav într-un fel în care n-am să-l înţeleg niciodată.

Adam a oftat.

— E obsedat de tine.

— Poftim?

Surprinsă, aproape că mi-am sucit gâtul.

— Nu vorbeşte decât despre tine. Adam a tăcut o clipă, cu dinţii încleştaţi. Am auzit poveşti despre tine înainte să ajungi aici. De aceea m-am implicat – de aceea m-am oferit voluntar să te aduc. Warner a petrecut luni întregi adunând informaţii despre tine: adrese, dosare medicale, poveşti personale, relaţii familiale, certificate de naştere, analize de sânge. Toată armata vorbea despre noul său proiect; toată lumea ştia că el căuta o fată care omorâse un băieţel într-un magazin. O fată pe nume Juliette.

Mi-am ţinut respiraţia.

Adam a clătinat din cap.

— Ştiam că despre tine era vorba. Trebuia să fie. L-am întrebat pe Warner dacă puteam să-l ajut cu acest proiect – i-am spus că învăţaserăm la aceeaşi şcoală, că auzisem de băieţelul ăla, că te văzusem în persoană. Warner era încântat. Credea că asta avea să facă experimentul mult mai interesant, a adăugat el dezgustat. Şi eu ştiam că dacă te voia ca un fel de proiect bolnav... A ezitat; s-a uitat în altă parte; şi-a trecut o mână prin păr. Ştiam că trebuia să fac ceva. M-am gândit că aş putea să încerc să ajut. Dar acum, lucrurile s-au înrăutăţit. Warner vorbeşte într-una despre ceea ce eşti tu în stare să faci sau cât de valoroasă eşti pentru eforturile lui şi cât de entuziasmat e să te aibă aici. Toată lumea începe să observe. Warner e fară scrupule – nu are milă

pentru nimeni. Iubeşte puterea, emoţia de a distruge oameni. Dar începe să dea greş, Juliette. E atât de disperat ca tu să i te... alături. *Şi cu t*oate ameninţările lui, nu vrea să te forţeze. Vrea ca tu să-ţi doreşti asta. Să-l alegi pe el, într-*u*n fel. Adam a privit în jos, inspirând scurt, îşi pierde tăria. Şi ori de câte ori îi văd faţa, mereu sunt la un pas de a face ceva prostesc. Mi-ar plăcea să-i rup maxilarul.

Da. Warner îşi pierde tăria.

E paranoic, cu toate că are motive întemeiate. Şi totuşi, cu mine e răbdător şi nerăbdător. Fericit şi agitat tot timpul. E un oximoron ambulant.

Îmi dezactivează camerele de supraveghere, dar în unele nopţi îi ordonă lui Adam să doarmă în faţa uşii mele, ca să se asigure că n-o să evadez. Spune că pot să iau masa de prânz singură, dar mereu sfârşeşte prin a mă chema să-i stau alături. Cele câteva ore pe care Adam şi cu mine le-am fi avut împreună ne sunt furate, însă cele şi mai puţine nopţi în care lui Adam îi este permis să doarmă în camera mea reuşesc să mi le petrec ghemuită în braţele lui.

Acum dormim amândoi pe jos, lipiţi unul de celălalt ca să ne încălzim, chiar dacă avem peste noi şi pătura de pe pat. De fiecare dată când mă atinge e ca o explozie de foc şi electricitate care-mi aprinde oasele în cel mai minunat fel cu putinţă. E genul de senzaţie pe care mi-aş dori s-o pot ţine în mână.

Adam îmi povesteşte despre ce se mai întâmplă, şoapte pe care le-a auzit printre ceilalţi soldaţi. Îmi povesteşte cum peste tot prin ceea ce a mai rămas din ţara noastră se află multiple sedii centrale. Cum tatăl lui Warner e în capitală, cum şi-a lăsat fiul să aibă grijă de acest sector. El spune că Warner îşi urăşte tatăl, dar iubeşte puterea. Distrugerea. Devastarea. Mă mângâie pe păr şi-mi spune poveşti şi mă ţine aproape de el ca şi când i-ar fi teamă c-o să dispar. Îmi descrie oameni şi locuri până ce adorm, până ce mă înec într-un drog de vise pentru a evada dintr-o lume fară refugiu, fară ajutor, fară libertate în afară de mângâierile lui reconfortante şoptite la ureche. Somnul este singurul lucru pe care îl aştept zilele astea. De-abia îmi mai pot aminti de ce ţipam înainte.

Lucrurile devin mult prea tihnite, şi încep să mă panichez.

— Îmbracă-te cu astea, îmi spune Warner.

Micul dejun din încăperea albastră a devenit o rutină.

Mănânc şi nu întreb de unde vine mâncarea, dacă lucrătorii sunt plătiți pentru ceea ce fac, cum de reuşeşte clădirea asta să susțină atâtea vieți, să pompeze atât de multă apă, sau să folosească atât de multă electricitate. Acum aştept cuminte. Cooperez.

Warner nu mi-a mai cerut să-l ating, iar eu nu mă ofer.

— Pentru ce sunt?

Privesc bucățile de material din mâinile sale şi simt un nod în stomac.

Zâmbeşte încet, şiret.

— Un test de aptitudini. Mă apucă de încheietură şi-mi pune hainele în mână. Am să mă întorc cu spatele, doar de data asta.

Sunt prea agitată ca să mai fiu dezgustată de el.

Mâinile îmi tremură când mă schimb în ținuta care se dovedeşte a fi un maiou micuț şi nişte pantaloni scurți şi mai mici. Sunt practic goală. Sunt practic cuprinsă de spaima a ceea ce ar putea însemna asta. Îmi dreg vocea încet, iar Warner se întoarce.

Îi ia prea mult să vorbească; ochii lui sunt ocupați să călătorească pe harta trupului meu. Vreau să rup covorul şi să mi-l cos de piele. El zâmbeşte şi-mi întinde mâna.

Sunt granit şi calcar şi sticlă marmorată. Nu mă mişc.

El îşi lasă mâna în jos. Îşi înclină capul într-o parte.

— Urmează-mă!

Warner deschide uşa. Adam stă afară. A devenit atât de bun în a-şi masca sentimentele, că de-abia observ expresia şocată care îi apare şi-i dispare de pe chip. Ceea ce-l dă de gol sunt liniile de pe frunte şi încordarea de la tâmple. Ştie că ceva nu e-n regulă. De fapt, chiar îşi întoarce capul ca să-mi vadă ținuta. Clipeşte.

— Domnule?

— Rămâi unde eşti, soldat. Preiau eu de-aici.

Adam nu răspunde nu răspunde nu răspunde…

— Da, domnule, spune el cu vocea deodată răguşită.

În timp ce înaintăm, îi simt privirea ațintită asupra mea.

Warner mă duce într-un loc nou. Mergem pe culoare pe care nu le-am mai văzut, mai întunecate şi mai mohorâte şi mai înguste. Îmi dau seama că mergem în jos.

Într-un subsol.

Trecem prin 1, 2, 4 uşi de metal. Soldați peste tot, cu ochii peste tot, cercetându-mă cu frică şi cu altceva, la care mai bine nu

m-aş gândi. Mi-am dat seama că în această clădire nu sunt prea multe femei.

Dacă există un loc unde să fiu recunoscătoare că sunt de neatins, acela se află aici.

Este singurul motiv pentru care sunt ferită de ochii prădători a sute de bărbați singuri. Este singurul motiv pentru care Adam stă cu mine – deoarece Warner crede că Adam este o figură din carton făcută din regurgitații de vanilie. El crede că Adam este o maşinărie care funcționează cu ordine şi cereri. El crede că Adam este o amintire a trecutului meu, şi se foloseşte de asta ca să nu mă simt în largul meu. Nu i-ar trece prin gând niciodată că Adam mă poate atinge.

Nimeni n-ar face-o. Toată lumea e absolut îngrozită.

Întunericul e precum o pânză neagră găurită de un cuțit bont, cu raze de lumină ce se strecoară prin ea. Îmi aminteşte prea mult de vechea mea celulă. Pielea îmi vălureşte de o groază incontrolabilă.

Sunt înconjurată de arme.

— Intră aici, spune Warner.

Sunt împinsă într-o cameră goală ce miroase vag a mucegai. Cineva apasă pe un întrerupător şi câteva lumini fluorescente se aprind, dezvăluind pereții galbeni şi un covor de culoarea ierbii uscate. Uşa se trânteşte în spatele meu.

În această încăpere nu se află decât nişte pânze de păianjen şi o oglindă enormă, care e cât jumătate din perete. Din instinct, ştiu că Warner şi complicii săi mă urmăresc. Numai că nu ştiu de ce.

Secrete sunt peste tot.

Răspunsuri nu sunt nicăieri.

Clinchete/scârțâieli/pocnete şi mişcări mecanice cutremură locul în care mă aflu. Podeaua se trezeşte la viață. Tavanul tremură şi amenință cu haos. Țepi metalici apar deodată peste tot, împrăştiați prin toată încăperea, găurind fiecare suprafață, la toate înălțimile. Dispar la câteva secunde, ca să apară din nou cu o smucire de groază, străpungând aerul ca nişte ace.

Îmi dau seama că mă aflu într-o cameră de tortură.

În nişte difuzoare mai vechi decât inima mea muribundă încep să se audă pocnete şi pârâituri. Sunt un cal de curse care aleargă în galop către o falsă linie de finiş, respirând din greu pentru câştigul altcuiva.

— Eşti pregătită? răsună în încăpere vocea lui Warner.

— Pentru ce-ar trebui să fiu pregătită? urlu în spațiul gol, sigură că cineva mă aude.

~~Sunt calmă. Sunt calmă. Sunt calmă~~ Sunt îngrozită.

— Avem o înțelegere, ți-aduci aminte? îmi răspunde încăperea.

— Ce...

— Ți-am dezactivat camerele de supraveghere. Acum e rândul tău să-ți îndeplineşti partea ta de târguială.

— N-am să te-ating! strig eu, învârtindu-mă pe loc, speriată, îngrozită, îngrijorată că aş putea leşina în orice clipă.

— În regulă, spune el. Îmi trimit înăuntru un înlocuitor.

Uşa se deschide şi un copilaş intră mergând legănat, doar cu un scutec pe el. E legat la ochi şi suspină cu sughițuri, tremurând de frică.

Un singur cui îmi sparge întreaga existență.

— Dacă nu-l salvezi, bubuie cuvintele lui Warner prin încăpere, nici noi n-o s-o facem.

Copilul ăsta.

Trebuie să aibă o mamă un tată cineva care-l iubeşte copilul ăsta copilul ăsta copilul ăsta care înaintează îngrozit împleticindu-se. Ar putea fi străpuns în orice clipă de o stalagmită metalică.

Salvarea lui e simplă: trebuie să-l ridic, să găsesc un loc sigur pe podea, şi să-l țin în brațe până ce experimentul se termină.

Există o singură problemă.

Dacă-l ating, ar putea să moară.

~~DOUĂZECI ŞI CINCI~~

Warner ştie că n-am de-ales. Vrea să mă forțeze într-o altă situație unde poate vedea impactul abilităților mele, şi nu-l deranjează să tortureze un copil nevinovat ca să primească ceea ce vrea.

În acest moment, nu am de-ales.

Trebuie să risc înainte ca băiețelul ăsta să înainteze în direcția greşită.

Memorez iute câte capcane pot, şi ocolesc/sar/evit cu

greutate ţepii până ce sunt cât se poate de-aproape.

Respir agitată şi îmi concentrez atenţia asupra membrelor tremurânde ale băiatului din faţa mea şi mă rog la Dumnezeu să iau decizia cea bună. Sunt pe cale să-mi scot maioul ca să-l folosesc pe post de barieră între noi, când observ uşoara vibraţie din pământ. Tremurul care precede teroarea. Ştiu că mai am o jumătate de secundă înainte ca ţepii să taie aerul şi încă mai puţin timp la dispoziţie să reacţionez.

Îl înşfac în braţe.

Ţipetele lui pătrund în mine de parc-aş fi împuşcată, câte un glonţ la fiecare secundă. Mă zgârie pe braţe, pe piept, lovindu-mă cât de tare poate, plângând disperat până ce durerea îl paralizează. Îmi slăbeşte strânsoarea, iar eu sunt făcută fărâmiţe, ochii, oasele şi venele ies de la locurile lor şi se întorc cu toatele împotriva mea pentru a mă tortura pe vecie cu amintiri ale ororilor de care sunt responsabilă.

Durerea şi puterea sângerează din corpul lui într-al meu, ţâşnindu-i prin membre şi lovindu-mă până ce aproape îl scap . ~~E ca şi când aş retrăi un coşmar pentru care mi-am petrecut 3 ani din viaţă încercând să-l uit.~~

— Absolut uimitor, oftează Warner prin difuzoare şi-mi dau seama că am avut dreptate: probabil că mă urmăreşte printr-un geam-oglindă. Minunat, iubire. Sunt de-a dreptul impresionat.

Sunt prea disperată ca să-mi pese de Warner acum. Nu am idee cât o să ţină acest joc macabru, şi trebuie să reduc cantitatea de piele pe care o expun trupului acestui băieţel.

Ţinuta mea minimală are acum o noimă.

Îi schimb poziţia în braţe şi reuşesc să-l apuc de scutec, îl ţin ridicat într-o palmă. Sunt disperată să cred că nu l-am atins suficient de mult pentru a-i cauza o vătămare serioasă.

Sughiţe o dată; trupul îi revine la viaţă.

Aş putea să plâng de fericire.

Dar apoi reîncep ţipetele, dar nu mai sunt pricinuite de tortură, ci de frică. E disperat să se îndepărteze de mine, şi eu îmi pierd strânsoarea, iar încheietura mâinii aproape că mi se rupe de la atâta efort. Nu îndrăznesc să-i scot eşarfa de la ochi. Mai degrabă aş muri decât să-l las să vadă această încăpere, decât să-l las să-mi vadă faţa.

Îmi încleştez maxilarul atât de tare, încât mă tem c-o să-mi sparg dinţii. Dacă-l pun jos, o să înceapă să alerge. Dacă începe

să aleargă, o să fie terminat. Trebuie să-l țin în continuare.

Huruitul unui vechi mecanism îmi face inima să-mi bată mai puternic. Țepii intră înapoi în podea, unul câte unul, până ce dispar cu toții. Încăperea e din nou inofensivă, atât de repede încât mă tem că poate doar mi-am imaginat pericolul. Îl pun pe băiat jos şi îmi muşc buza pentru a înghiți durerea care-mi cuprinde încheietura.

Copilul începe să alerge şi din greşeală se izbeşte de picioarele mele goale.

Țipă şi se cutremură şi cade pe jos, ghemuit, suspinând, până ce mă gândesc să mă distrug singură, să dispar de pe lumea asta. Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji şi nu vreau nimic altceva decât să mă întind să-l ajut, să-l strâng la pieptul meu, să-i sărut obrajii frumoşi şi să-i spun că voi avea mereu grijă de el, că vom fugi de-aici împreună, că mă voi juca cu el şi îi voi citi poveşti înainte de culcare, şi ştiu că nu pot. Ştiu că nu voi putea niciodată. Ştiu că nu va fi niciodată posibil.

Şi, deodată, lumea dispare din raza mea vizuală.

Sunt năpădită de o furie, de o forță, de o mânie atât de puternică încât aproape că sunt ridicată de pe pământ. Fierb de dezgust şi ură. Nici măcar nu înțeleg cum de picioarele mele se mişcă în următoarea clipă. Nu-mi înțeleg mâinile şi ceea ce fac ele sau cum de s-au hotărât să zboare înainte, cu degetele răsfirate, către geam. Ştiu doar că vreau să simt cum gâtul lui Warner se frânge între cele două mâini ale mele. Vreau să trăiască aceeaşi groază pe care tocmai i-a pricinuit-o unui copilaş. Vreau să-l văd cum moare. Vreau să-l văd cum mă imploră să am milă.

Mă catapultez prin pereții de beton.

Sparg sticla cu cele 10 degete ale mele.

Ridic un pumn de balast şi un pumn de material la gâtul lui Warner, şi 50 de arme diferite sunt îndreptate spre capul meu. Aerul e îngreunat de ciment şi sulf, de sticla care cade într-o simfonie chinuită ca de inimi spulberate, îl izbesc pe Warner de peretele de piatră.

— Să nu *îndrăzniți* s-o împuşcați, mârâie Warner către paznici.

Încă nu i-am atins pielea, dar am ciudata bănuială că aş putea să-i împing cutia toracică în inimă dacă aş apăsa un pic mai tare.

— Ar trebui să te-omor.

Vocea mi-e o respirație profundă, o expirație necontrolată.

— Tu... încearcă să înghită. Tu... tocmai ai pătruns cu mâinile goale prin beton.

Clipesc. Nu îndrăznesc să mă uit în spate. Dar ştiu, fară să privesc, că nu minte. Probabil că aşa am făcut. Mintea mea e un labirint al imposibilităților, îmi pierd concentrarea pentru o clipă.

Armele *clic clic clic*

Fiecare moment este încărcat.

— Dacă vreunul din voi îi face rău, o să vă împuşc chiar eu, latră Warner.

— Dar, domnule...

— ÎNAPOI, SOLDAT...

Furia a dispărut. Furia subită şi incontrolabilă a dispărut. Mintea mea deja a cedat neîncrederii. Confuziei.

Nu ştiu ce am făcut. În mod evident nu ştiu de ce sunt în stare deoarece habar n-aveam că pot să distrug ceva şi deodată sunt atât de îngrozită atât de îngrozită atât de îngrozită de propriile-mi mâini. Mă poticnesc înapoi, împietrită, şi-l surprind pe Warner că mă priveşte cu ardoare, curios, cu ochii săi de smarald plini de fascinație copilărească. Efectiv vibrează de încântare.

În gât am un şarpe, şi nu-l pot înghiți. Îl privesc îndelung pe Warner.

— Dacă o să mă mai pui vreodată într-o asemenea situație, *am să te omor*. Şi-o să-mi facă plăcere.

Nici măcar nu ştiu dacă mint.

~~DOUĂZECI ŞI ŞASE~~

Adam mă găseşte ghemuită pe podeaua de la duş.

Plâng de atâta timp, încât sunt sigură că apa caldă e făcută doar din lacrimile mele. Hainele îmi sunt lipite de piele, ude şi nefolositoare. Vreau să le spele de pe mine apa. Vreau să mă înec în ignoranță. Vreau să fiu proastă, handicapată, mută, lipsită complet de creier. Vreau să-mi tai propriile membre. Vreau să mi se ia această piele care poate omorî şi aceste mâini care pot distruge şi acest corp pe care nici măcar nu ştiu cum să-l înțeleg.

Totul se destramă.

— Juliette...

Adam îşi lipeşte mâna de sticlă. De-abia îl aud.

Când nu îi răspund, deschide uşa de la duş. E bombardat de picături rebele şi îşi scoate ghetele înainte să cadă în genunchi pe podea. Întinde mâinile să mă atingă pe braţe şi senzaţia nu mă face decât să fiu mai disperată să mor. Oftează şi mă ridică suficient cât să mă vadă. Mâinile lui îmi cuprind faţa, iar ochii lui mă caută, mă pătrund, până ce privesc în altă parte.

— Ştiu ce s-a întâmplat, spune el pe un ton blând.

Gâtul meu e o reptilă acoperită de solzi.

— Cineva ar trebui să mă omoare, croncănesc eu, sfarâmându-mă cu fiecare cuvânt.

Adam mă cuprinde cu braţele până ce mă ridică şi eu mă clatin şi amândoi stăm în picioare. Păşeşte în duş şi închide uşa în spate.

Eu icnesc.

Mă ţine rezemată de perete şi nu văd nimic altceva decât tricoul său alb ud leoarcă, nimic altceva decât apa care-i dansează pe chip, nimic altceva decât ochii săi plini de o lume din care îmi doresc cu ardoare să fac parte.

— N-a fost vina ta, îmi şopteşte.

— Sunt ceea ce *sunt*, mă înec eu.

— Ba nu. Warner se înşală în privinţa ta, spune Adam. El vrea să fii ceva ce nu eşti, şi nu-l poţi lăsa să te distrugă. Nu-l lăsa să-ţi bage chestiile astea în cap. El *vrea* să crezi că eşti un monstru. El vrea să crezi că n-ai de-ales şi că trebuie să i te alături. El vrea să crezi că nu vei fi niciodată în stare să duci o viaţă normală...

— Dar n-o să duc o viaţă normală, spun eu sughiţând. Niciodată... Eu n-niciodată...

Adam clatină din cap.

— Ba da. O să plecăm de-aici. N-am să las să ţi se întâmple asta.

— C-cum de poate să-ţi peste de cineva... ca mine*? De-a*bia respir, agitată şi îngrozită, dar îi privesc lung buzele, studiindu-le forma, numărând picăturile care se rostogolesc peste dealurile şi văile gurii sale.

— Deoarece sunt îndrăgostit de tine.

Îmi înghit stomacul. Îmi ridic ochii ca să-i citesc faţa, dar

sunt o învălmăşeală de electricitate, bâzâind de viaţă şi fulgere, fierbinte şi rece, iar inima îmi bate straniu. Tremur în braţele lui şi îmi deschid gura fară niciun motiv.

Buzele lui se destind într-un zâmbet. Oasele mele au dispărut.

Mă involbur în delir.

Nasul lui îmi atinge nasul, buzele lui sunt la o respiraţie depărtare, ochii lui deja mă devorează, iar eu sunt o băltoacă fară braţe şi picioare. Îi simt mirosul pretutindeni; îl simt lipit de mine peste tot. Mâinile lui ţinându-mă de mijloc, picioarele lui împletindu-se cu ale mele, pieptul lui copleşindu-mă cu forţă, trupul lui plămădit din cărămizi de dorinţă. Gustul cuvintelor lui zăboveşte pe buzele mele.

— Zău...?

O şoaptă de neîncredere, un efort conştient de a crede ceea ce nu s-a întâmplat vreodată. Mă înroşesc de sus până jos, plină de lucruri nerostite.

Mă priveşte cu atâta pasiune, încât aproape că mă desfac în două.

— Doamne, Juliette...

Şi mă sărută.

O dată, de două ori, până ce dau de gust şi înţeleg că n-am să mă satur niciodată. El e deodată peste tot, pe spatele meu şi pe braţe, şi mă sărută mai tare, mai profund, cu o nevoie ferventă pe care n-am trăit-o niciodată. Face o pauză ca să respire, îngropându-şi buzele în gâtul meu, pe claviculă, pe bărbie şi obraji, şi am nevoie de oxigen şi el mă distruge cu mâinile şi suntem plini de apă şi frumuseţe şi de euforia unui moment pe care nu-l credeam vreodată posibil.

Se dă înapoi cu un geamăt şi eu vreau să-i scot tricoul.

Trebuie să văd pasărea. Trebuie să-i spun despre pasăre.

Degetele mele trag deja de marginea tricoului său ud, iar ochii lui se lărgesc pentru doar o secundă înainte să-şi rupă el însuşi materialul. Mă ia de mâini şi îmi ridică braţele deasupra capului şi mă ţintuieşte de perete, sărutându-mă până ce sunt sigură că visez, sorbindu-mi buzele cu buzele lui care au gust de ploaie şi mosc dulce, şi sunt pe cale să explodez.

Genunchii mi se izbesc unul de celălalt, iar inima mea bate atât de tare, că nu înţeleg de ce mai funcţionează. Sărutările lui îmi alungă durerea, suferinţa, anii în care m-am urât,

nesiguranța, speranțele năruite ale unui viitor pe care mereu mi l-am imaginat depăşit. El aprinde focul în mine, arzând şi distrugând tortura jocurilor lui Warner, chinul care mă otrăveşte cu fiecare zi. Intensitatea trupurilor noastre ar putea să spargă aceşti pereți de sticlă.

Aproape că o face.

Pentru o clipă pur şi simplu ne privim, respirând sacadat până ce eu roşesc, până ce el îşi închide ochii şi respiră adânc, tremurat, iar eu îmi aşez mâna pe pieptul său. Îndrăznesc să trasez cu degetul conturul păsării care se înalță în zbor pe pielea lui, îndrăznesc să-mi trec degetele pe abdomenul lui.

— Tu eşti pasărea mea, îi spun. Tu eşti pasărea mea şi mă vei ajuta să zbor de aici.

Când ies de la duş, Adam e plecat.

Şi-a stors hainele şi s-a şters şi mi-a oferit intimitate ca să mă schimb. Intimitate de care nu sunt sigură că-mi mai pasă. Îmi duc 2 degete la buze şi îi simt gustul peste tot.

Dar când intru în cameră, el nu mai e acolo. A trebuit să meargă jos la raport.

Mă uit la hainele din şifonier.

Mereu aleg o rochie cu buzunare, deoarece nu ştiu unde altundeva să-mi ascund caietul. Nu conține informații incriminatoare, şi singura bucată de hârtie care purta scrisul lui Adam a fost de mult distrusă şi aruncată în toaletă, însă îmi place să-l am aproape. Reprezintă mult mai mult decât nişte cuvinte scrijelite pe hârtie. Este simbolul împotrivirii mele.

Bag caietul într-un buzunar şi decid într-un final că sunt pregătită să mă privesc. Respir adânc, îmi dau din ochi şuvițele de păr ude şi intru în baie. Aburii de la duş au acoperit oglinda. Întind o mână şovăielnică pentru a face un cerc mic. Dar suficient de mare.

De acolo mă priveşte, o față speriată.

Îmi ating obrajii şi examinez suprafața reflectorizantă, privind imaginea unei fete care îmi este străină şi deopotrivă familiară. Fața îmi este mai trasă şi mai palidă, pomeții mai înalți decât îmi aminteam, sprâncenele aşezate deasupra a 2 ochi mari, nici albaştri, nici verzi, ci o combinație între cele două culori. Pielea mi-e înroşită de căldură şi de ceva numit Adam. Buzele îmi sunt prea roz. Dinții îmi sunt neobişnuit de drepți. Degetul îmi trece peste nas, peste bărbie, când, cu coada ochiului, văd o

mişcare.

— Eşti atât de frumoasă, îmi spune el.

Sunt roz şi roşie şi maro roşcat, toate în acelaşi timp. Îmi întorc capul şi mă îndepărtez cu paşi uşori de oglindă, iar el mă prinde în braţe.

— Mi-am uitat propria faţă, îi şoptesc.

— Contează să nu uiţi cine *eşti,* spune el.

— Nici măcar nu ştiu.

— Ba da, ştii. Îmi ridică faţa. Eu ştiu.

Mă uit la forţa din maxilarul lui, din ochii lui, din trupul lui. Încerc să înţeleg convingerea pe care o are în ceea ce crede că sunt şi îmi dau seama că asigurările lui reprezintă singurul lucru care mă împiedică să mă arunc în piscina nebuniei mele. A crezut dintotdeauna în mine. S-a luptat pentru mine, chiar şi pe tăcute. Întotdeauna.

El este singurul meu prieten.

Îi iau mâna şi o duc la buze.

— Te-am iubit dintotdeauna, îi spun.

Soarele răsare, se aşază şi străluceşte pe chipul său, iar el aproape că zâmbeşte, aproape că nu poate să mă privească. Muşchii i se relaxează, umerii găsesc uşurare în greutatea unui nou tip de uimire, şi respiră. Îmi atinge obrazul, îmi atinge buzele, îmi atinge vârful bărbiei şi eu clipesc, iar el mă sărută, mă ia în braţe şi mă ridică şi, cumva, suntem pe pat, unul peste celălalt, şi sunt drogată de emoţii, drogată de fiecare moment tandru. Degetele lui îmi mângâie umărul, coboară şi poposesc pe şolduri. Mă trage mai aproape, îmi şopteşte numele, mă sărută pe gât şi se luptă cu materialul tare al rochiei mele. Mâinile îi tremură uşor, ochii îi strălucesc de pasiune, inima îi bate de durere şi afecţiune şi vreau să trăiesc aici, în braţele lui, în ochii lui, pentru tot restul vieţii.

Îmi bag mâinile pe sub tricoul lui şi el scoate un geamăt uşor ce se transformă într-un sărut care are nevoie de mine şi mă vrea şi trebuie să mă aibă cu atâta disperare, încât e cea mai acută formă de tortură. Se lasă peste mine, senzaţii infinite pentru fiecare terminaţie nervoasă a trupului meu, şi mâna lui dreaptă este la ceafa mea şi mâna lui stângă mă mângâie peste tot şi buzele îi cad pe rochia mea şi nu înţeleg de ce trebuie să mai port haine şi sunt o existenţă cumulonimbus de tunete şi fulgere şi posibilitatea de a exploda în lacrimi în orice moment

inoportun. Extazul Extazul Extazul îmi bate în piept.

Nu-mi amintesc ce înseamnă să respiri.

Niciodată niciodată niciodată n-am ştiut ce-nseamnă să *simţi*.

O alarmă se aude prin pereţi.

Încăperea bipăie şi se trezeşte la viaţă, iar Adam înţepeneşte şi se trage înapoi; expresia i se schimbă.

— Acesta este un COD ŞAPTE. Toţi soldaţii trebuie să se prezinte imediat la Sector. Acesta este un COD ŞAPTE. Toţi soldaţii trebuie să se prezinte imediat la Sector. Acesta este un COD ŞAPTE. Toţi soldaţii trebuie să se prezinte imediat la Sec...

Adam e în picioare şi mă ridică şi pe mine, iar vocea continuă să ţipe ordine printr-un sistem de difuzoare din clădire.

— E o breşă, spune el cu vocea spartă, gâfâind, privind de la mine la uşă. Dumnezeule. Nu te pot lăsa aici...

— Du-te, îi spun. Trebuie să te duci... O să fiu bine...

Pe coridor se aud paşi tropăind, iar soldaţii latră atât de tare unii la ceilalţi, că se aude până în camera mea. Adam trebuie să-şi facă treaba. Trebuie să se prefacă. Până ce plecăm, trebuie să apară atunci când se face prezenţa. Ştiu asta. Mă trage mai aproape.

— Asta nu e o glumă, Juliette... Nu ştiu ce se întâmplă... ar putea fi orice...

Un clic metalic. Un contact mecanic. Uşa se deschide, iar eu şi Adam ne distanţăm la 3 metri unul de celălalt.

Adam se repede spre ieşire tocmai când Warner dă să intre. Amândoi încremenesc în loc.

— Soldat, sunt destul de sigur că alarma se aude de mai bine de-un minut.

— Da, domnule. Doar că nu eram sigur ce să fac cu ea.

Deodată e calm, o statuie perfectă. Dă din cap spre mine de parcă sunt un gând întârziat, dar ştiu că e foarte încordat. Respiră un pic cam prea repede.

— Din fericire pentru tine, sunt eu aici ca să am grijă de asta. Poţi să te prezinţi ofiţerului tău comandant.

— Domnule.

Adam dă din cap, se răsuceşte pe un călcâi şi ţâşneşte afară din cameră. Sper că Warner nu i-a observat şovăirea.

Warner se întoarce spre mine cu un zâmbet atât de calm şi de obişnuit, că încep să mă întreb dacă această clădire chiar se

află în haos. Îmi cercetează fața. Părul. Se uită la aşternuturile şifonate din spatele meu şi mă simt de parcă aş fi înghițit un păianjen.

— Ai tras un pui de somn?

— N-am putut să dorm noaptea trecută.

— Ți-ai rupt rochia.

— Ce faci aici?

Trebuie să-l fac să nu se mai uite la mine, trebuie să-l fac să nu-mi mai soarbă fiecare detaliu al existenței.

— Dacă nu-ți place rochia, poți oricând să te îmbraci cu una diferită, să știi. Chiar eu ti le-am ales.

— E-n regulă. Rochia e OK.

Privesc fară motiv spre ceas. E deja 4:30 după-amiază.

— De ce nu-mi spui ce se petrece?

E mult prea aproape. Stă prea aproape şi se uită la mine şi plămânii nu mi se mai dilată.

— Chiar ar trebui să te schimbi.

— Nu vreau să mă schimb.

Nu ştiu de ce sunt atât de agitată. De ce mă face să fiu atât de agitată. De ce spațiul dintre noi se micşorează atât de repede.

Duce un deget spre ruptura aproape de talie a rochiei şi îmi înăbuş un țipăt.

— Asta nu merge.

— E în regulă...

Trage atât de tare de ruptură, că materialul se sfâşie şi creează un şliț de-a lungul piciorului.

— Aşa mai merge.

— *Ce faci...*

Mâinile lui îmi cuprind talia şi îmi țin brațele în loc şi ştiu că trebuie să mă apăr dar nu pot să mă mişc şi vreau să țip dar n-am voce n-am voce n-am voce. Sunt o răsuflare tremurată de disperare.

— Am o întrebare, spune el, şi încerc să-l lovesc prin rochia asta fără valoare, dar el doar mă împinge în perete, greutatea trupului său țintuindu-mă de el, fiecare centimetru din el fiind acoperit de haine, un strat protector între noi. Juliette, am spus că am o întrebare.

Îşi bagă mâna în buzunarul meu atât de rapid, că îmi ia o clipă să-mi dau seama ce a făcut. Mă zbat, tremurând şi încercând să-mi găsesc capul.

— Sunt curios, spune el. Ce este *acesta*?

Îmi ține caietul de notițe între 2 degete.

Oh, Doamne.

Rochia asta e prea strâmtă ca să ascundă conturul caietului, iar eu eram prea ocupată să-mi privesc fața în loc să-mi verific rochia în oglindă. ~~E numai vina mea numai vina mea numai vina mea numai vina mea~~ Nu pot să cred. E numai vina mea. Ar fi trebuit să ştiu.

Nu spun nimic.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Nu-mi amintesc să-ți fi dat un caiet. Şi cu siguranță nu-mi amintesc să-ți fi permis să ai obiecte personale.

— L-am adus cu mine, spun pe un ton pițigăiat.

— Acum minți.

— Ce vrei de la mine? îi spun panicată.

— Asta e o întrebare prostească, Juliette.

Sunetul delicat al metalului neted alunecând. Cineva a deschis uşa camerei mele.

Clic.

— Ia-ți mâinile de pe ea înainte să-ți înfig un glonț în creier!

Douăzeci şi şapte

Warner îşi închide ochii foarte încet. Se dă la o parte foarte încet. Buzele îi zvâcnesc într-un zâmbet periculos.

— Kent.

Mâinile lui Adam sunt nemişcate, țeava pistolului său apasă pe ceafa lui Warner.

— O să ne scoți de-aici.

Warner chiar râde. Îşi deschide ochii şi scoate repede un pistol din buzunarul interior, îndreptându-l spre fruntea mea.

— Am s-o omor chiar acum.

— Nu eşti atât de prost, spune Adam.

— Dacă se mişcă un milimetru, am să trag. Iar apoi, pe tine o să te fac praf şi pulbere.

Adam se mişcă repede, izbind patul armei de capul lui Warner. Pistolul lui Warner dă rateu, iar Adam îi prinde mâna şi îi răsuceşte încheietura până ce strânsoarea din jurul armei slăbeşte. Iau pistolul din mâna fară vlagă a lui Warner şi i-l izbesc de față. Sunt uluită de propriile-mi reflexe. N-am mai ținut niciodată în mână o armă, dar bănuiesc că există un început

pentru toate.

Îl îndrept spre ochii lui Warner.

— Nu mă subestima.

— *Rahat!*

Adam nu-şi bate capul să-şi ascundă surprinderea.

Warner tuşeşte cu un hohot de râs, se îndreaptă şi încearcă să zâmbească în timp ce-şi şterge sângele care-i curge din nas.

— Nu te-am subestimat niciodată, îmi spune. Niciodată.

Adam clatină din cap pentru mai puţin de-o secundă înainte ca faţa să i se destindă într-un rânjet enorm. Mă priveşte fericit în timp ce-şi apasă din nou pistolul la ceafa lui Warner.

— Hai să ieşim de-aici, spune.

Scot cele două rucsacuri marinăreşti ascunse în şifonier şi îi arunc unul lui Adam. Aveam lucrurile pregătite de o săptămână. Dacă el vrea să plecăm mai repede decât am prevăzut, eu nu mă plâng.

Warner e norocos că suntem miloşi cu el.

Însă noi suntem şi mai norocoşi, căci întreaga clădire a fost evacuată. El n-are pe cine se baza.

Warner îşi drege vocea. Mă priveşte fix în timp ce vorbeşte.

— Pot să te asigur, soldat, că triumful tău va fi de scurtă durată. Mai bine m-ai omorî acum, deoarece, atunci când am să te găsesc, mă voi bucura din plin să-ţi rup fiecare os. Eşti un prost dacă tu crezi c-o să poţi scăpa.

— Nu sunt soldatul tău.

Faţa lui Adam e de piatră.

— N-am fost niciodată. Ai fost atât de prins în detaliile propriilor tale fantezii, că n-ai observat pericolele care se aflau chiar sub nasul tău.

— Încă nu te putem omorî, adaug eu. Trebuie să ne scoţi de-aici.

— Juliette, faci o mare greşeală, îmi spune Warner şi vocea i se mai îmblânzeşte. Dai cu piciorul unui întreg viitor, spune el oftând. De unde ştii că poţi să ai încredere în el?

Arunc o privire spre Adam. Adam, băiatul care întotdeauna m-a apărat, chiar şi când nu avea nimic de câştigat. Clatin din cap şi îmi reamintesc că Warner e un mincinos. Un ciudat dement. Un ucigaş bolnav mintal. El n-ar încerca niciodată să mă ajute.

Cred.

— Hai să mergem înainte să fie prea târziu, îi spun lui Adam. Nu încearcă decât să tragă de timp până ce se întorc soldații.

— Lui nici măcar nu-i pasă de tine! explodează Warner.

Eu tresar la intensitatea necontrolată şi subită a vocii lui.

— Nu vrea decât să plece de-aici, şi pentru asta se *foloseşte* de tine! exclamă el, făcând un pas în față. Eu aş putea să te iubesc, Juliette – te-aş trata ca pe o *regină*...

Adam îl prinde cu brațul pe după gât şi-i pune pistolul la tâmplă.

— Tu chiar nu înțelegi ce se întâmplă aici, spune el cu grijă.

— Atunci, luminează-mă tu, soldat, bolboroseşte Warner, şi ochii îi sunt nişte flăcări care dansează, periculoşi. Spune-mi ce nu pot eu să înțeleg.

— Adam, spun eu, scuturând din cap.

Îmi întâlneşte privirea. Încuviințează din cap. Se întoarce spre Warner.

— Sună acum, spune el, strângându-i gâtul un pic mai tare. Scoate-ne *acum* de-aici!

— Numai cadavrul meu i-ar îngădui ei să iasă pe uşa aia. Warner îşi mişcă maxilarul şi scuipă sânge pe podea. Pe tine te-aş omorî de plăcere, îi spune lui Adam. Dar Juliette este cea pe care o doresc pentru totdeauna.

— Eu nu sunt a ta ca să mă *doreşti*.

Respir prea repede. De-abia aştept să dispar din acest loc. Sunt furioasă că nu vrea să tacă, însă oricât de mult mi-ar plăcea să-i trag una, nu ne e de folos inconştient.

— Ştii, ai putea să mă iubeşti, spune el, zâmbind într-un fel mai ciudat. Am putea fi de neoprit. Am putea schimba lumea. Te-aş putea face fericită.

Adam arată ca şi cum ar vrea să-i rupă gâtul lui Warner. Fața lui e atât de încordată, atât de furioasă. Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

— Tu n-ai nimic să-i oferi, nebun nenorocit ce eşti.

Warner închide ochii pentru o secundă.

— Juliette. Nu te pripi. Nu lua o decizie greşită. Rămâi cu mine. Am să fiu răbdător cu tine. Am să-ți ofer timp să te obişnuieşti. Am să am grijă de tine...

— Eşti smintit!

Mâinile îmi tremură, dar țin din nou pistolul îndreptat spre

fața lui. Trebuie să mi-l scot din minte. Trebuie să-mi amintesc ce mi-a făcut.

— Vrei ca eu să fiu un *monstru* pentru tine...

— Vreau să fii vrednică de *potențialul* tău!

— Lasă-mă să plec, îi spun pe un ton scăzut. Nu vreau să fiu creatura ta. Nu vreau să rănesc oameni.

— Oamenii deja *te-au rănit*, contracarează el. Oamenii te-au *adus* aici. Eşti aici din cauza lor! Crezi că dacă pleci, ei or să te accepte? Crezi că poți să fugi şi să duci o viață normală? Nimănui n-o să-i pese de tine. Nimeni n-o să se apropie de tine – vei fi o proscrisă, aşa cum ai fost dintotdeauna! Nimic nu s-a schimbat! Tu eşti menită să fii cu mine!

— Ea e menită să fie cu *mine*.

Vocea lui Adam ar putea tăia oțelul.

Warner tresare. Pentru prima oară pare să înțeleagă ceea ce eu credeam că e evident. Ochii îi sunt larg deschişi, îngroziți, neîncrezători, privindu-mă cu un nou fel de durere.

— Nu. Scoate un hohot de râs scurt, înnebunit. Juliette. Te rog. Te rog. Nu-mi spune că ți-a umplut capul cu idei romantice. Te rog, nu-mi spune că te-ai lăsat înşelată de declarațiile lui false...

Adam îi trage un genunchi în spate. Warner cade pe jos cu un pocnet înăbuşit şi un icnet scurt. Adam l-a înfrânt. Mă simt de parcă ar trebui să chiui de bucurie.

Dar sunt prea nerăbdătoare. Sunt prea încremenită în neîncredere. Sunt prea nesigură pentru a mă bizui pe propriile-mi decizii. Trebuie să mă adun.

— Adam...

— Te *iubesc*, îmi spune el, şi ochii îi sunt la fel de oneşti pe cât mi-i aminteam, iar cuvintele la fel de importante pe cât ar trebui să fie. Nu-l lăsa să te zăpăcească...

— O *iubeşti?* Warner pur şi simplu scuipă cuvintele. Tu nici măcar...

— Adam.

Încăperea apare şi dispare din vedere. Privesc lung spre fereastră. Mă uit înapoi la el.

Ridică din sprâncene.

— Vrei să *sărim*?

Încuviințez din cap.

— Dar suntem la etajul al cincisprezecelea...

— Ce altă alegere avem dacă nu vrea să coopereze? Arunc o privire spre Warner. Îmi înclin capul într-o parte. Nu e niciun Cod Şapte, nu-i aşa?

Warner schițează un zâmbet, dar nu spune nimic.

— De ce-ai face asta? îl întreb. De ce-ai da o alarmă falsă?

— De ce nu-ți întrebi soldatul de care eşti dintr-odată atât de ataşată? se răsteşte Warner, dezgustat. De ce nu te întrebi pentru ce îți încredințezi viața cuiva care nici măcar nu poate distinge între o amenințare adevărată şi una imaginară?

Adam înjură printre dinți.

Ne uităm unul la celălalt şi îmi aruncă arma lui.

Scutură din cap. Înjură din nou. Îşi strânge şi-şi desface pumnul.

— Era doar un exercițiu.

Warner râde.

Adam priveşte spre uşă, spre ceas, spre mine.

— N-avem prea mult timp la dispoziție.

Țin arma lui Warner în mâna stângă şi pe cea a lui Adam în mâna dreaptă, avându-le pe amândouă îndreptate spre fruntea lui Warner, dându-mi toată silința să ignor ochii care mă pătrund adânc. Adam se foloseşte de mâna sa liberă ca să caute ceva în buzunare. Scoate o pereche de brățări autoblocante de plastic şi-l loveşte pe Warner cu piciorul în spate, iar apoi îi leagă membrele. Ghetele şi mănuşile lui Warner au fost aruncate pe jos. Adam stă cu o gheată pe stomacul lui.

— În momentul în care o să sărim pe geamul ăla o să sune un milion de alarme, îmi spune el. O să trebuiască să fugim, aşa că nu putem risca să ne rupem vreun picior. Nu putem sări.

— Și-atunci, ce facem?

Îşi trece o mână prin păr şi îşi muşcă buza inferioară, iar eu, pentru o clipă delirantă, nu vreau decât să-l gust. Mă forțez să revin cu picioarele pe pământ.-

— Am frânghie, spune el. Va trebui să coborâm cu ajutorul ei. Şi repede.

Se pune pe treabă, scoțând un colac de frânghie ataşat de o mică ancoră sub formă de gheară. L-am întrebat de un milion de ori la ce Dumnezeu o să-i trebuiască, de ce ar băga-o în rucsacul lui de evadare. Mi-a spus că o persoană nu are niciodată prea multă frânghie. Acum, aproape că îmi vine să râd.

Se întoarce spre mine..

— O să cobor eu primul, ca să te pot prinde de partea cealaltă...

Warner râde tare, mult prea tare.

— Prostule, nu poţi s-o *prinzi*, spune el, zvârcolindu-se în cătuşele de plastic. N-are pe ea mai nimic. O să te omoare, şi o să moară şi ea din cauza căderii!

Ochii mei sar de la Warner la Adam. Nu mai am deloc timp să mă distrez pe seama şaradelor lui Warner. Iau imediat o decizie.

— Fă-o! O să vin imediat după tine.

Warner pare înnebunit, confuz.

— Ce faci?

Îl ignor.

— Aşteaptă...

Îl ignor.

— Juliette!

Îl ignor.

— Juliette!

Vocea îi e mai încordată, mai ridicată, plină de furie şi groază şi negare şi trădare. Înțelegerea e o nouă piesă în puzzle-ul său mintal.

— El poate să te *atingă*?

Adam îşi înfăşoară pumnul în cearşaf.

— La naiba, Juliette, răspunde-mi! Warner se zvârcoleşte pe jos, enervat într-un fel care nu credeam vreodată că e posibil. Pare înnebunit, ochii lui sunt neîncrezători, îngroziți. Te-a *atins?*

Nu înțeleg de ce pereții sunt deodată pe tavan. Totul se dă la o parte.

— Juliette...

Adam sparge sticla cu un pocnet iute, cu un pumn tare, şi, într-o clipă, în toată încăperea se aude o sirenă puternică, un tip de alarmă pe care n-am mai auzit-o niciodată.

Încăperea huruie sub picioarele mele, pe hol se aud paşi tropăind, şi ştiu că mai avem cam un minut până ce vom fi descoperiți.

Adam aruncă frânghia pe geam şi îşi pune rucsacul în spate.

— Aruncă-mi bagajul tău! strigă el, iar eu de-abia îl aud.

Îi arunc sacul meu, iar el îl prinde înainte să coboare pe geam. Alerg către el.

Warner încearcă să mă prindă de picior.

Încercarea lui eşuată aproape că mă face să mă împiedic, dar reuşesc să ajung la fereastră fară să pierd prea mult timp. Arunc o privire înapoi spre uşă şi simt cum inima îmi aleargă printre oase. Sunetul soldaţilor care aleargă şi strigă se aude din ce în ce mai tare, mai aproape, mai clar cu fiecare secundă.

— Grăbeşte-te! îmi strigă Adam.

— Juliette, *te rog*...

Warner se întinde din nou după piciorul meu, iar eu icnesc atât de tare, că aproape mă aud prin sirenele care-mi spulberă timpanele. ~~N-am să mă uit la el. N-am să mă uit la el. N-am să mă uit la el~~

Scot un picior pe geam şi mă prind de frânghie. Picioarele mele goale or să transforme asta într-un chin cumplit. Sunt cu ambele picioare în afară. Mâinile îmi sunt pe poziţie. Adam mă strigă de dedesubt, şi nu ştiu cât de jos e. Warner îmi ţipă numele, şi îmi ridic privirea, în pofida eforturile mele.

Ochii săi sunt două focuri de armă verzi care străpung un geam. Trecând prin mine.

Respir adânc şi sper că n-o să mor.

Respir adânc şi cobor uşor pe frânghie.

Respir adânc şi sper că Warner nu-şi dă seama de ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Sper că nu-şi dă seama că tocmai mi-a atins piciorul.

Şi nu s-a întâmplat nimic.

~~DOUĂZECI ŞI OPT~~

Simt că iau foc.

Frânghia îmi arde picioarele atât de tare, încât mă mir că nu văd fum. Încerc să uit de durere, deoarece n-am de ales. Isteria în care se află clădirea îmi striveşte simţurile, revarsă în jurul nostru o ploaie de pericole. Adam strigă spre mine de dedesubt, spunându-mi să sar, promiţându-mi că o să mă prindă. Mi-e prea ruşine să recunosc că mi-e frică să nu cad.

N-am niciodată posibilitatea de a lua decizii de una singură.

Soldaţii dau năvală în ceea ce cândva a fost camera mea, strigând confuzi, probabil şocaţi să-l găsească pe Warner într-o asemenea poziţie slabă. A fost prea uşor să-l înfrângem. Asta mă îngrijorează.

Mă determină să mă gândesc că am făcut o greşeală.

Câţiva soldaţi îşi scot capetele pe geamul spart, şi mă grăbesc să cobor pe frânghie, dar ei deja se apucă să dezlege ancora. Mă pregătesc pentru senzaţia neplăcută de a cădea în gol, doar ca să-mi dau seama că ei nu încearcă să mă facă să cad. Ci încearcă să mă tragă înapoi înăuntru.

Probabil că Warner le spune ce să facă.

Mă uit în jos la Adam, şi cedez în faţa strigătelor lui. Închid ochii şi-mi dau drumul.

Şi cad chiar în braţele lui deschise.

Ne prăbuşim amândoi la pământ, însă rămânem fară suflu doar pentru o clipă. Adam mă apucă de mână, şi amândoi o luăm la fugă.

În faţa noastră se află un spaţiu gol, arid. Asfalt distrus, pavaj neregulat, drumuri desfundate, copaci goi, plante pe moarte, un oraş îngălbenit, abandonat elementelor naturii, înecându-se în frunzele uscate care se fărâmiţează sub picioarele noastre. Locuinţele civililor sunt joase şi late, grupate la întâmplare, iar Adam se asigură că stăm cât de departe de ele putem. Difuzoarele funcţionează deja împotriva noastră. Sirenele sunt acoperite de sunetul unei voci uşor mecanice aparţinând unei femei tinere.

— Stingerea a intrat în vigoare. Toată lumea să se întoarcă imediat la casele lor. Există rebeli liberi. Sunt înarmaţi şi gata să tragă. Stingerea a intrat în vigoare. Toată lumea să se întoarcă imediat la casele lor. Există rebeli liberi. Sunt înarmaţi şi gata să tra…

Picioarele mă dor, pielea mă usturǎ, gâtul mi-e uscat, disperat după o gură de apă. Nu ştiu cât de departe am fugit. Tot ce ştiu este sunetul ghetelor lovind pavajul, scrâşnitul pneurilor care ies din unităţile de depozitare subterane, alarmele care urlă în urma noastră.

Privesc înapoi şi văd oameni ţipând şi căutând adăpost, ieşind din calea soldaţilor care gonesc printre casele lor, doborând uşi ca să vadă dacă nu cumva suntem ascunşi pe-acolo. Adam mă trage departe de civilizaţie şi se îndreaptă către străzile abandonate ale unei decade anterioare: restaurante şi magazine vechi, străzi înguste şi locuri de joacă părăsite. Pământul nerestricţionat al fostelor noastre vieţi a fost interzis cu stricteţe. E un teritoriu pus sub interdicţie. Totul s-a închis. Totul e

distrus, părăginit, fară viață. Nimănui nu îi este permis să pătrundă în acest loc. Nici măcar soldaților.

Iar noi umblăm în voie pe aceste străzi, încercând să rămânem nevăzuți.

Soarele alunecă pe cer şi se duce spre marginea pământului. Curând va fi noapte, iar eu nu am idee unde ne aflăm. Nu m-am aşteptat ca atât de multe lucruri să se întâmple în aşa puțin timp, şi nu m-am aşteptat deloc ca aceste lucruri să se petreacă în aceeaşi zi. Trebuie doar să sper că voi supraviețui, dar n-am nici cea mai vagă idee încotro ne îndreptăm. Nu mi-a trecut deloc prin minte să-l întreb pe Adam unde mergem.

Ne repezim într-un milion de direcții. Cotind brusc, mergând înainte câțiva metri doar ca să ne întoarcem pe alt drum. Nu pot decât să cred că Adam încearcă să-i zăpăcească şi/sau să le distragă atenția pe cât de mult posibil urmăritorilor noştri. Nu pot decât să încerc să țin pasul.

Şi nu reușesc.

Adam e un soldat antrenat. El e făcut pentru exact acest tip de situații. El ştie cum să fugă, cum să rămână nevăzut, cum să se mişte în orice loc fară să scoată un sunet. Eu, pe de altă parte, sunt o fată frântă, care nu a mai făcut de mult timp mişcare. Plămânii mă ard din pricina efortului de a inspira oxigen, şuieră din pricina efortului de a expira dioxid de carbon.

Încep deodată să gâfâi atât de disperată, că Adam se vede nevoit să mă tragă pe o stradă lăturalnică. Şi el respiră un pic mai greu decât de obicei, eu însă mă sufoc cu totul în slăbiciunea trupului meu fară vlagă.

Adam îmi cuprinde fața cu mâinile şi încearcă să mă facă să-l privesc.

— Vreau să respiri ca mine, OK?

Şuier din nou.

— Concentrează-te, Juliette!

Ochii îi sunt foarte hotărâți. Infinit de răbdători. Pare neînfricat şi îl invidiez pentru calmul de care dă dovadă.

— Linişteşte-ți inima, spune. Respiră exact ca mine.

Ia 3 guri de aer, le ține câteva secunde, apoi le dă drumul într-o expirație lungă. Încerc să-l imit. Şi nu reuşesc prea bine.

— Bine. Vreau să continui să respiri ca...

Se opreşte. Ochii săi cutreieră pentru o fracțiune de secundă strada abandonată. Ştiu că trebuie s-o luăm din loc.

Focurile de armă spulberă atmosfera. Nu mi-am dat niciodată seama cât de puternice se aud sau cât de mult îmi fracturează acele sunete toate oasele din trup. Un fior ca de gheață mi se strecoară în sânge şi ştiu imediat că ei nu încearcă să mă omoare pe mine. Ci pe Adam.

Deodată, sunt asfixiată de un nou fel de îngrijorare. Nu-i pot lăsa să-i facă rău.

Nu din cauza mea.

Dar Adam n-are timp ca eu să îmi recapăt suflul sau să-mi regăsesc capul. Mă ia în brațe şi țâşneşte în diagonală pe o altă alee. Şi fugim.

Şi eu respir.

Şi el strigă:

— Prinde-mă de gât!

Şi îi dau drumul tricoului şi sunt suficient de tâmpită ca să mă simt ruşinată atunci când îmi pun brațele în jurul lui. Mă ridică şi mă strânge mai bine, astfel încât sunt mai înaltă, mai aproape de pieptul lui. Mă poartă de parcă n-aş cântări nimic.

Închid ochii şi-mi lipesc obrazul de gâtul lui.

Focurile de armă sunt undeva în spatele nostru, dar până şi eu pot să-mi dau seama că sunt prea departe de noi, într-o direcție oricum greşită. Se pare că pe moment le-am dejucat planurile. Maşinile lor nu ne pot găsi, deoarece Adam a evitat toate străzile principale. Se pare că are propria-i hartă a acestui oraş. Pare că ştie exact ce face – de parcă a plănuit asta de mult timp.

După ce inspir de fix 594 de ori, Adam mă pune jos în fața unui gard lung de plasă. Îmi dau seama că se luptă să înghită oxigen, dar nu gâfâie ca mine. Ştie cum să-şi dozeze respirația. Ştie cum să-şi stabilizeze pulsul, să-şi liniştească inima, să mențină controlul asupra organelor. Ştie cum să supraviețuiască. Sper că o să mă învețe şi pe mine.

— Juliette, spune el după o clipă fară suflare. Poți să sari gardul ăsta?

Sunt atât de nerăbdătoare să fiu ceva mai mult decât o masă nefolositoare, că aproape o iau la goană şi mă avânt peste obstacolul metalic. Însă sunt nechibzuită. Şi prea pripită. Când sar, îmi rup rochia şi îmi julesc genunchii. Mă înfior de la durerea arzătoare, şi cât timp îmi ia să deschid din nou ochii, Adam e deja lângă mine.

Se uită la picioarele mele şi oftează. Aproape că râde. Mă întreb cum trebuie să arăt, jerpelită şi sălbatică în rochia asta zdrenţuită. Şliţul pe care Warner l-a făcut mi-a ajuns până la şold. Probabil că arăt ca un animal sălbatic.

Lui Adam nu pare să-i pese.

Şi el a încetinit. Acum pur şi simplu mergem cu paşi sprinteni, fară să mai alergăm pe străzi. Îmi dau seama că ne aflăm probabil într-o zonă mai sigură, dar nu ştiu dacă ar trebui să pun întrebări acum, sau să le păstrez pe mai târziu. Adam îmi răspunde gândurilor tăcute.

— Aici n-or să-mi mai poată lua urma, spune el, şi mi-e clar că toţi soldaţii trebuie să aibă un fel de dispozitiv de urmărire asupra lor.

Mă întreb de ce n-am primit şi eu unul.

N-ar trebui să fie atât de uşor să evadezi.

— Nu avem nişte dispozitive de urmărire tangibile, explică el.

Cotim la stânga, într-o altă alee. Soarele coboară dincolo de linia orizontului. Mă întreb unde ne aflăm. Cât de departe de aşezările Restauraţiei suntem, de vreme ce aici nu se află picior de om.

— E un ser special injectat în sânge, continuă el, şi e făcut să funcţioneze o dată cu procesele naturale ale corpurilor noastre. De exemplu, ar şti dacă am murit. Este o metodă excelentă de a ţine socoteala soldaţilor pierduţi în lupte.

Mă priveşte cu coada ochiului. Îmi oferă un zâmbet strâmb pe care aş vrea să-l sărut.

— Şi cum ţi-ai zăpăcit urmăritorul?

Rânjetul îi devine mai larg. Flutură cu mâna în jurul nostru.

— Locul pe care ne aflăm... a fost un reactor nuclear, într-o zi, a explodat.

Ochii îmi sunt mari cât toată faţa.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo cinci ani. Au curăţat totul destul de repede, apoi au ascuns întâmplarea de media, de oameni. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu adevărat aici. Însă numai radiaţia e suficientă pentru a omorî. Face o pauză şi adaugă: Deja a făcut-o.

Paşii îi încetinesc.

— Am fost prin zona asta de mai bine de un milion de ori şi n-am fost afectat de ea. Warner obişnuia să mă trimită aici ca să

adun mostre de pământ. Voia să analizeze efectele. Îşi trece o mână prin păr. Cred că spera să transforme toxicitatea într-un fel de otravă. Prima oară când am ajuns aici, Warner a crezut că murisem. Dispozitivul de urmărire este conectat la toate sistemele noastre principale de procesare – o alarmă porneşte ori de câte ori se pierde un soldat. Ştia că era un risc să mă trimită pe mine, aşa că nu cred că a fost prea surprins când a auzit că murisem. A fost mai surprins să mă vadă întors, spune Adam şi ridică din umeri, de parcă moartea sa ar fi fost un detaliu insignifiant. E ceva în legătură cu chimicalele care neutralizează compoziția moleculară a dispozitivului de urmărire. Aşa că practic – acum toată lumea crede că am murit.

— Oare Warner n-o să suspecteze că te afli aici?

— Poate.

Îşi mijeşte ochii spre soarele care dispare. Umbrele noastre sunt lungi şi imobile.

— Sau aş fi putut fi împuşcat. În orice caz, asta ne mai oferă ceva timp.

Mă ia de mână şi-mi zâmbeşte înainte ca un gând să mă lovească puternic.

— Şi cu *mine* cum rămâne? întreb. Radiația asta nu poate să mă omoare?

Sper că nu par la fel de agitată pe cât mă simt. Niciodată nu mi-am dorit să fiu mai vie decât acum. Nu vreau să pierd totul atât de curând.

— O... nu! Clatină din cap. Scuze, am uitat să-ți spun – unul dintre motivele pentru care Warner a vrut să adun mostrele astea e că şi tu eşti imună la ele. Te-a analizat. A spus că a găsit informația asta în dosarele tale medicale. Că ai fost testată...

— Dar nimeni nu...

— ... probabil fară să ştii, şi în pofida testărilor pozitive pentru radiații, tu erai complet sănătoasă din punct de vedere biologic. Nu era nimic ciudat în legătură cu tine.

Nimic ciudat în legătură cu tine.

Observația e atât de falsă, că încep să râd. Încerc să-mi reprim scepticismul.

— Nu e nimic ciudat în legătură cu mine? Glumeşti, nu?

Adam mă priveşte lung atât de mult timp, că încep să roşesc. Îmi ridică bărbia, ca să-l pot privi direct în ochi. Albastru albastru albastru sfredelindu-mă. Vocea îi e profundă, fermă.

— Nu cred că te-am auzit vreodată râzând.

Are atât de multă dreptate, că nu ştiu ce să-i răspund în afară de adevăr. Zâmbetul mi se transformă într-o linie dreaptă.

— Râsul vine odată cu trăitul. Ridic din umeri, încercând să par indiferentă. Iar eu, înainte, nu am trăit deloc cu adevărat.

Ochii lui nu şi-au pierdut concentrarea. Mă ţintuieşte în loc cu puterea unei atracţii puternice care vine din străfundurile lui. Aproape că-i simt inima bătându-i pe pielea mea. Aproape că-i simt buzele respirând pe plămânii mei. Aproape că-i simt gustul pe limba mea.

Respiră tremurat şi mă trage aproape de el. Mă sărută pe creştet şi îmi şopteşte:

— Hai să mergem acasă.

~~DOUĂZECI ŞI NOUĂ~~

Acasă.

Acasă.

La ce se referă?

Dau să pun întrebarea, dar zâmbetul său tainic este singurul răspuns pe care-l primesc. Sunt ruşinată şi fericită şi nerăbdătoare şi curioasă. Mă simt de parcă în stomac am o tobă ce bate în ritmul inimii. Nervii îmi sunt atât de încordaţi, încât am senzaţia că zumzăie străbătuţi de un curent electric.

Fiecare pas e un pas departe de ospiciu, departe de Warner, departe de inutilitatea existenţei pe care am cunoscut-o dintotdeauna. Fiecare pas pe care îl fac, îl fac pentru că *vreau*. Pentru prima oară înaintez deoarece *vreau,* deoarece simt speranţă şi iubire şi euforia frumuseţii, deoarece vreau să ştiu cum e să *trăieşti*. Aş putea sări să prind o briză şi să trăiesc pentru totdeauna în drumurile ei duse de vânt.

Mă simt de parcă aş fi fost născută pentru aripi.

Adam mă conduce într-o magazie abandonată de la marginea acestui câmp sălbatic, năpădit de buruieni cotropitoare şi tulpini ca nişte tentacule răsfirate care se întind peste tot, aspre şi hidoase, cel mai probabil otrăvitoare dacă le înghiţi. Mă întreb dacă ăsta e locul în care Adam vrea să stăm noi. Păşesc în spaţiul întunecat, mijesc ochii şi văd o formă.

Înăuntru e o maşină.

Clipesc.

Nu doar o maşină. Ci un tanc.

Adam aproape că nu-şi mai poate controla nerăbdarea. Caută să-mi vadă reacția şi pare satisfăcut de surprinderea mea. Începe să turuie.

— L-am convins pe Warner că am reuşit să stric unul dintre tancurile pe care le-am adus aici. Chestiile astea sunt făcute să funcționeze cu electricitate – aşa că i-am spus că subansamblul principal s-a ars în contact cu urmele chimice. Că a fost stricat de ceva din atmosferă. Aşa că a aranjat ca o maşină să mă ducă şi să mă ia după aia, şi a spus că ar trebui să lăsăm tancul unde e. Adam aproape că zâmbeşte. Warner mă trimitea aici împotriva dorinței tatălui său, şi n-a vrut ca cineva să afle că stricase un tanc de 500 de mii de dolari. Raportul oficial spune că a fost furat de rebeli.

— N-ar fi putut altcineva să vină şi să vadă că tancul e aici?

Adam deschide uşa.

— Civilii stau foarte, foarte departe de locul ăsta, şi niciun alt soldat n-a fost aici. Nimeni n-a vrut să rişte să se iradieze. Îşi înclină capul într-o parte. Ăsta e unul dintre motivele pentru care Warner mi te-a încredințat. I-a plăcut că eram dispus să-mi risc viața pentru că asta era de *datoria* mea.

— N-a crezut niciodată c-o să faci ceva neaşteptat, murmur eu, înțelegând.

Adam clatină din cap.

— Nu. Şi după ce s-a întâmplat cu serul de urmărire, nu avea niciun motiv să aibă îndoieli că aici erau posibile lucruri ciudate. Am dezactivat eu singur subansamblul electric, în caz că voia să verifice. Dă din cap spre vehiculul monstruos. Aveam sentimentul că într-o zi îmi va fi de folos. E bine să fii mereu pregătit.

Pregătit. El era mereu pregătit. Să fugă. Să evadeze.

Mă întreb de ce.

— Vino, spune el, cu vocea în mod evident mai blândă.

Se întinde spre mine în lumina slabă, iar eu pretind că e o coincidență fericită că mâinile lui îmi ating coapsele goale. Pretind că nu mă simt incredibil că se luptă cu rochia mea sfâşiată în timp ce mă ajută să urc în tanc. Pretind că nu văd felul în care mă priveşte în timp ce ultimele raze ale soarelui dispar dincolo de linia orizontului.

— Trebuie să mă îngrijesc de picioarele tale, spune el, o şoaptă pe pielea mea, electrică în sângele meu.

Pentru o clipă, nici măcar nu înțeleg ce vrea să spună. Nici măcar nu-mi pasă. Gândurile mele sunt atât de nepotrivite, că mă surprind chiar şi pe mine. N-am mai avut niciodată libertatea de a atinge pe cineva. În mod cert, nimeni nu a *vrut* să fie atins de mine. Adam este o experiență cu totul nouă.

Nu mă gândesc decât la faptul că-l ating.

— Tăieturile nu sunt prea serioase, continuă el, trecându-şi vârfurile degetelor peste picioarele mele.

Respirația mi se opreşte.

— Dar în orice caz, continuă, o să trebuiască să le spălăm. Uneori e mai sigur să fii tăiat de cuțitul unui măcelar decât să fii zgâriată de o bucată de metal. Nu vrei să ți se infecteze.

Îşi ridică privirea. Mâna lui e acum pe genunchiul meu.

Dau din cap şi nu ştiu de ce. Mă întreb dacă pe dinafară tremur tot atât de mult ca pe dinăuntru. Sper că e prea întuneric ca să vadă cât de roşie sunt la față, cât de ruşinos este faptul că el nu-mi poate atinge genunchiul fară ca eu să înnebunesc. Trebuie să spun ceva.

— Ar trebui să mergem, nu?

— Da. Respiră adânc şi pare să redevină din nou el însuşi. Da, trebuie să mergem. Priveşte cu atenție prin lumina serii. O să treacă ceva timp până ce-or să-şi dea seama că încă sunt în viață. Şi trebuie să ne folosim de asta.

— Dar odată ce părăsim locul ăsta... serul n-o să intre din nou în funcțiune? N-or să ştie că nu eşti mort?

— Nu.

Se urcă la volan şi bâjbâie după contact. Nu e nicio cheie, ci doar un buton. Mă întreb dacă recunoaşte amprenta lui Adam drept comandă. O mică huruială, şi maşina porneşte.

— Warner trebuia să-mi reînnoiască serul de fiecare dată când mă întorceam. Şi atunci când dispare – dispare pentru totdeauna. Rânjeşte. Aşa că acum putem pleca naibii de-aici.

— Dar unde mergem? îl întreb în cele din urmă.

Înainte să răspundă, mişcă schimbătorul de viteze.

— Acasă la mine.

~~TREIZECI~~

— Ai o *casă*?

Sunt prea şocată ca să mai fiu politicoasă.

Adam râde şi iese de pe câmp. Tancul e surprinzător de rapid, surprinzător de iute şi de silenţios. Motorul s-a redus la un bâzâit liniştitor, şi mă întreb dacă ăsta este motivul pentru care au schimbat tancurile de la benzină la electricitate. În mod cert, în acest fel sunt mult mai greu de detectat.

— Nu chiar, răspunde el. Dar e un fel de casă. Da. Vreau să întreb şi nu vreau să întreb şi simt nevoia să întreb şi nu vreau să întreb niciodată. Trebuie să întreb, îmi fac curaj.

— Tatăl tău...

— A murit cu ceva timp în urmă.

Adam nu mai zâmbeşte. În vocea lui se simte o undă de ceva ce numai eu aş şti să definesc. Durere. Amărăciune. Furie.

— Ah...

Mergem în tăcere, amândoi adânciţi în propriile gânduri. Nu îndrăznesc să întreb ce s-a ales de mama lui. Nu fac decât să mă întreb cum de el e aşa cum e în pofida unui asemenea tată vrednic de dispreţ. Şi mă întreb de ce a intrat în armată dacă o urăşte atât de tare. Dar acum, sunt prea ruşinată să întreb. Nu vreau să trec peste graniţele sale emoţionale.

Numai Dumnezeu ştie că şi eu am asemenea graniţe – milioane chiar.

Privesc pe fereastră şi încerc să văd pe unde trecem, dar nu pot să desluşesc mai mult de întinderile deprimante de pământ pustiit cu care m-am obişnuit. Unde ne aflăm noi nu există picior de civil: suntem prea departe de aşezările Restauraţiei şi de locuinţele civililor. Observ un alt tanc patrulând la vreo 30 de metri depărtare, dar nu cred că ne vede. Adam conduce fară faruri, probabil ca să nu atragă prea tare atenţia. Mă întreb cum de e în stare să navigheze. Luna e singura lampă care ne luminează drumul.

E sinistru de tăcut.

Pentru o clipă, îmi îngădui gândurilor să se întoarcă la Warner, întrebându-mă ce se întâmplă în acest moment, întrebându-mă câţi oameni mă caută oare, întrebându-mă ce e dispus să facă pentru a mă avea înapoi. Pe Adam îl vrea mort. Pe mine mă vrea vie. Nu se va opri până ce nu voi fi închisă lângă el.

Nu trebuie să afle niciodată niciodată niciodată că îl pot atinge.

Nu pot decât să-mi imaginez ce-ar face dacă ar şti că are acces la trupul meu.

Inspir rapid, scurt, tremurat, şi mă gândesc să-i spun lui Adam ce s-a întâmplat. Nu. Nu. Nu. Nu. Închid ochii şi mă gândesc că poate am interpretat greşit situaţia. A fost haotic. Creierul mi-era distras. Poate că mi-am imaginat. Da.

Poate că mi-am imaginat.

E şi-aşa suficient de ciudat că Adam mă poate atinge. Probabilitatea ca în această lume să existe 2 oameni care să fie imuni la atingerea mea nu pare plauzibilă. De fapt, cu cât mă gândesc mai tare la asta, cu atât sunt mai hotărâtă să cred că probabil m-am înşelat. Poate că ceva m-a atins pe picior chiar atunci. Poate că a fost bucata de cearşaf pe care Adam a aruncat-o după ce a folosit-o să spargă geamul. Poate că a fost o pernă care căzuse de pe pat. Poate că au fost mănuşile lui Adam care zăceau pe podea. Da.

Nu e cu putinţă să mă fi atins, căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi strigat de durere.

La fel ca toată lumea.

Mâna lui Adam alunecă uşor într-a mea, iar eu îi strâng degetele cu ambele mâini, brusc disperată să mă asigur din nou că e imun la atingerea mea. Sunt brusc disperată să beau fiecare picătură a fiinţei lui, disperată să savurez fiecare moment pe care nu l-am cunoscut vreodată. Sunt brusc îngrijorată că acest fenomen are o dată de expirare. Un ceas care va bate de miezul nopţii. Un dovleac transformat în trăsură.

Posibilitatea să-l pierd

Posibilitatea să-l pierd

Posibilitatea să-l pierd însumează 100 de ani de singurătate pe care nu vreau să mi-i imaginez. Nu vreau ca braţele mele să nu mai simtă niciodată căldura lui. Atingerea lui. Buzele lui, Doamne, buzele lui, gura lui pe gâtul meu, trupul său lipit de-al meu, ţinându-mă laolaltă de parcă mi-ar afirma că nu fac umbră pământului degeaba.

Înţelegerea este un pendul de mărimea lunii. O să mă lovească într-una.

— Juliette?

Înghit glonţul pe care-l am în gât.

— Da?

— De ce plângi...?

Vocea îi e aproape la fel de tandră precum mâna lui când şi-o trage din strânsoare. Îmi atinge lacrimile care-mi curg pe faţă şi sunt atât de umilită, că nici nu ştiu ce să spun.

— Tu poţi să mă *atingi*, spun pentru prima oară, recunoscând cu voce tare pentru prima oară, şi cuvintele mi se preschimbă în şoapte. Tu poţi să mă atingi. Îţi pasă, şi nu ştiu de ce. Eşti bun cu mine, şi nu trebuie să fii. Propriei mele mame nu i-a păsat suficient cât... cât s-să...

Îmi pierd vocea şi-mi strâng buzele. Mi le lipesc. Mă forţez să stau nemişcată.

Sunt o piatră. O statuie. O mişcare îngheţată în timp. Gheaţa nu simte nimic.

Adam nu răspunde, nu spune niciun cuvânt până ce nu iese de pe drum şi intră într-o veche parcare subterană, îmi dau seama că am ajuns într-o loc care seamănă cu civilizaţia, însă sub pământ e beznă. Nu pot să văd nimic şi, din nou, mă mir cum de Warner reuşeşte. Ochii îmi cad pe ecranul luminat de pe tabloul de bord, doar ca să-mi dau seama că tancul are viziune nocturnă. *Desigur*.

Adam opreşte motorul. Îl aud oftând. De-abia îi pot distinge silueta înainte să-i simt mâna pe coapsă, cealaltă mână urcând pe trupul meu pentru a-mi găsi faţa. Căldura mi se împrăştie prin membre precum lava topită. Vârfurile degetelor mele de la mâini şi picioare încep să revină la viaţă, şi trebuie să-mi reprim fiorul care-mi străbate trupul.

— Juliette, şopteşte el, şi îmi dau seama cât de aproape e.

Nu sunt sigură de ce nu m-am evaporat în neant.

— Întotdeauna am fost noi doi împotriva lumii, spune el. Mereu a fost aşa. E vina mea că mi-a luat atât de mult să fac ceva în privinţa asta.

— Nu. Scutur frenetic din cap. Nu e vina ta...

— Ba e. M-am îndrăgostit de tine cu mult timp în urmă. Doar că n-am avut niciodată curajul să procedez cum trebuie.

— Fiindcă te-aş fi putut omorî.

Râde încet.

— Fiindcă nu credeam că te merit.

Sunt o bucată de uimire transformată în fiinţă.

— Poftim?

Îşi freacă nasul de al meu. Se lipeşte de gâtul meu. Învârte o şuviță de păr în jurul degetului şi nu pot nu pot nu pot să respir.

— Eşti atât de... bună, *şop*teşte el.

— Dar mâinile mele...

— N-au făcut niciodată nimic ca să rănească pe cineva.

Sunt pe cale să protestez, când el se corectează.

— Nu în mod intenționat.

Se reazemă din nou de spătar. De-abia îl văd frecându-şi gâtul.

— N-ai ripostat niciodată, spune după o clipă. Mereu m-am întrebat de ce. Niciodată nu ai zbierat şi nu te-ai înfuriat şi n-ai spus ceva cuiva, spune el, şi eu ştiu că ne-am întors din nou în clasa a treia a patra a cincea a şasea a şaptea a opta a noua. Dar, la naiba, probabil că ai citit un milion de cărți.

Ştiu că zâmbeşte când spune asta.

Pauză.

— Nu deranjai pe nimeni, dar erai o țintă ambulantă în fiecare zi. Ai fi putut riposta. Ai fi putut răni pe oricine dacă voiai.

— Nu vreau să fac rău nimănui.

Vocea mi-e mai puțin decât o şoaptă. Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui Adam cel în vârstă de 8 ani. Zăcând pe jos. Distrus. Abandonat. Plângând în țărână.

Lucrurile pe care le fac oamenii pentru putere.

— De aceea tu nu vei fi niciodată ceea ce vrea Warner să fii.

Privesc fix în întuneric, cu mintea torturată de posibilități.

— Cum poți fi atât de sigur?

Buzele lui sunt atât de aproape de ale mele.

— Deoarece ție tot îți pasă de lumea asta.

Icnesc, iar el mă sărută, adânc şi puternic şi fară restricții. Mâinile lui îmi cuprind spatele, lăsându-mi trupul în jos până ce ajung pe orizontală şi nu-mi pasă. Capul mi-e pe şezutul scaunului, el e deasupra mea, cu mâinile apucându-mă de şolduri pe sub rochia zdrențuită, şi sunt atinsă de un milion de flăcări de dorință, atât de disperate, că de-abia pot respira. El e o baie fierbinte, o respirație scurtă, 5 zile de vară apăsate în 5 degete care scriu poveşti pe trupul meu. Sunt o încâlceală penibilă de nervi care se loveşte de el, controlată de singurul curent de electricitate care trece prin miezul meu. Mirosul lui îmi ia cu asalt simțurile.

Ochii lui

Mâinile lui

Pieptul lui
Buzele lui sunt la urechea mea când îmi vorbeşte.
— Apropo, am ajuns.
Acum respiră mai greu decât atunci când fugea să scape cu viaţă. Simt cum inima îi bate lipită de mine. Cuvintele lui sunt o şoaptă frântă.
— Poate că ar trebui să intrăm. E mai sigur.
Dar nu se mişcă.
Aproape că nu înțeleg despre ce vorbeşte. Pur şi simplu dau din cap, până ce îmi amintesc că nu mă poate vedea, încerc să-mi aduc aminte cum să vorbesc, însă sunt prea concentrată asupra degetelor pe care şi le trece peste coapsele mele pentru a mai putea să formez propoziții. E ceva, legat de întunericul desăvârşit, de faptul că nu pot vedea ce se întâmplă, care mă îmbată cu o amețeală delicioasă.
— Da, e tot ce reuşesc să îngăim.
Mă ajută să mă ridic în şezut şi îşi lipeşte fruntea de a mea.
— Iartă-mă, spune el. Mi-e prea greu să mă abțin.
Vocea îi e periculos de răguşită; cuvintele lui îmi furnică pielea.
Le dau voie mâinilor mele să se bage pe sub tricoul lui, şi îl simt încremenind, înghițind cu greu. Trasez cu degetul formele perfect sculptate ale trupului său. Nu e nimic altceva decât muşchi.
— Nu trebuie, îi spun.
Inima îi bate atât de tare, că n-o pot deosebi de a mea. În aerul dintre noi sunt 1.600 de grade Celsius. Degetele sale se află chiar sub şoldul meu, mângâind bucata mică de material care mă ține pe jumătate decentă.
— Juliette...
— Adam?
Mă ridic de surprindere. Frică. Îngrijorare. Adam nu se mai mişcă, înghețat în fața mea. Nu sunt sigură că respiră. Privesc în jur, dar nu găsesc nicio față care să corespundă vocii care i-a strigat numele, şi încep să mă panichez înainte ca Adam să deschidă repede uşa, zburând afară înainte să o aud din nou.
— Adam... tu eşti?
E un băiat.
— James!
Sunetul înăbuşit al impactului, 2 trupuri izbindu-se, 2 voci

prea fericite ca să fie periculoase.

— Nu pot să cred că tu eşti! Vreau să zic, ei bine, am crezut că erai tu pentru că mi s-a părut că am auzit ceva şi la început m-am gândit că nu era nimic dar pe urmă am zis că poate ar trebui să verific doar ca să fiu sigur fiindcă *dacă erai tu* şi... Se opreşte. Stai aşa... ce cauţi aici?

— Am venit acasă.

Adam râde puţin.

— Pe bune? James chiuie. Ai venit de tot?

— Da. Adam oftează. La naiba, ce mă bucur să te văd!

— Mi-ai lipsit mult, spune James, deodată tăcut.

O respiraţie profundă.

— Şi tu mie, puştiule. Şi tu mie.

— Hei, deci, ai mâncat ceva? Benny tocmai mi-a adus pachetul cu cina, aşa că aş putea să împart ceva cu ti...

— James?

Băiatul tace o clipă. Apoi:

— Da?

— Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Mâinile îmi sunt transpirate. Inima mi-a ajuns în gât. Îl aud pe Adam venind înapoi spre tanc şi nu-mi dau seama că şi-a băgat capul înăuntru până ce nu aud că apasă pe un comutator. O lumină slabă de urgenţă umple cabina. Clipesc de câteva ori şi văd un băiat stând cam la 2 metri distanţă, păr blond-închis încadrând o faţă rotundă cu ochi albaştri care par prea familiari. Mă priveşte lung, cu buzele strânse, concentrat.

Adam îmi deschide uşa. Mă ajută să mă ridic în picioare, cu greu reuşind să-şi stăpânească zâmbetul de pe faţă, iar eu sunt uluită de intensitatea agitaţiei mele. Nu ştiu de ce sunt atât de agitată, dar, Doamne, sunt atât de agitată! Băiatul este în mod evident important pentru Adam. Nu ştiu de ce, dar simt că şi acest *moment* e important. Sunt atât de îngrijorată că o să stric totul. Încerc să aranjez fâşiile rupte ale rochiei, încerc să netezesc materialul boţit. Îmi trec degetele prin păr. E inutil.

Bietul copil va fi îngrozit.

Adam mă conduce. James e ceva mai scund decât mine, dar se vede pe faţa lui că e tânăr, nepătat, neatins de cele mai crude realităţi ale acestei lumi. Vreau să mă desfăt cu frumuseţea inocenţei sale.

— James? Ea e Juliette, spune Adam, uitându-se la mine.

Juliette, el e fratele meu, James.

~~TREIZECI ŞI UNU~~

Fratele lui.

Încerc să nu mai par agitată. Încerc să-i zâmbesc băiatului care îmi studiază faţa şi jalnicele bucăţi de material care de-abia îmi acoperă trupul. Cum de n-am ştiut că Adam are un frate? Cum de n-am ştiut niciodată?

James se întoarce spre Adam.

— *Asta* e Juliette?

Stau aici ca o grămadă de nimic. Nu-mi amintesc cum trebuie să mă port.

— Știi cine sunt?

James se întoarce spre mine.

— O, da! Adam vorbeşte despre tine *o grămadă.*

Roşesc şi nu pot să nu mă uit la Adam. El priveşte fix în jos. Îşi drege vocea.

— Mă bucur să te cunosc, reuşesc să îngăim.

James îşi înclină capul într-o parte.

— Deci, aşa te-mbraci tu mereu?

Aş vrea să mor puţin.

— Hei, puştiule, îl întrerupe Adam. Juliette o să stea cu noi un timp. Ce-ar fi să te duci să vezi dacă nu cumva ai pe jos nişte izmene înşirate, ce zici?

James pare îngrozit. Ţâşneşte în întuneric, fără să mai spună nimic.

Se lasă tăcerea vreme de atât de multe secunde, că le pierd şirul. În depărtare se aude un fel de picurat.

Respir adânc. Îmi muşc buza inferioară. Încerc să găsesc cuvintele potrivite. Dau greş.

— Nu ştiam că ai un frate.

Adam şovăie.

— E OK... că am? O să împărţim casa, şi eu...

Stomacul îmi cade pe genunchi.

— *Bineînţeles* că e OK! Eu doar... vreau să zic... eşti...

Sigur că e în regulă... pentru el? Că mă aflu eu aici?

— Nu am izmene *pe nicăieri,* anunţă James, înaintând spre lumină.

Mă întreb unde a dispărut, unde se află casa. Se uită la mine.
— Deci, o să stai cu noi?
Adam intervine.
— Da. O să stea cu noi puţin.
James se uită de la mine la Adam şi înapoi la mine.
Întinde mâna.
— Ei bine, mă bucur că în sfârşit te-am întâlnit.
Toată culoarea mi se scurge din obraji. Inima îmi bate în urechi. Genunchii sunt pe cale să-mi cedeze. Nu pot să-mi iau ochii de la mânuța întinsă spre mine.
— *James*, spune Adam un pic tăios.
James începe să râdă.
— Glumeam, spune el, lăsându-şi mână în jos.
— Poftim?
De-abia pot să respir. Capul mi se învârte, confuz.
— Nu-ți face *griji,* spune James, chicotind încă. N-am să te ating. Adam mi-a spus totul despre puterile tale magice.
Îşi dă ochii peste cap.
— Adam... ți-a... el., ce?
— Hei, am face mai bine să intrăm. Adam îşi drege vocea un pic cam prea tare. Am să iau bagajele imediat...
Aleargă spre tanc. Rămân privindu-l pe James. El nu-şi ascunde curiozitatea.
— Câți ani ai? mă întreabă.
— Şaptesprezece ani.
Dă din cap.
— Aşa a spus şi Adam.
Mă enervez.
— Şi ce altceva ți-a mai spus Adam despre mine?
— A spus că n-ai părinți. A spus că eşti ca noi.
Inima mi-e o bucată de unt, topindu-se nepăsător într-o zi caldă de vară. Vocea mi se îmblânzeşte.
— *Tu* câți ani ai?
— Anul viitor o să împlinesc unsprezece ani.
Rânjesc.
— Deci ai zece ani?
Îşi încrucişează brațele la piept. Se încruntă.
— Peste doi ani o să am doisprezece.
Cred că deja îl iubesc pe puştiul ăsta.
Lumina din cabină se stinge şi pentru o clipă suntem cufundați

în întunericul desăvârşit. Un uşor *clic* şi o lumină vagă circulară ne luminează calea. Adam are o lanternă.

— Hei, James? De ce nu ne conduci tu?

— Da, domnule!

Se opreşte în faţa lui Adam, ne oferă un salut exagerat, şi aleargă atât de rapid, că nu e cu putinţă să-l urmăm. Zâmbesc cu toată faţa.

Adam mă ia de mână în timp ce înaintăm.

— Eşti bine?

Îl strâng de degete.

— I-ai povestit fratelui tău în vârstă de zece ani despre puterile mele magice?

Râde.

— Îi povestesc multe lucruri.

— Adam?

— Da?

— *Casa* ta nu e primul loc unde o să te caute Warner? Nu e periculos?

— Ar fi. Dar conform dosarelor mele, eu nu am casă.

— Şi fratele tău?

— Ar fi prima ţintă a lui Warner. E mai în siguranţă pentru el dacă-l pot supraveghea. Warner ştie că am un frate, doar că nu ştie unde. Până ce-o să-şi dea seama – şi o va face –, trebuie să ne pregătim.

— Să luptăm?

— Să ripostăm, da.

Până şi în lumina vagă a acestui loc străin văd hotărârea care a pus stăpânire pe el. Mă face să vreau să cânt.

Închid ochii.

— Bun.

— Ce vă ia atât de mult? strigă James de undeva din depărtare.

Şi o luăm la fugă.

Parcarea este situată sub o veche clădire de birouri abandonată, ascunsă în întuneric. O ieşire de incendiu dă direct spre etajul principal.

James e atât de fericit, că sare în sus şi-n jos pe scări, urcând în fugă câteva trepte doar ca să le coboare înapoi să se plângă că nu venim mai repede. Adam îl prinde de la spate şi îl ridică în braţe. Râde.

— O să-ţi rupi gâtul.

James protestează, însă doar cu jumătate de gură. E atât de fericit că fratele lui s-a întors.

Un junghi înțepător al unui tip anume de senzație mă loveşte în inimă. Mă răneşte într-un fel plăcut şi dureros pe care nu-l pot recunoaşte. Mă simt ciudat de încălzită şi amorțită în acelaşi timp.

Adam introduce un cod de acces pe o tastatură de lângă o uşă masivă de oțel. Se aude un *clic* uşor, un *bip* scurt, şi răsuceşte de mâner.

Ceea ce văd înăuntru mă lasă fară cuvinte.

~~TREIZECI ŞI DOI~~

E o adevărată cameră de zi, mare şi luxoasă. Un covor gros, fotolii moi, o canapea lungă lipită de un perete. Nuanțe de verde şi roşu şi portocaliu, lămpi calde aprinse în locul spațios. Seamănă cu o casă mai mult decât orice alt loc pe care l-am văzut vreodată. Amintirile reci ale copilăriei mele singuratice nici măcar nu se compară. Deodată mă simt atât de în siguranță, încât mă sperie.

— Îți place? mă întreabă Adam rânjind, amuzat fară îndoială de expresia de pe fața mea.

Reuşesc să-mi revin din uimire.

— Îmi place la nebunie, îi spun cu voce tare sau în gând – nici nu mai ştiu.

— Adam a făcut-o, spune James mândru, umflându-şi pieptul un pic mai mult decât necesar. A făcut-o pentru mine.

— N-am *făcut-o,* protestează Adam, chicotind. Eu doar... am aranjat puțin locul.

— Tu locuieşti aici singur? îl întreb pe James.

El îşi vâră mâinile în buzunare şi încuviințează din cap.

— Benny stă cu mine mult, dar de cele mai multe ori sunt singur aici. Cu toate că sunt norocos.

Adam pune bagajele noastre pe canapea. Îşi trece o mână prin păr şi văd cum muşchii spatelui i se contractă. Văd cum începe să se relaxeze.

Ştiu de ce, dar tot întreb:

— De ce eşti norocos?

— Fiindcă am un vizitator. Ceilalți copii nu au vizitatori.

— Mai sunt şi alţi copii aici?

Sper că nu par la fel de îngrozită pe cât mă simt.

James dă repede din cap.

— O, da! Pe toată strada. Toţi copiii sunt aici. Cu toate că eu sunt singurul care are cameră proprie, spune el, arătând cu mâna prin jur. Toată asta e a mea deoarece Adam mi-a dat-o. Însă toţi ceilalţi trebuie să împartă. Avem şi un fel de şcoală. Şi Benny îmi aduce pachete cu mâncare. Adam spune că pot să mă joc şi cu ceilalţi copii, dar să nu-i aduc înăuntru. Ridică din umeri. E OK.

Adevărul cuvintelor spuse se răspândeşte precum otrava în adâncul stomacului meu.

O stradă dedicată copiilor orfani.

Mă întreb cum au murit părinții lor. Nu mă întreb prea mult timp.

Analizez obiectele din încăpere şi văd un frigider mic şi un cuptor cu microunde pe el, amândouă vârâte într-un colț, văd nişte dulăpioare pentru depozitare. Adam a adus cât de multe a putut – tot felul de mâncăruri la conservă şi produse neperisabile. Amândoi ne-am adus articolele de toaletă şi mai multe rânduri de haine. Am împachetat suficient cât să supravieţuim ceva vreme.

James scoate un pachet cu folie din frigider şi-l bagă în cuptorul cu microunde.

— Stai… James… nu… încerc eu să-l opresc.

Ochii îi sunt larg deschişi, îngheţaţi.

— Ce e?

— Staniolul… nu poţi… nu poţi pune metal în cuptorul cu microunde…

— Ce-i un cuptor cu microunde?

Clipesc de atâtea ori, că încăperea începe să se învârtă.

— Ce…?

El înlătură capacul recipientului de staniol şi scoate de acolo un cubuleţ. Seamănă cu un cub de Vegeta. Arată cu degetul spre cub, apoi dă din cap spre cuptorul cu microunde.

— E-n regulă. Mereu pun o chestie din asta în Automat. Nu se-ntâmplă nimic.

— Ia compoziţia moleculară din mâncare şi o multiplică, spune Adam, care se află lângă mine. Nu adaugă valori nutriţionale în plus, dar te face să te simţi mai plin.

— Şi e ieftin! spune James, rânjind, când îl bagă înapoi în

invenţia aia.

Sunt uimită de cât de multe s-au schimbat. Oamenii au devenit atât de disperaţi, încât acum îşi falsifică *mâncarea*.

Am atât de multe întrebări, că mai am puţin şi explodez. Adam mă strânge blând de umăr.

— O să vorbim mai târziu, îţi promit, şopteşte el.

Dar eu sunt o enciclopedie cu foarte multe pagini goale.

James adoarme cu capul pe genunchii lui Adam.

De îndată ce şi-a terminat mâncarea a vorbit nonstop, spunându-mi totul despre acea aşa-zisă şcoală şi despre acei aşa-zişi prieteni, şi despre Benny, doamna în vârstă care are grijă de el deoarece „cred că îl place mai tare pe Adam decât pe mine, dar uneori îmi face rost de zahăr, aşa că e OK”. Toată lumea are oră de culcare. Nimănui, în afară de soldaţi, nu îi este permis să iasă afară după ce soarele apune, iar soldaţii sunt înarmaţi şi instruiţi să tragă ori de câte ori trebuie. „Unii oameni primesc mai multă mâncare şi mai multe lucruri decât alţi oameni”, a spus

James, dar asta e din cauză că oamenii sunt clasificaţi în funcţie de ceea ce pot oferi Restauraţiei, şi nu din cauză că sunt fiinţe umane cu dreptul de a nu muri de foame.

Inima mi se frângea cu fiecare cuvânt pe care mi-l împărtăşea.

— Nu te deranjează că vorbesc mult, nu?

Şi-a muşcat buza inferioară şi m-a privit lung.

— Nu mă deranjează deloc.

— Toată lumea spune că vorbesc mult, a zis el, ridicând din umeri. Dar ce să fac când am atâtea lucruri de spus?

— Hei... apropo... — ne-a întrerupt Adam. Să nu spui nimănui că suntem aici, OK?

James a dat să spună ceva. A clipit de câteva ori. S-a uitat lung la fratele lui.

— Nici măcar lui Benny?

— Nimănui, a spus Adam.

Pentru o fracţiune de secundă am văzut ceva trecând prin ochii lui, ceva ce părea a fi înţelegere adevărată. Un copil de 10 ani în care se poate avea încredere absolută. A încuviinţat din cap, de mai multe ori.

— OK. N-aţi fost niciodată aici.

Adam dă la o parte nişte şuviţe rebele de pe fruntea lui James. Priveşte faţa fratelui său adormit de parcă ar încerca să memoreze fiecare detaliu al unei picturi în ulei. Mă uit la el cum

se uită la James.

Mă întreb dacă ştie că îmi ţine inima în mâna lui. Respir adânc, tremurat.

Adam îşi ridică privirea, iar eu mă uit în jos, şi amândoi suntem stânjeniţi din motive diferite.

— Mai bine l-aş pune în pat, îmi şopteşte, dar nu face niciun efort să se mişte.

James doarme buştean buştean buştean.

— Când l-ai văzut ultima oară? îl întreb, având grijă să-mi menţin vocea scăzută.

— Acum vreo şase luni. Tace. Dar am vorbit la telefon foarte mult, spune zâmbind. I-am povestit multe despre tine.

Roşesc. Îmi număr degetele, ca să mă asigur că sunt toate acolo.

— Nu ţi-a monitorizat Warner apelurile?

— Ba da. Dar Benny are o linie telefonică nedetectabilă, şi am avut mereu grijă să o folosesc numai pentru raportările oficiale. Oricum, James ştie despre tine de mult timp.

— Pe bune...?

Nu-mi place că simt nevoia să ştiu, dar de-abia mă pot abţine. Sunt o încâlceală de fluturi.

Se uită în sus, apoi în altă parte. Apoi mă priveşte în ochi. Oftează.

— Juliette, te-am căutat din ziua în care ai plecat.

Genele mi se agaţă de sprâncene; maxilarul îmi cade în poală.

— Am fost îngrijorat pentru tine, spune el încet. Nu ştiam ce aveau de gând să-ţi facă.

— De ce? — icnesc, înghit, mă poticnesc de cuvinte. De ce ţi-ar păsa?

Se reazemă de canapea. Îşi trece mâna liberă peste faţă. Anotimpurile se schimbă. Stelele explodează. Cineva păşeşte pe lună.

— Ştii că-mi aduc aminte de prima zi când ai apărut la şcoală? Râde încet, întristat. Poate că eram prea mic, şi poate că nu ştiam prea multe despre lume, dar era ceva la tine care m-a atras din prima clipă. E ca şi când nu voiam decât să fiu aproape de tine, ca şi când aveai această... această bună*tate pe* care n-o găsisem niciodată până atunci. Această blândeţe pe care n-am găsit-o niciodată acasă. Pur şi simplu voiam să te aud vorbind. Voiam să mă vezi, să-mi zâmbeşti. În fiecare zi îmi promiteam că aveam

să-ţi vorbesc. Voiam să te cunosc. *Dar* în fiecare zi eram un laş. Şi, într-o zi, pur şi simplu ai dispărut. Auzisem zvonuri, însă ştiam eu ce ştiam. Ştiam că nu-i puteai face rău cuiva.

Se uită în jos. Pământul se despică, iar eu cad prin fisură.

— Sună aiurea, spune el în cele din urmă, foarte încet. Când te gândeşti că mi-a păsat atât de mult fară ca măcar să vorbim vreodată. Şovăie. Dar mă gândeam la tine într-una. Mă întrebam mereu unde erai. Ce avea să ţi se întâmple. Mi-era teamă că nu aveai să ripostezi vreodată. Tace atât de mult timp, încât vreau să-mi muşc limba. Trebuia să te găsesc, şopteşte el. Am întrebat peste tot, şi nimeni nu avea răspunsuri. Lumea continua să se dezbine. Lucrurile deveneau tot mai rele şi nu ştiam ce să fac. Trebuia să am grijă de James şi trebuia să găsesc o cale de supravieţuire, şi nu ştiam dacă intrând în armată avea să fie de ajutor, dar nu te-am uitat niciodată. Mereu am sperat, bâiguie el, că într-o zi aveam să te revăd.

Am rămas fară cuvinte. Buzunarele îmi sunt pline de litere pe care nu pot să le leg laolaltă şi sunt atât de disperată să spun ceva, încât nu spun nimic, iar inima mea e pe cale să-mi sară din piept.

— Juliette...?

— M-ai găsit.

3 silabe. 1 şoaptă de uimire.

— Eşti... supărată?

Mă uit la el şi pentru prima oară îmi dau seama că e agitat. Îngrijorat. Nesigur de cum voi reacţiona la această mărturisire. Nu ştiu dacă să râd sau să plâng sau să-i sărut fiecare bucăţică a corpului. Vreau să adorm în sunetul inimii lui bătând. Vreau să ştiu că e în viaţă şi e bine, inspirând şi expirând, puternic şi întreg la minte şi sănătos pentru totdeauna.

— Tu eşti singurul căruia i-a păsat vreodată.

Ochii mi se umplu de lacrimi pe care mi le reţin clipind şi simt o arsură în gât şi totul totul totul doare. Greutatea întregii zile se prăbuşeşte peste mine, ameninţă să-mi rupă oasele. Vreau să plâng de fericire, de durere, de bucurie şi din cauza nedreptăţii. Vreau să ating inima singurei persoane căreia i-a păsat vreodată.

— Te iubesc, îi şoptesc. Mai mult decât vei şti vreodată.

Ochii săi sunt un moment din miezul nopţii plin de amintiri, singurele ferestre din lumea mea. Maxilarul îi e încleştat. Gura îi e strânsă. Îşi ridică privirea şi îşi drege vocea şi ştiu că are nevoie

de un timp ca să se adune. Îi spun că ar trebui să-l pună pe James în pat. E de acord cu mine. Îşi ține fratele la piept. Se ridică în picioare şi îl duce pe James către debaraua care a devenit dormitorul său.

Îl văd îndepărtându-se cu singurul membru al familiei pe care îl mai are, şi ştiu de ce a intrat Adam în armată.

Ştiu de ce a îndurat atâtea ca țapul ispăşitor al lui Warner. Ştiu de ce a înfruntat realitatea crudă a războiului, de ce a fost atât de disperat să fugă, atât de pregătit să fugă cât mai curând posibil. De ce e atât de hotărât să riposteze.

Deoarece nu luptă doar pentru el.

~~TREIZECI ŞI TREI~~

— Ce-ar fi să mă uit puțin la juliturile tale?

Adam stă în fața uşii lui James, cu mâinile vârâte în buzunare. Poartă un tricou roşu-închis, mulat. Mâinile îi sunt dăltuite cu deosebită pricepere, împodobite profesional cu tatuaje pe care acum ştiu cum să le recunosc. Mă prinde holbându-mă.

— Nu prea aveam de-ales, spune el, acum examinându-şi benzile negre consecutive de cerneală gravate pe brațele lui. Trebuia să supraviețuim. Era singurul serviciu pe care-l puteam avea.

Ne întâlnim în mijlocul încăperii, îi ating desenele de pe piele. Încuviințez din cap.

— Înțeleg.

Aproape că râde, aproape că zâmbeşte. Clatină din cap aproape imperceptibil.

— Ce e?

Îmi iau mâna de pe el.

— Nimic, spune rânjind. Mă apucă cu mâinile de talie. Doar că nu-mi vine să cred. Chiar eşti aici. În casa mea.

Căldura mi se ridică pe gât, şi cad de pe o scară de lemn, ținând în mână o pensulă înmuiată în roşu. Complimentele nu sunt lucruri pe care să ştiu să le procesez. Îmi muşc limba.

— Unde ți-ai făcut tatuajul ăsta?

— Care, astea? întreabă el, analizându-şi din nou brațele.

— Nu.

Întind mâna spre tricoul său, trăgându-l în sus atât de tare, că aproape îşi pierde echilibrul. Se împleticeşte înapoi, oprindu-se în perete. Ridic materialul până la claviculă. Mă străduiesc să nu roşesc. Îi ating pieptul. Ating pasărea.

— Unde ți l-ai făcut pe *ăsta*?

— Aaa!

Se uită la mine, dar eu sunt deodată distrasă de frumusețea trupului său şi de pantalonii milităreşti care îi atârnă puțin prea jos pe şolduri. Îmi dau seama că probabil şi-a scos cureaua. Îmi forțez ochii să se ridice. Le îngădui degetelor să-i pipăie abdomenul. El ia o gură de aer.

— Nu ştiu, spune. Eu… pur şi simplu am tot visat pasărea asta albă. Ştii, păsările obişnuiau cândva să zboare.

— O visai într-una?

— Da. Tot timpul. Zâmbeşte puțin, răsuflă puțin, iar apoi îşi aminteşte. Era plăcut. Mă simțeam bine – plin de speranță. Voiam să mă agăț de amintirea asta deoarece nu eram sigur că va dura mult. Aşa că am făcut-o permanentă.

Acopăr tatuajul cu palma.

— Şi eu obişnuiam să visez mereu pasărea asta.

— Pasărea *asta*?

Sprâncenele lui ar putea ajunge până la cer.

Încuviințez din cap.

— Exact asta. Apoi îmi dau seama imediat de ceva. Până în ziua în care ai apărut în celula mea. De atunci n-am mai visat-o.

Mă uit la el.

— Glumeşti, spune.

Dar ştie că nu-i aşa.

Îi dau drumul tricoului şi-mi lipesc fruntea de pieptul său. Îi adulmec mireasma. Mă trage mai aproape numaidecât. Îşi sprijină bărbia de creştetul meu, îşi pune mâinile pe spatele meu.

Şi stăm aşa până când sunt prea bătrână ca să-mi mai amintesc de o lume fară căldura lui.

Adam îmi curăță tăieturile în baia aşezată pe o latură a spațiului. E o încăpere în miniatură, cu o toaletă, o chiuvetă, o oglindă mică şi un duş minuscul. Le iubesc pe toate. Când ies din baie, în sfârşit schimbată şi spălată şi pregătită de culcare, Adam mă aşteaptă pe întuneric. Pe podea sunt pături şi perne, şi totul arată ca-n paradis. Sunt atât de epuizată, că aş putea dormi secole întregi.

Mă întind lângă el, iar el mă cuprinde cu brațele. Temperatura e mult mai scăzută în acest loc, dar Adam e soba perfectă. Îmi îngrop fața în pieptul lui, şi mă trage mai aproape. Îmi trec degetele pe spatele lui gol, şi simt cum muşchii i se încordează sub atingerea mea. Îmi pun mâna pe betelia pantalonilor săi. Mă agăț cu degetul de o gaică pentru curea. Testez pe limbă gustul cuvintelor.

— Să ştii că vorbeam serios.

Respirația lui e o bătaie prea întârziată. Inima, o bătaie prea rapidă.

— Vorbeai despre...? mă întreabă, cu toate că ştie exact despre ce vorbeam.

Deodată mă simt atât de ruşinată. Atât de oarbă, atât de îndrăzneață fară niciun rost. Mă aventurez în ceva despre care nu ştiu nimic. Tot ce ştiu este că nu vreau să mă atingă nimeni în afară de el. Pentru totdeauna.

Adam se întinde pe spate şi îi văd conturul feței, ochii săi mereu strălucind în întuneric. Când vorbesc, mă uit lung la buzele lui.

— Nu ți-am cerut niciodată să te opreşti.

Degetele mele sunt pe nasturele care îi ține pe şolduri pantalonii.

— Nici măcar o dată.

Se uită la mine, şi pieptul i se ridică şi-i coboară de câteva ori pe secundă. Aproape că nu-i vine să creadă.

Mă apropii de urechea sa.

— Atinge-mă.

Şi e aproape spulberat.

Fața mea e în mâinile lui şi buzele mele sunt pe buzele lui şi mă sărută şi eu sunt oxigen şi el de-abia aşteaptă să ia o gură de aer. Trupul lui e aproape cu totul peste al meu, îmi trece o mână prin păr, cealaltă alunecă în jos pe trupul meu, strecurându-se pe după genunchi ca să mă tragă mai aproape, mai sus, mai tare. Mă sărută pe gât ca în extaz, o energie electrică mă aprinde, îmi dă foc. Mai am puțin şi explodez de încântare. Vreau să mă cufund în el, să-l percep cu toate cele 5 simțuri, să mă înec în valurile de minune care-mi învăluie existența.

Vreau să gust din peisajul trupului său.

Îmi ia mâinile şi le apasă de pieptul lui, îmi conduce degetele de-a lungul trupului său înainte ca buzele lui să se întâlnească cu

ale mele din nou şi din nou, drogându-mă cu o stare de delir din care nu mai vreau să plec niciodată. Dar nu e suficient. Tot nu e suficient. Vreau să mă topesc în el, să-i desenez forma trupului numai cu buzele. Inima îmi galopează prin sânge, distrugându-mi autocontrolul, învârtind totul într-un ciclon de ardoare. Se desprinde ca să respire, iar eu îl trag înapoi, disperată, îndurerată, murind după atingerea lui. Îşi bagă mâinile pe sub tricoul meu, alunecând peste trupul meu, atingându-mă într-un fel în care nu a mai îndrăznit niciodată s-o facă, iar tricoul mi-e aproape peste cap, când o uşă se aude deschizându-se. Îngheţăm amândoi.

— Adam...?

De-abia mai respiră. Încearcă să se lase pe perna de lângă mine, dar încă îi simt căldura, trupul, inima lui bătând în urechile mele. Îmi înghit un milion de ţipete. Adam îşi ridică puţin capul. Încearcă să pară ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— James?

— Pot să vin să dorm aici cu voi?

Adam se ridică în capul oaselor. Respiră greu, dar deodată e vioi.

— Bineînţeles că poţi.

O pauză. Vorbeşte mai rar, pe un ton blând.

— Ai avut coşmaruri?

James nu răspunde.

Adam se ridică.

Aud sughiţul înăbuşit al unui copil de 10 ani care plânge, dar de-abia pot distinge conturul trupului lui Adam, care-l ţine pe James.

— Parcă mi-ai spus că lucrurile s-au mai îndreptat.

Îl aud şoptind, însă cuvintele lui sunt blânde, nu acuzatoare.

James spune ceva ce nu aud.

Adam îl ridică în braţe, şi îmi dau seama cât de mic e

James în comparaţie cu el. Dispar amândoi în dormitor, doar ca să se întoarcă cu aşternuturile. Numai după ce James e bine învelit într-un loc aflat la vreun metru de Adam, se lasă în sfârşit în voia somnului, epuizat. Respiraţia lui grea e singurul sunet din încăpere.

Adam se întoarce spre mine. Eu sunt o frântură de tăcere, năucită, şocată, pătrunsă adânc de amintire. Habar nu am ce a

văzut James la o vârstă atât de fragedă. Habar nu am ce a trebuit Adam să îndure lăsându-l singur aici. Habar nu am cum mai trăiesc oamenii. Cum supravieţuiesc.

~~Nu ştiu ce s-a ales de părinţii mei.~~

Adam mă mângâie pe obraz. Mă cuprinde în braţe.

— Îmi pare rău, spune el, şi eu îl sărut pentru a-i alunga scuza.

— Când o să fie momentul potrivit, îi spun.

El înghite în sec. Se lipeşte de gâtul meu. Inspiră. Mâinile lui sunt sub tricoul meu. Pe spatele meu.

Eu îmi reprim un icnet.

— Curând.

~~TREIZECI ŞI PATRU~~

Noaptea trecută, eu şi Adam ne-am străduit să dormim la 1 metru şi jumătate distanţă, dar, cumva, mă trezesc în braţele sale. El respiră uşor, regulat, un şuierat cald în aerul dimineţii. Clipesc, privind în lumina zilei, doar ca să mă uit în 2 ochi mari, albaştri, de pe chipul unui copil de 10 ani.

— Cum de poţi să-l atingi pe *el?*

James stă aplecat deasupra noastră, cu braţele încrucişate la piept, din nou băiatul încăpăţânat pe care mi-l aminteam. Nu e nicio umbră de frică, nicio urmă de lacrimi care să ameninţe să i se reverse pe chip. E ca şi când noaptea trecută nu a existat niciodată.

— *Ei?*

Nerăbdarea lui mă surprinde.

Mă îndepărtez de pieptul gol al lui Adam atât de repede, că nu fac decât să-l trezesc. Puţin.

Se întinde spre mine.

— Juliette...?

— Ai pus mâna pe-o *fată!*

Adam se ridică atât de repede, că se încurcă în aşternuturi şi cade în coate.

— Doamne, James...

— Ai dormit lângă o *fată!*

Adam deschide şi închide gura de câteva ori. Se uită la mine. Se uită la fratele său. Închide ochii şi în cele din urmă oftează. Îşi

trece o mână prin părul ciufulit.

— Nu ştiu ce vrei să-ţi spun.

— Parc-ai zis că nu poate să atingă pe nimeni.

James mă priveşte suspicios.

— Aşa şi e.

— Cu excepţia ta?

— Corect. Cu excepţia mea.

~~Şi a lui Warner.~~

— Nu poate să atingă pe nimeni, cu excepţia ta.

~~Şi a lui Warner.~~

— Corect.

— Asta pare îngrozitor de *convenabil*, spune James, mijindu-şi ochii.

Adam râde cu poftă.

— Unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

James se încruntă.

— Benny zice asta foarte des. Zice că scuzele mele sunt „îngrozitor de convenabile”. Şi James face în aer cu două degete semnul pentru ghilimele. Zice că înseamnă că nu te cred. Iar eu nu te cred.

Adam se ridică în picioare. Lumina dimineţii pătrunde prin ferestrele micuţe în unghiul perfect, în momentul perfect. El e scăldat în auriu, cu muşchii încordaţi şi cu pantalonii tot prea lăsaţi pe şolduri, aşa că trebuie să mă străduiesc să gândesc limpede. Sunt şocată de propria-mi lipsă de autocontrol, dar nu sunt sigură că ştiu cum să-mi stăpânesc aceste sentimente. Adam mă face să tânjesc după nişte lucruri pe care nu ştiam vreodată că le-aş putea avea.

Îl privesc cum cuprinde cu un braţ umerii fratelui său înainte să se aplece şi să se uite în ochii lui.

— Pot să vorbesc cu tine despre ceva? spune el. Intre patru ochi?

— Doar noi doi?

James mă priveşte cu coada ochiului.

— Da. Doar noi doi.

— Bine.

Îi văd cum dispar în camera lui James şi mă întreb ce are de gând Adam să-i spună. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că James probabil se simte ameninţat de venirea mea aici. În sfârşit îşi revede fratele după aproape 6 luni, doar ca să-l vadă venind

acasă însoţit de o fată necunoscută cu puteri magice ciudate. Aproape că râd la acest gând. De-ar fi fost magia care să mă fi făcut aşa…

Nu vreau ca James să creadă că i-l iau pe Adam.

Mă bag înapoi sub pătură şi aştept. Dimineaţa e rece şi aspră, iar gândurile mele încep să rătăcească spre Warner. Trebuie să-mi reamintesc că nu suntem în siguranţă. Nu încă, poate că niciodată. Trebuie să-mi reamintesc să nu mă culc pe-o ureche. Mă ridic în capul oaselor. Îmi aduc genunchii la piept şi-mi petrec braţele în jurul gleznelor.

Mă întreb dacă Adam are vreun plan.

Uşa lui James se deschide. Cei doi fraţi ies din cameră, cel mai mic înaintea celui mai mare. James pare un pic roşu la faţă şi de-abia mă poate privi în ochi. Pare ruşinat şi mă întreb dacă nu cumva Adam l-a pedepsit.

Inima mi se opreşte pentru o clipă.

Adam îl bate pe James pe umăr şi îl strânge.

— Eşti bine?

— Ştiu ce înseamnă o *iubită*…

— N-am spus niciodată că n-ai şti ce…

— Deci tu eşti *iubita* lui?

James îşi încrucişează braţele la piept, privindu-mă lung.

400 de bucăţele de vată mi s-au blocat în trahee. Mă uit la Adam, deoarece nu ştiu ce altceva aş putea face.

— Hei, poate c-ar trebui să te pregăteşti de şcoală, ce zici?

Adam deschide frigiderul şi îi dă lui James un nou pachet de staniol. Presupun că e micul lui dejun.

— Nu *trebuie* să mă duc, protestează James. Nu e o şcoală *adevărată,* nimeni nu *trebuie* să…

— Eu vreau să mergi, i-o taie Adam. Se întoarce spre fratele său şi îi zâmbeşte. Nu-ţi face griji. Când te întorci, eu o să fiu aici.

James şovăie.

— Îmi promiţi?

— Da. Zâmbeşte din nou. Îi face semn cu capul. Vino-ncoa'!

James aleargă şi se agaţă de Adam de parcă îi e teamă c-o să dispară. Adam bagă mâncarea în Automat şi apasă pe un buton. Îi ciufuleşte părul lui James.

— Trebuie să te tunzi, puştiule.

James strâmbă din nas.

— Îmi place aşa.

— E un pic cam lung, nu crezi?

James îşi coboară vocea.

— Cred că părul *ei* e cu adevărat lung.

James şi Adam se uită spre mine, iar eu mă înmoi şi devin o bucată de plastilină roz. Îmi ating părul fară să am intenția s-o fac, deodată timidă. Îmi cobor privirea.

N-am avut niciodată vreun motiv să-mi tund părul. N-am avut niciodată ustensilele necesare. Nimeni nu mi-a oferit niciodată obiecte ascuțite.

Arunc o privire şi văd că Adam încă se uită lung la mine. James se uită la Automat.

— Îmi place părul ei, spune Adam, şi nu ştiu cui anume i se adresează.

Îi privesc pe amândoi în timp ce Adam îşi ajută fratele să se pregătească de şcoală. James e atât de plin de viață, atât de plin de energie, atât de fericit că fratele lui s-a întors. Mă întreb cum trebuie să fie pentru un copil de 10 ani să trăiască de unul singur. Cum trebuie să fie pentru toți copiii de pe strada asta.

Îmi doresc să mă ridic şi să mă schimb, dar nu sunt sigură ce-ar trebui să fac. Nu vreau să ocup baia, în caz că James are nevoie de ea, sau chiar Adam. Nu vreau să ocup mai mult spațiu decât ocup deja. Relația asta dintre Adam şi James pare atât de intimă, atât de personală. E tipul de legătură pe care eu nu am avut-o niciodată, şi nici n-o s-o am. Însă faptul că am fost în preajma unei iubiri atât de mari a reuşit să-mi topească părțile înghețate şi să le transforme în ceva uman. Mă *simt* om. Ca şi cum aş putea fi o parte din această lume. Ca şi cum n-ar mai fi nevoie să fiu un monstru. Poate că nu sunt un monstru.

Poate că lucrurile se pot schimba.

~~TREIZECI ŞI CINCI~~

James e la şcoală, Adam face duş, iar eu mă uit la castronul cu cereale pe care Adam mi l-a lăsat să-l mănânc. Mă simt atât de prost să înghit această mâncare când James trebuie să mănânce substanțele neidentificabile din recipientul de staniol. Dar Adam spune că lui James îi este alocată o anumită porție pentru fiecare masă, şi este obligat de lege să o mănânce. Dacă se află că a risipit-o sau a aruncat-o, ar putea fi pedepsit. Toți orfanii trebuie

să mănânce mâncarea din staniol care trebuie băgată în Automatele lor. James spune că „nu are un gust prea rău”.

Mă înfior uşor în aerul rece al dimineții şi-mi trec o mână prin părul încă umed de la duş. Apa de aici nu e fierbinte. Nu e nici măcar caldă. E rece ca gheața. Apa caldă e un lux.

Cineva bate la uşă.

Mă ridic.

Mă învârt.

Mă uit peste tot.

Sunt speriată.

Ne-au găsit este singurul lucru la care mă gândesc. Stomacul mi-e o clătită subţire, inima o ciocănitoare furioasă, sângele un râu de nelinişte.

Adam e la duş.

James e la şcoală.

~~— Sunt complet lipsită de apărare.~~

Cotrobăii prin sacul lui Adam până ce găsesc ceea ce caut. 2 pistoale, câte 1 pentru fiecare mână. 2 mâini, în caz că armele dau greş. În sfârşit port tipul de haine care mi-ar permite să mă lupt cum trebuie. Respir adânc şi-mi implor mâinile să nu-mi tremure.

Bătaia se aude din ce în ce mai tare.

Îndrept pistoalele spre uşă.

— Juliette...?

Mă răsucesc pe călcâie şi-l văd pe Adam privind spre mine, spre pistoale, spre uşă. Părul îi e ud. Ochii îi sunt larg deschişi. Dă din cap spre pistolul în plus şi i-l arunc fară să spun nimic.

— Dacă ar fi Warner, el n-ar bate, spune Adam, cu toate că nu-şi coboară arma.

Ştiu că are dreptate. Warner ar fi dărâmat uşa, ar fi folosit materiale explozibile, ar fi omorât o sută de oameni ca să ajungă la mine. Cu siguranță nu ar aştepta să-i deschid uşa. Ceva se potoleşte în mine, dar nu-mi permit să mă calmez întru totul.

— Cine crezi...?

— Ar putea fi Benny... ea mai aruncă de obicei câte un ochi la James...

— Dar nu ştie că e la şcoală?

— Nimeni altcineva nu ştie unde locuiesc...

Bătaia începe să devină mai slabă. Mai lentă. Se aude un sunet slab, gutural, de durere.

Adam şi cu mine ne privim.

Încă un pumn izbit în uşă. Ceva se prăbuşeşte. Un alt geamăt. Un corp care cade pe uşă.

Tresar.

Adam îşi trece o mână prin păr.

— Adam! strigă cineva. Tuşeşte. Frate, te rog, dacă eşti acolo…

Îngheț. Vocea îmi sună cunoscută.

Adam îşi îndreaptă într-o clipă spatele. Buzele îi sunt desfăcute, ochii plini de uimire. Tastează codul de acces şi deszăvorăşte uşa. Ține pistolul îndreptat spre uşă în timp ce o deschide încet.

— *Kenji?*

Un şuierat scurt. Un geamăt înăbuşit.

— La dracu', omule, ce ți-a luat atât de mult?

— Ce naiba *cauți aici?*

Clic. De-abia pot vedea prin uşa întredeschisă, dar e clar că Adam nu e fericit că avem musafiri.

— Cine te-a trimis aici? Cu cine eşti?

Kenji mai înjură de câteva ori printre dinți.

— *Uită-te la mine,* îi cere el, cu toată că pare mai mult o rugăminte. Crezi că am venit aici să te omor?

Adam tace. Respiră. Se îndoieşte.

— N-am nicio problemă să-ți bag în glonț în spinare, să ştii.

— Nicio grijă, frățioare. Deja am un glonț în spinare. Sau în picioare. Sau pe undeva. Nici măcar nu ştiu.

Adam deschide uşa.

— Ridică-te!

— E-n regulă, nu mă deranjează să mă tragi tu înăuntru.

Adam îşi încleştează maxilarul.

— Nu vreau să-mi umpli covorul de sânge. Nu e ceva ce-ar trebui să vadă fratele meu.

Kenji se ridică cu greu şi intră înăuntru clătinându-se. I-am mai auzit vocea înainte doar o singură dată, dar nu i-am văzut niciodată fața. Cu toate că ăsta nu e cel mai potrivit moment pentru primele impresii. Ochii îi sunt umflați, roşii, învinețiți; într-o parte a frunții se cască o rană mare. Are buza ruptă şi sângerează uşor, iar corpul îi e gârbovit şi cu ceva oase rupte. Tresare, şi în timp ce merge, respiră sacadat. Hainele îi sunt zdrențuite, pe partea superioară a corpului nu poartă decât un maiou, brațele lui musculoase sunt pline de răni şi vânătăi. Sunt

uimită că n-a îngheţat de frig. Nu pare să mă observe, dar, într-un final, o face.

Se opreşte. Clipeşte. Faţa i se transformă într-un zâmbet ridicol şters imediat de o grimasă de durere.

— Rahat, spune el, încă sorbindu-mă din privire. *Rahat!* încearcă să râdă. Frate, eşti *nebun*...

— Baia e aici.

Chipul lui Adam e de piatră.

Kenji înaintează, dar continuă să privească peste umăr. Îndrept pistolul spre faţa lui. Râde mai tare, se crispează de durere, şuieră puţin.

— Frate, ai fugit cu puicuţa nebună! Ai fugit cu psihopata! strigă el după Adam. Am crezut că vorbeau aiurea. Unde naiba ţi-era mintea? Ce-ai de gând să faci cu puicuţa psihopată? Nu-i de mirare că Warner te vrea mort... AU, OMULE, ce naib*a*...

— Nu e nebună. Şi nici *surdă*, dobitocule!

Uşa se închide în urma lor şi nu pot să aud decât frânturi din cearta lor. Am senzaţia că Adam nu vrea ca eu să aud ce are să-i spună lui Kenji. Ori asta, ori ţipetele.

Habar n-am ce face Adam, dar presupun că e ceva legat de scoaterea unui glonţ din trupul lui Kenji şi îngrijirea cât mai bine a celorlalte răni. Adam are o trusă de prim-ajutor destul de completă şi nişte mâini puternice şi pricepute. Mă întreb dacă a deprins aceste abilităţi în armată. Poate pentru a avea grijă de el însuşi. Sau poate de fratele său. Ar avea sens.

Asigurarea de sănătate era un vis pe care l-am pierdut cu mult timp în urmă.

Stau cu pistolul în mână de mai bine de-o oră. Am ascultat ţipetele lui Kenji mai bine de-o oră, şi ştiu asta deoarece îmi place să număr secundele în timp ce se scurg. Habar nu am cât e ceasul. Cred că în camera lui James se găseşte un ceas, dar nu vreau să intru acolo fără permisiunea lui.

Mă uit la pistolul din mână, la metalul greu şi neted, şi sunt surprinsă să descopăr că îmi place felul în care îl simt. E ca o extensie a corpului meu. Nu mă mai înspăimântă deloc.

Mai degrabă sunt înspăimântată de gândul că l-aş putea folosi.

Uşa băii se deschide şi Adam iese de acolo, cu un prosopel în mâini. Mă ridic în picioare. Îmi oferă un zâmbet vag. Deschide frigiderul cel mic, apoi uşa de la congelatorul şi mai mic. Ia câteva cuburi de gheaţă şi le pune în prosop. Dispare din nou în

baie.

Mă aşez înapoi pe canapea.

Astăzi plouă. Cerul plânge pentru noi.

Adam iese din baie, de data asta cu mâna goală, tot singur.

Mă ridic din nou.

Îşi freacă fruntea cu mâna, apoi ceafa. Vine spre mine.

— Îmi pare rău, spune el.

Îl privesc cu ochii larg deschişi.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Oftează. La bază, Kenji era într-un fel prietenul meu. După ce am plecat, Warner l-a torturat. Să capete informații.

Îmi reprim un icnet.

— El spune că nu i-a zis nimic – oricum, nu prea avea ce să-i spună –, dar l-au bătut destul de rău. Nu ştiu dacă are coastele rupte sau doar învinețite, dar am reuşit să-i scot glonțul din picior.

Îi iau mâna şi i-o strâng.

— A fost împuşcat când fugea, spune Adam după o clipă.

Şi ceva mă loveşte brusc. Mă panichez.

— Serul de urmărire...

Adam încuviințează din cap, cu privirea grea, mâhnită.

— Cred că s-ar putea să nu funcționeze, dar n-am cum să fiu sigur. Însă ştiu că dacă ar funcționa cum trebuie, Warner s-ar fi aflat deja aici. Dar nu putem risca. Trebuie să plecăm, dar înainte de asta trebuie să scăpăm de Kenji.

Scutur din cap, prinsă între nişte curenți de neîncredere ce se ciocnesc unii de ceilalți.

— Cum te-a *găsit*?

Chipul lui Adam devine mai aspru.

— A început să urle înainte să-l pot întreba.

— Şi James? şoptesc eu, aproape prea speriată ca să întreb.

Adam îşi ia capul în mâini.

— De-ndată ce ajunge acasă, plecăm. Putem între timp să ne pregătim. Se uită în ochii mei. Nu-l pot lăsa pe James. Nu mai e în siguranță aici.

Îi ating obrazul, şi el şi-l lasă în mâna mea, îmi ține palma lipită de fața lui. Închide ochii.

— *Fir-aş să...*

Eu şi Adam ne distanțăm brusc. Eu roşesc puternic. Adam

pare enervat. Kenji stă sprijinit de peretele de pe culoarul dinspre baie, ținând prosopul cu gheață lipit de față. Holbându-se la noi.

— Poți să o *atingi?* Vreau să zic... la dracu', te-am văzu*t cum* o atingeai, dar asta nu e nici măcar...

— Trebuie să pleci, îi spune Adam. Ai lăsat deja o urmă chimică ce duce direct spre casa mea. Trebuie să plecăm, dar tu nu poți să vii cu noi.

— O, hei... mă... stai puțin. Kenji se împleticeşte în camera de zi, tresărind în timp ce-şi lasă greutatea pe un picior. Nu încerc să te rețin, omule. Ştiu un loc. Un loc sigur. Adică, cum să-ți zic, un loc super-sigur. Vă pot duce acolo. Vă pot arăta cum să ajungeți acolo. Cunosc un tip.

— Prostii. Adam e încă enervat. Cum de m-ai găsit? Cum de-ai apărut la *uşa* mea, Kenji? N-am încredere în tine...

— Nu ştiu, omule. Mă jur că nu ştiu ce s-a-ntâmplat. La un moment dat, nu mai ştiam încotro fugeam. Pur şi simplu săream peste garduri. Am găsit un câmp enorm pe care se afla o magazie veche. Am dormit acolo puțin. Cred că la un moment dat am leşinat, ori din cauza durerii, ori de la frig – *tal naibii* de frig acolo –, şi următorul lucru pe care-l ştiu e că un tip mă cară. Şi mă lasă la uşa ta. Îmi zice să nu-l mai strig pe Adam, fiindcă Adam locuieşte aici.

Kenji rânjeşte. Încearcă să facă cu ochiul. Cred că te-am visat în timp ce dormeam, spune.

— Stai... ce? Adam se apleacă în față. Cum adică un tip te-a cărat până aici? Ce tip? Cum îl chema? Cum de-mi ştia num*ele?*

— Habar n-am. Nu mi-a spus, şi pe mine nu m-a dus mintea să-l întreb. Da' tipu' era *mare*. Vreau să zic, chiar trebuia să fie dacă m-a cărat.

— Doar nu te aştepți să te cred.

— N-ai de-ales, spune Kenji, ridicând din umeri.

— Bineînțeles că am de-ales. Adam se ridică în picioare. N-am niciun motiv să te cred. Niciun motiv să cred un cuvânt care vine din gura ta.

— Şi atunci, de ce sunt aici cu un glonț în picior? De ce nu te-a găsit încă Warner? De ce sunt *neînarmat*...

— Ar putea fi parte dintr-un plan!

— Şi tu, oricum, m-ai ajutat! îndrăzneşte Kenji să ridice tonul. De ce nu m-ai lăsat să mor? De ce nu m-ai împuşcat? De ce m-ai *ajutat*?

Adam şovăie.

— Nu ştiu.

— Ba *ştii*. *Ştii* că nu sunt aici ca să-ți pun bețe-n roate. Din cauza ta am încasat o bătaie zdravănă...

— Nu ascundeai nicio informație referitoare la mine.

— Zău, la naiba, frate, ce dracu' vrei să spun? Voiau să mă *omoare*. A trebuit să fug. N-a fost vina mea că un tip m-a adus la uşa ta...

— Aici nu e vorba doar de *mine,* nu pricepi? Am muncit din răsputeri să găsesc un loc sigur pentru fratele meu, şi tu vii într-o dimineață şi distrugi *ani de zile* de plănuire. Ce naiba ar trebui să fac? Trebuie să fug până ce găsesc o modalitate de a-l ține departe de orice pericol. E prea tânăr ca să aibă de-a face cu...

— Cu toții suntem prea tineri ca să avem de-a face cu astfel de rahaturi. Kenji respiră greu. Nu te minți singur, frățioare. Nimeni n-ar trebui să vadă ce-am văzut noi. Nimeni n-ar trebui să se trezească într-o dimineață şi să găsească nişte cadavre în livingul lor, dar asemenea rahaturi se mai întâmplă. Trecem peste ele şi găsim o cale de-a *supraviețui*. Nu eşti singurul care are probleme.

Adam se prăbuşeşte pe canapea. Pe umerii săi atârnă 40 de kilograme de griji. Se apleacă în față, cu capul în mâini.

Kenji se uită la mine. Eu mă uit la el.

Rânjeşte şi vine şontâc-şontâc spre mine.

— Ştii, pentru o puicuță psihopată eşti destul de sexy.

Clic.

Kenji dă înapoi, cu mâinile în sus. Adam are un pistol apăsat pe fruntea lui.

— Fii respectuos, sau îți zbor creierii.

— *Glumeam*...

— Nu zău?

— La naiba, Adam, calmează-te dracului...

— Unde e „locul super-sigur" în care ne poți duce? întreb eu şi mă ridic în picioare, cu pistolul încă în mână, stând lângă Adam. Sau e vreo invenție de-a ta?

Kenji se luminează la față.

— Nu, e real. Foarte real. De fapt, se prea poate să fi menționat ceva în legătură cu tine. Şi tipul care are locul ăla se prea poate să fie interesat să te cunoască.

— Crezi că sunt vreo creatură ciudată pe care o poți arăta

prietenilor tăi?

Încarc şi trag piedica de siguranță.

Kenji îşi drege vocea.

— Nu ciudată. Doar… interesantă.

Îmi îndrept pistolul spre nasul lui.

— Sunt atât de interesantă, că te-aş putea omorî cu mâinile goale.

În ochi îi fulgeră o scânteie de frică de-abia vizibilă.

Înghite câteva zeci de litri de umilire. Încearcă să zâmbească.

— Eşti sigură că nu eşti nebună?

— Nu. Îmi las capul într-o parte. Nu sunt sigură.

Kenji rânjeşte. Mă studiază din cap până-n picioare.

— Ei, la naiba. Dar tu faci ca nebunia să pară atât de *bună*.

— Mai am puțin şi-ți sparg fața, îl avertizează Adam, cu vocea ca de oțel, cu trupul încordat de furie şi ochii îngustați, fermi, fără nicio urmă de amuzament în expresia lui. Nu mai am nevoie de vreun alt motiv.

— Ce vrei? râde Kenji, care nu se potoleşte. Frate, n-am mai fost *de mult timp* atât de-aproape de o tipă. Şi nebună sau nu…

— Nu sunt interesată.

Kenji se întoarce cu fața spre mine.

— Ei bine, nu pot să te învinuiesc. Arăt ca dracu' acum. Dar după ce mă spăl sunt OK. Încearcă să rânjească. Dă-mi câteva zile. S-ar putea să te răzgândeşti…

Adam îi trage un cot în față şi nu-şi cere scuze.

~~TREIZECI ŞI ŞASE~~

Kenji înjură, sângerează, rămâne fară blesteme şi se duce împiedicându-se spre baie, ținându-se de nas.

Adam mă trage în dormitorul lui James.

— Spune-mi ceva, zice el. Îşi ridică ochii înspre tavan, respirând greu. Spune-mi orice…

Încerc să mă uit în ochii lui, să-l iau de mână, tandru tandru tandru. Aştept până ce mă priveşte.

— Lui James n-o să i se întâmple nimic. O să avem grijă de el. Îți promit.

Ochii îi sunt plini de durere, şi nu l-am mai văzut niciodată aşa. Dă să spună ceva. Închide gura. Se răzgândeşte de o sută de

ori până ce cuvintele sale umplu aerul dintre noi.

— El nici măcar nu ştie despre tata.

E prima dată când vorbeşte despre asta. E prima dată când recunoaşte că ştiu ceva despre asta.

— N-am vrut să afle niciodată. Am născocit poveşti. Am vrut să-i ofer posibilitatea de a fi *normal*.

Buzele sale înşiră secrete, iar urechile mele împrăştie cerneală, pătându-mi pielea cu poveştile lui.

— Nu vreau ca nimeni să-l atingă. Nu vreau să-i distrug viața. Nu pot... Doamne, nu pot îngădui asta, îmi spune el în şoaptă, apoi tace.

Am străbătut lumea în lung şi-n lat, căutând cuvintele potrivite, dar gura mea e goală.

— Nu e niciodată suficient, şopteşte el. Nu pot face niciodată cât trebuie. Încă se mai trezeşte noaptea țipând, încă mai plânge în somn. Vede lucruri pe care eu nu le pot controla... Adam clipeşte de un milion de ori. Atât de mulți oameni, Juliette.

Îmi țin respirația.

— Morți.

Îi ating cuvântul de pe buze, iar el îmi sărută degetele. Ochii lui sunt două oceane de perfecțiune, deschise, sincere, umile.

— Nu ştiu ce să fac, spune el, şi e ca o confesiune care îl costă mai mult decât pot eu înțelege.

Controlul îi scapă printre degete, iar el e disperat să-l țină.

— *Spune-mi ce să fac!*

În tăcerea care ne învăluie îi aud bătăile inimii. Îi studiez forma buzelor, trăsăturile puternice ale feței, genele pentru care orice fată ar face crimă de om, albastrul închis al ochilor săi în care am învățat să înot. Îi ofer singura posibilitate pe care o am.

— Am putea lua în considerare planul lui Kenji.

— Ai încredere în el?

Adam se lasă pe spate, complet surprins.

— Nu cred că minte cu locul ăla în care am putea merge.

— Nu ştiu dacă e o idee bună.

— De ce nu...?

Ceva ce ar putea să nu fie un hohot de râs.

— S-ar putea să-l omor înainte să ajungem acolo.

Buzele mele se răsucesc într-un zâmbet trist.

— N-avem alt loc în care să ne ascundem, nu-i aşa?

Când răspunde, soarele se învârteşte în jurul lunii.

Adam clatină din cap. O dată. Repede. Încordat.
Îl strâng de mână.
— Atunci, trebuie să încercăm.
— Ce naiba faceți voi doi acolo? strigă Kenji de după uşă. Bate de câteva ori. Vreau să zic, la dracu', omule, nu cred că există *niciodată* un moment prost să te dezbraci, dar acu' nu cred că e timpu' potrivit să vă zbenguiți. Aşa că, dacă nu vreți să muriți, v-aş sugera să vă mişcați fundurile încoa'. Tre' să ne pregătim de plecare.
— S-ar putea să-l omor chiar acum, se răzgândeşte Adam.
Îi cuprind fața cu mâinile, mă ridic pe vârfuri şi îl sărut. Buzele lui sunt 2 perne, atât de moi, atât de dulci.
— Te iubesc.
Îmi priveşte ochii, gura, iar vocea îi e o şoaptă răguşită.
— Da?
— Absolut!
Toți 3 suntem echipați şi pregătiți de plecare înainte ca James să vină de la şcoală. Eu şi Adam am adunat cele mai importante lucruri necesare: mâncare, haine, banii pe care Adam i-a economisit. Se uită mereu în jurul lui, la locul ăsta mic, de parcă nu-i vine să creadă că l-a pierdut atât de uşor. Nu pot decât să-mi imaginez cât de mult efort a depus în el, cât de tare a încercat să facă un cămin pentru frățiorul său. Mi se frânge inima pentru el.
Prietenul lui face parte dintr-o specie cu totul diferită.
Kenji are vânătăi noi, dar pare a fi într-o dispoziție rezonabilă, fericit din nişte motive pe care nu le pot înțelege. E ciudat de vioi şi optimist. Pare imposibil să-l descurajez, şi nu pot să nu-i admir hotărârea. Dar continuă să mă privească într-una.
— Deci cum de poți să-l atingi pe Adam? spune el după o clipă.
— Nu ştiu.
Pufneşte.
— Prostii.
Ridic din umeri. Nu simt nevoia să-l conving că habar n-am cum de sunt atât de norocoasă.
— Cum de-ai aflat că-l poți atinge? Vreun fel de experiment îngrozitor?
Sper că nu roşesc.
— Unde e locul ăla în care ne duci?
— De ce schimbi subiectul?
Rânjeşte. Sunt sigură că rânjeşte. Totuşi, refuz să mă uit la el.

— Poate că poţi să mă atingi şi *pe mine*. Ce-ar fi să-ncerci?
— Nu vrei să te ating.
— Poate că vreau.
În mod sigur rânjeşte.
— Poate că ar trebui s-o laşi în pace înainte să-ţi bag glonţul ăla înapoi în picior, se oferă Adam.
— Îmi cer scuze – n-are voie un bărbat singur să facă o mişcare, Kent? Poate că sunt cu adevărat interesat. Poate c-ar trebui să te dai naibii la o parte şi să o laşi să vorbească în numele ei.
Adam îşi trece o mână prin păr. Mereu aceeaşi mână. Mereu prin păr. E agitat. Frustrat. Poate chiar şi stânjenit.
— Eu tot nu sunt interesată, îi reamintesc pe un ton tăios.
— Da, dar să nu uităm că *asta* – arată spre faţa lui distrusă – nu e pe vecie.
— Ei bine, atunci nu sunt interesată *pe vecie*.
Vreau atât de mult să-i spun că nu sunt disponibilă. Vreau să-i spun că sunt într-o relaţie serioasă. Vreau să-i spun că Adam mi-a făcut promisiuni.
Dar nu pot.
Habar nu am ce înseamnă să fii într-o relaţie. Nu ştiu dacă „te iubesc” e codul secret pentru „şi eu te iubesc”, şi nu ştiu dacă Adam vorbea serios când i-a spus lui James că sunt iubita lui. Poate că era o scuză, o acoperire, un răspuns uşor la o întrebare de altfel complicată. Aş vrea să-i spună ceva lui Kenji – aş vrea să-i spună că suntem împreună în mod oficial şi exclusiv.
Dar n-o face.
Şi nu ştiu de ce.
— Nu cred c-ar trebui să iei o decizie până nu dispar umflăturile, continuă Kenji pe un ton nonşalant. Aşa e corect. Am o faţă destul de impresionantă.
Adam tuşeşte, dar îmi dau seama că de fapt râde.
— Ştii, aş fi putut să jur că noi am fost cândva prieteni buni, spune Kenji, uitându-se spre Adam.
— Nu-mi amintesc de ce.
Kenji se zbârleşte.
— E ceva ce vrei să-mi spui?
— N-am încredere în tine.
— Atunci de ce mă mai aflu aici?
— Pentru că am încredere în *ea*.

Kenji se uită din nou la mine. Reuşeşte să-mi ofere un zâmbet tâmp.

— O, tu ai încredere în mine?

— Atâta timp cât am o armă la mine, spun eu, ţinând mai bine pistolul din mână.

Rânjetul îi e strâmb.

— Nu ştiu de ce, da-mi place când mă ameninţi.

— Asta pentru că eşti un prost.

— Nu, spune el, clătinând din cap. Ai o voce sexy. Tot ce spui pare obraznic.

Adam se ridică atât de repede, că aproape dărâmă măsuţa.

Kenji izbucneşte în râs, respirând greu din cauza rănilor.

— *La naiba,* Kent, calmează-te! Pur şi simplu îmi bat joc de voi. Îmi place s-o văd pe puicuţa psihopată cum se aprinde. Se uită la mine şi îşi coboară vocea. Asta e de fapt un compliment... fiindcă, ştii tu, spune el fluturând mâna spre mine, chestia cu nebunia te prinde bine.

— Ce naiba ai păţit? îi cere Adam socoteală.

— Ce naiba ai păţit *tu*? Kenji îşi încrucişează braţele, enervat. Văd că toată lumea de-aici e ţâfnoasă.

Adam strânge pistolul din mână. Se duce spre uşă. Vine înapoi. Măsoară încăperea.

— Şi nu-ţi face griji pentru fratele tău, adaugă Kenji. Sunt sigur c-o să vină curând.

Adam nu râde. Nu se opreşte. Îşi mişcă încontinuu maxilarul.

— Nu-mi fac griji pentru fratele meu. Încerc să mă hotărăsc dacă să te împuşc acum sau mai târziu.

— Mai târziu, spune Kenji, trântindu-se pe canapea. Acum încă mai ai nevoie de mine.

Adam încearcă să spună ceva, dar nu mai are când.

Se aude un clic, apoi un bip, şi uşa se deschide.

James a ajuns acasă.

~~TREIZECI ŞI ŞAPTE~~

— Sunt foarte fericit că înţelegi atât de bine situaţia – chiar sunt –, dar, James, nu e ceva de care ar trebui să fii atât de entuziasmat. Fugim ca să scăpăm cu viaţă.

— Dar o facem *împreună*, spune el pentru a cincea oară, un

zâmbet larg cuprinzându-i toată fața. L-a plăcut pe Kenji din prima, iar acum, cei doi conspiră să ne transforme situația dificilă într-un fel de misiune elaborată. Şi pot să vă *ajut!*

— Nu, nu e...

— Bineînțeles că poți...

Adam şi Kenji vorbesc în acelaşi timp, apoi tac. Kenji reia primul.

— De ce nu poate să ne ajute? Zece ani de viață sunt suficienți pentru a ajuta.

— Aici nu tu decizi, spune Adam, atent să-şi controleze vocea.

Ştiu că e calm de dragul fratelui său.

— Şi nu e treaba ta.

— În sfârşit merg *cu tine,* spune James, de neabătut. Şi vreau să ajut.

James a primit vestea cu calm. Nici măcar n-a tresărit când Adam i-a explicat adevăratul motiv pentru care el e acasă, şi de ce noi doi suntem împreună. Am crezut că fața vânătă şi umflată a lui Kenji avea să-l sperie, să-l neliniştească, să-i stârnească o senzație de frică în inimă, dar James era ciudat de nepăsător. M-am gândit că probabil văzuse lucruri şi mai înfiorătoare.

Adam respiră adânc de câteva ori înainte să se întoarcă spre Kenji.

— Cât de departe e?

— Pe jos? Pentru prima dată, Kenji pare nesigur. Cel puțin câteva ore. Dacă nu facem nimic nesăbuit, ar trebui să fim acolo până la căderea nopții.

— Şi dacă luăm o maşină?

Kenji clipeşte. Surprinderea i se transformă într-un rânjet enorm.

— La dracu', Kent, de ce n-ai zis aşa de la-nceput?

— Ai grijă cum vorbeşti, de față cu fratele meu.

James îşi dă ochii peste cap.

— *În fiecare zi* aud lucruri mai urâte decât astea. Până şi Benny foloseşte cuvinte urâte.

— *Benny?*

Sprâncenele lui Adam se ridică pe frunte.

— Da.

— Ce ți-a... Se opreşte. Se răzgândeşte. Asta nu înseamnă că e OK să le tot auzi, spune.

— Am aproape unsprezece ani!

— Hei, piticule, îi întrerupe Kenji. E-n regulă. E vina mea. Ar trebui să fiu mai atent. În plus, sunt şi doamne de faţă.

Kenji îmi face cu ochiul.

Eu mă uit în altă parte. Mă uit în jurul meu.

Pentru *mine* e dificil să părăsesc acest cămin modest, aşa că nu pot decât să-mi imaginez prin ce trebuie să treacă Adam. Cred că James e prea încântat de drumul periculos care ne aşteaptă ca să-şi dea seama exact ce se întâmplă. Să înţeleagă cu adevărat că nu se va mai întoarce niciodată aici.

Suntem cu toţii fugari, căutând să ne salvăm vieţile.

— Deci, ce – ai furat o maşină? întreabă Kenji.

— Un tanc.

Kenji râde.

— TARE!

— Totuşi, în timpul zilei, e cam izbitor.

— Ce înseamnă *izbitor*? întreabă James.

— E un pic cam prea... vizibil.

Adam se îndreaptă.

— *RAHAT!* spune Kenji şi se ridică cu greu în picioare.

— Ţi-am spus să ai grijă...

— Ai auzit?

— Ce să aud...?

Kenji priveşte disperat în toate direcţiile.

— Mai e şi altă cale de ieşire?

Adam se ridică numaidecât.

— JAMES...

James fuge lângă fratele său. Adam îşi verifică arma. Eu îmi pun bagajele în spate, Adam face la fel, atenţia sa fiind îndreptată spre uşa principală.

— GRĂBIŢI-VĂ...

— Cât de aproape...?

— N-AVEM TIMP...

— Ce fa...

— KENT, FUGI...

Şi fugim, urmându-l pe Adam în dormitorul lui James. Adam rupe o perdea de pe un perete, scoţând la iveală o uşă ascunsă, în timp ce 3 bipuri se aud dinspre living.

Adam trimite un glonţ prin broasca uşii.

Ceva explodează la nici 5 metri în urma noastră. Sunetul îmi sparge timpanele, îmi vibrează prin corp. Aproape cad pe jos din

pricina impactului. Focuri de armă peste tot. Prin casă se aud paşi tropăind, dar noi deja alergăm spre ieşire. Adam îl ia pe James în braţe şi zburăm prin explozia de lumină care ne orbeşte în timp ce fugim pe străzi. Ploaia s-a oprit. Străzile sunt ude şi alunecoase. Peste tot sunt copii, culori vii pe trupuri mici care ţipă deodată când ne apropiem. Nu mai are niciun rost să rămânem nevăzuţi.

Ne-au găsit.

Kenji şchiopătează în spatele nostru, împiedicându-se prin ultimul val de adrenalină. Cotim pe o alee îngustă şi el se sprijină de un zid.

— Îmi pare rău, gâfâie el, nu pot... puteţi să mă lăsaţi...

— Nu putem să te lăsăm... strigă Adam, uitându-se atent în jur.

— Asta-i drăguţ din partea ta, frăţioare, dar e OK...

— Tre' să ne-arăţi unde să mergem!

— Ei, *la dracu '...*

— Ai zis c-o să ne ajuţi...

— Ai zis că ai un *tanc...*

— Nu ştiu dacă ai observat, dar a fost o schimbare de planuri neaşteptată...

— Nu pot să ţin pasul, Kent. De-abia pot să merg...

— Trebuie să *încerci...*

— Printre noi se află rebeli. Sunt înarmaţi şi gata să tragă. Stingerea a intrat în vigoare. Toată lumea să se întoarcă imediat la casele lor. Printre noi se află rebeli. Sunt înarmaţi şi gata să tra...

Difuzoarele răsună pe toate străzile, atrăgând atenţia asupra trupurilor noastre strânse laolaltă pe aleea îngustă. Câţiva oameni ne văd şi încep să ţipe. Tropăielile se aud din ce în ce mai tare. Focurile de armă sunt din ce în ce mai violente.

Îmi ia o clipă să analizez clădirile care ne înconjoară, şi-mi dau seama că nu ne aflăm într-un complex. Strada pe care locuieşte James e pe o pajişte nelegiferată: o serie de clădiri de birouri abandonate, adunate laolaltă, rămăşiţe ale fostelor noastre vieţi. Nu înţeleg de ce el nu locuieşte într-un complex ca ceilalţi membri ai populaţiei. N-am timp să-mi dau seama de ce văd reprezentate doar două grupuri de vârstă, de ce oamenii mai în vârstă şi orfanii sunt singurii locatari, de ce au fost aruncaţi pe un pământ ilegal cu soldaţi care n-ar trebui să se afle aici. Mi-e frică

să mă gândesc la răspunsurile la propriile mele întrebări şi, într-un moment de panică, mă tem pentru viața lui James. Mă răsucesc în timp ce alergăm, privindu-i trupul micuț ghemuit în brațele lui Adam.

Îşi ține ochii atât de strâns închişi, că sunt sigură că-l doare.

Adam înjură printre dinți. Dărâmă prima uşă pe care o găsim într-o clădire pustie şi urlă la noi să-l urmăm înăuntru.

— Am nevoie să rămâi aici, îi spune el lui Kenji. Şi ştiu că sunt nebun de legat, dar trebuie să-l las pe James cu tine. Trebuie să ai grijă de el. Ei o caută pe Juliette, dar mă caută şi pe *mine*. N-or să se aştepte să vă găsească pe voi doi.

— Ce-ai de gând să faci? întreabă Kenji.

— Trebuie să fur o maşină. Pe urmă am să mă întorc după voi.

James nici măcar nu protestează când Adam îl pune jos. Buzele lui micuțe sunt albe ca varul. Ochii larg deschişi. Mâinile îi tremură.

— James, am să mă întorc după tine, spune Adam din nou. Îți promit.

James încuviințează într-una din cap. Adam îl sărută pe creştet o dată, repede, cu putere. Pune rucsacurile noastre pe jos. Se întoarce spre Kenji.

— Dacă laşi să i se întâmple ceva, te omor.

Kenji nu râde. Nu se încruntă. Inspiră adânc.

— O să am grijă de el.

— Juliette?

Mă ia de mână şi dispărem pe străzi.

~~TREIZECI ŞI OPT~~

Străzile sunt pline de pietoni care încearcă să scape. Eu şi Adam ne ascundem armele în betelia pantalonilor, însă privirile noastre speriate şi mişcările bruşte par să ne dea de gol. Toată lumea stă departe de noi, fugind în direcții opuse, unii țipând, urlând, plângând şi scăpând lucrurile din mână. Dar printre toți oamenii, nu văd nicio maşină. Probabil că sunt greu de procurat, cel puțin în această zonă.

Adam mă împinge la pământ tocmai când un glonț zboară pe lângă capul meu. Dărâmă o altă uşă, şi fugim printre ruine către o altă ieşire, prinşi în labirintul unui fost magazin de haine.

Focurile de armă şi paşii sunt aproape de noi. Pe puțin o sută de soldați ne urmăresc printre aceste străzi, adunați în diferite grupuri, împrăştiați în diferite zone ale oraşului, gata să ne prindă şi să ne omoare.

Dar ştiu că pe mine nu mă vor omorî.

Adam e cel pentru care sunt îngrijorată.

Încerc să stau cât mai aproape de corpul lui, deoarece sunt sigură că Warner le-a dat ordine să mă aducă înapoi teafără şi nevătămată. Totuşi, eforturile mele sunt în van. Adam e suficient de înalt şi de musculos cât să mă acopere. Oricine mânuieşte bine o armă ar putea să-l nimerească. L-ar putea împuşca drept în cap.

Chiar în fața mea.

Se întoarce să tragă de două ori. O dată nu e suficient. Al doilea glonț smulge un țipăt strangulat. Nu ne oprim din alergat.

Adam nu spune nimic. Nu-mi spune să fiu curajoasă. Nu mă întreabă dacă sunt bine, dacă sunt speriată. Nu mă încurajează şi nu mă asigură că vom fi bine. Nu-mi spune să-l las pe el în urmă şi să mă salvez. Nu-mi spune să am grijă de fratele lui în caz că el moare.

Nu e nevoie să-mi spună toate astea.

Amândoi suntem conştienți de situație. Adam ar putea fi împuşcat chiar în clipa asta. Eu aş putea fi prinsă în orice moment. Întreaga clădire ar putea exploda deodată. Cineva i-ar fi putut descoperi pe Kenji şi James. Astăzi, am putea muri cu toții. Faptele sunt evidente.

Dar ştim că, în orice caz, trebuie să riscăm.

Deoarece numai aşa putem supraviețui.

Pistolul începe să-mi alunece din mână, dar îl țin orice-ar fi. Picioarele îmi urlă de durere, dar le oblig să meargă mai repede. Plămânii îmi rup cutia toracică în două, dar îi forțez să proceseze oxigenul. Trebuie să continui să alerg. Nu avem timp de deficiențe umane.

Ieşirea de incendiu din această clădire este aproape imposibil de găsit. Tropăim pe podeaua acoperită cu plăci de gresie, mâinile noastre căutând prin lumina vagă o cale de evacuare, un acces către străzi. Clădirea e mai mare decât ne aşteptam, masivă, cu sute de direcții posibile. Îmi dau seama că, probabil, inițial fusese un *depozit,* nu doar un magazin. Adam se bagă sub un birou abandonat, trăgându-mă după el.

— Nu fi prost, Kent – nu poți fugi la nesfârşit! strigă cineva.

Vocea nu e la nici 3 metri depărtare.

Adam înghite în sec. Îşi încleştează maxilarul. Oamenii care încearcă să-l omoare sunt aceiaşi cu care obişnuia să mănânce la prânz. Să se antreneze. Să trăiască. Îi *cunoaşte* pe aceşti tipi. Mă întreb dacă asta înrăutățeşte totul.

— Dă-ne fata, adaugă o altă voce. Doar dă-ne fata, şi n-o să te împuşcăm. O să pretindem că te-am pierdut. O să-ți dăm drumul. Warner o vrea doar pe fată.

Adam respiră greu. Strânge pistolul în mână. Îşi scoate capul pentru o secundă şi trage. Cineva cade la pământ, urlând.

— KENT, NENORO...

Adam se foloseşte de moment ca să fugim. Sărim de sub birou şi alergăm către casa scării. Focurile de armă ne ratează la muchie. Mă întreb dacă tipii ăştia doi sunt singurii care ne-au urmat înăuntru.

Scara în spirală duce către un etaj inferior, un fel de subsol. Cineva încearcă să-l nimerească pe Adam, dar mişcările noastre dezordonate îl împiedică s-o facă. Însă şansele să mă nimerească pe mine sunt prea mari. Tipul dă drumul la o grămadă de înjurături în urma noastră.

În timp ce alergăm, Adam dărâmă lucruri cu piciorul, încercând să creeze un fel de diversiune, orice tip de piedici ca să-l încetinească pe soldatul din urma noastră. Observ două uşi de protecție pentru furtună şi îmi dau seama că această zonă era probabil distrusă de tornade. Vremea este turbulentă; dezastrele naturale sunt ceva obişnuit. Cicloanele probabil că au distrus oraşul.

— Adam...

Îl trag de mână. Ne ascundem după un perete jos. Arăt cu degetul spre singura rută posibilă de evadare.

Mă strânge de mână.

— Ai ochi buni.

Dar nu ne mişcăm până ce aerul nu se mişcă în jurul nostru. Un pas greşit. Un strigăt înăbuşit. Aici e beznă; e evident că electricitatea a fost întreruptă cu mult timp în urmă. Soldatul probabil că s-a împiedicat de unul dintre obstacolele pe care Adam le-a lăsat în urmă.

Adam îşi ține pistolul la piept. Inspiră adânc. Se întoarce şi trage iute.

Ținta lui e excelentă.
O confirmă o explozie necontrolată de blesteme.
Adam ia o gură mare de aer.
— Trag doar ca să scot din luptă, spune el. Nu ca să omor.
— Ştiu, îi spun.
Cu toate că nu eram sigură.
Fugim spre acele două uşi, şi Adam se străduieşte să tragă de zăvor. E aproape complet ruginit. Începe să ne cuprindă disperarea. Nu ştiu cât va mai dura până ce vom fi descoperiți de un alt grup de soldați. Mă pregătesc să sugerez să tragem în zăvor, când Adam reuşeşte într-un sfârşit să-l împingă.
Deschide uşile cu piciorul şi năvălim în stradă. Acolo sunt 3 maşini de unde putem alege.
Sunt atât de fericită c-aş putea să şi plâng.
— Era şi timpul, spune el.
Dar cel care spune asta nu e Adam.

~~TREIZECI ŞI NOUĂ~~

Sânge peste tot.
Adam e la pământ, strângându-şi trupul cu brațele, dar nu ştiu unde a fost împuşcat. Soldații roiesc în jurul lui, iar eu îmi înfig ghearele în brațele care mă țin, lovind cu picioarele, țipând în spațiul gol. Cineva mă târăşte în spate, şi nu pot vedea ce i-au făcut lui Adam. Durerea îmi cuprinde membrele, îmi strânge încheieturile, îmi rupe fiecare os din corp. Vreau să urlu până la cer, vreau să cad în genunchi şi să plâng în pământ. Nu înțeleg de ce durerea nu evadează prin țipetele mele. De ce gura mea e acoperită de mâna altcuiva.
— Dacă îți dau drumul, trebuie să-mi promiți că n-o să țipi, îmi spune el.
Îmi atinge fața cu mâinile goale, şi nu ştiu unde mi-am scăpat pistolul.
Warner mă trage într-o clădire încă funcțională şi deschide o uşă cu piciorul. Apasă pe un întrerupător. Lumini fluorescente se aprind cu un bâzâit. Pe perete sunt lipite cu bandă adezivă tablouri, curcubeie-alfabet prinse de planşete de plută. Măsuțe împrăştiate prin încăpere. Suntem într-o sală de clasă.
Mă întreb dacă aici merge James la şcoală.

Warner îşi lasă mâna jos. Ochii săi verzi sunt atât de încântați, încât mă îngrozesc.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, îmi spune el. Doar nu credeai c-o să te las să pleci atât de uşor, nu?

— L-ai împuşcat pe Adam, sunt singurele cuvinte la care mă pot gândi.

Mintea mi-e confuză de neîncredere. Îi văd într-una trupul frumos chircindu-se la pământ, roşu roşu roşu. Trebuie să ştiu dacă e în viață. Trebuie să fie în viață.

Ochii lui Warner scânteiază.

— Kent e mort.

— *Nu*...

Warner mă împinge într-un colț şi îmi dau seama că n-am mai fost niciodată atât de lipsită de apărare. Atât de vulnerabilă. Vreme de 17 ani mi-am dorit să scap de blestemul meu, dar în acest moment mi-l doresc mai mult ca oricând. Ochii lui Warner se îmblânzesc pe neaşteptate. Schimbările lui constante de dispoziție sunt dificil de prezis. Dificil de contracarat.

— Juliette, spune el. Îmi atinge mâna cu atâta blândețe, că mă sperii. N-ai observat? Se pare că sunt imun la harul tău. Îmi cercetează ochii. Nu e minunat? Ai observat? mă întreabă din nou. Când ai încercat să evadezi? N-ai simțit-o...?

Warner, căruia nu-i scapă nimic. Warner, care absoarbe fiecare detaliu în parte.

Bineînțeles că ştie.

Dar sunt şocată de tandrețea din vocea lui. Sinceritatea cu care vrea să ştie. E ca un câine sălbatic, nebun şi însetat de haos, tânjind în acelaşi timp după recunoaştere şi acceptare.

Iubire.

— Putem fi împreună cu adevărat, îmi spune, fară să-i pese de tăcerea mea.

Mă trage aproape, prea aproape. Sunt înghețată în cinci sute de straturi de frică. Şocată de uimire, de neîncredere.

Mâinile lui îmi caută fața, buzele lui le caută pe ale mele. Creierul mi-a luat foc, gata să explodeze de imposibilitatea acestui moment. Mă simt ca şi când aş urmări din afară totul petrecându-se, desprinsă de propriul meu trup, incapabilă să intervin. Mai mult decât orice altceva, sunt şocată de mâinile lui tandre, de ochii lui sinceri.

— Vreau ca tu să mă alegi, spune el. Vreau ca tu să alegi să fii

cu mine. Vreau ca tu să-ți *dorești* asta...

— Ești nebun, îngăim eu. Ai probleme cu capul...

— Ție ți-e teamă doar de ceea ce ești în stare.

Vocea lui e blândă. Ușoară. Lentă. Înșelător de persuasivă. Nu mi-am dat seama niciodată până acum cât de atrăgătoare îi e vocea.

— Recunoaște, spune el. Suntem perfecți unul pentru celălalt. Tu vrei putere. Îți place să simți greutatea armei în mână. Ești... atrasă de mine.

Încerc să-i trag un pumn, dar mă prinde de brațe. Mi le ține pe lângă corp. Mă țintuiește din nou de perete. E mult mai puternic decât pare.

— Nu te minți singură, Juliette. O să te întorci cu mine, fie că-ți place sau nu. Dar poți să alegi să-ți placă. Poți să alegi să te bucuri de asta...

— *Niciodată,* șoptesc eu, distrusă. Ești bolnav... ești un monstru bolnav, nebun...

— Ăsta nu e răspunsul potrivit, spune el, și pare cu adevărat dezamăgit.

— E singurul răspuns pe care o să-l capeți vreodată de la mine.

Buzele îi sunt prea aproape.

— Dar eu te iubesc.

— Nu, nu mă iubești.

Închide ochii și-și lipește fruntea de a mea.

— Nu ai idee ce-mi faci.

— Te urăsc!

Clatină din cap foarte încet. Se apleacă. Nasul său îmi atinge gâtul, și îmi înăbuș un fior îngrozit pe care el îl înțelege greșit. Buzele lui îmi ating pielea, iar eu scâncesc.

— Doamne, ce mi-ar mai plăcea să te mușc.

Observ o strălucire argintie în buzunarul interior al jachetei sale.

Simt un fior de speranță. Un fior de groază. Mă pregătesc pentru ceea ce trebuie să fac. Îmi petrec un moment jelindu-mi pierderea demnității.

Și mă relaxez.

El simte că nu mai sunt încordată și îmi răspunde la fel. Zâmbește și își slăbește strânsoarea. Își petrece brațele în jurul taliei mele. Înghit voma care amenință să mă dea de gol.

Jacheta lui militărească are un milion de nasturi, și mă întreb

câți va trebui să desfac ca să pun mâna pe pistolul său. Mâinile lui îmi explorează trupul, alunecându-mi pe spate ca să simtă forma siluetei mele, şi tot ce pot să fac e să nu încerc ceva nesăbuit. Nu sunt suficient de antrenată ca să-l pot doborî, şi habar n-am de ce poate să mă atingă. Habar n-am cum de ieri am reuşit să trec prin beton. Habar n-am de unde a venit toată energia aia.

Astăzi el are toate avantajele la dispoziție, şi nu e timpul să mă dau de gol.

Nu încă.

Îmi pun mâinile pe pieptul său. Mă trage spre el. Îmi ridică bărbia ca să-l privesc în ochi.

— Am să fiu bun cu tine, îmi şopteşte. Am să fiu foarte bun cu tine, Juliette. Îți promit.

Sper că nu tremur vizibil.

Şi mă sărută. Însetat. Disperat. Nerăbdător să mă deschidă şi să mă guste. Sunt atât de şocată, atât de îngrozită, atât de cuprinsă de nebunie, că uit de mine imediat. Rămân acolo împietrită, dezgustată. Mâinile îmi alunecă de pe pieptul lui. Nu mă gândesc decât la Adam şi la sânge şi la Adam şi la sunetul focurilor de armă şi la Adam zăcând într-o baltă de sânge şi aproape că-l împing de lângă mine. Dar Warner refuză să fie descurajat.

Rupe sărutul. Îmi şopteşte la ureche nişte lucruri fară noimă. Îmi ia fața în mâinile sale şi, de data asta, îmi reamintesc că trebuie să mă prefac. Îl trag mai aproape, îl apuc bine de jachetă şi îl sărut cât de pasional pot, degetele mele deja încercând să desfacă primii nasturi. Warner mă apucă de şolduri şi permit mâinilor sale să-mi cucerească trupul. Are gust de bomboane de mentă şi miroase a gardenii. Mă ține cu putere, buzele lui sunt moi, aproape dulci pe pielea mea. Între noi există o încărcare electrică pe care nu o prevăzusem.

Capul mi se învârteşte.

Buzele lui sunt pe gâtul meu, gustându-mă, devorându-mă, şi mă forțez să gândesc limpede. Mă forțez să înțeleg perversiunea acestei situații. Nu ştiu cum să împac confuzia din mintea mea, repulsia mea şovăitoare, reacția mea inexplicabilă față de buzele sale. Trebuie să termin cu asta. Acum.

Mă întind spre nasturii lui.

Iar el e încurajat în van.

Warner mă ridică de talie, mă saltă cu spatele de perete, ţinându-mă bine şi forţându-mi picioarele să se înfăşoare în jurul lui. Nu-şi dă seama că mi-a oferit poziţia perfectă ca să-mi bag mâna în jacheta lui.

Buzele i se întâlnesc cu ale mele, mâna lui îmi alunecă pe sub tricou, şi respiră greu, înăsprindu-şi strânsoarea în jurul meu, iar eu, disperată, pur şi simplu rup jacheta de pe el. Nu pot să lungesc prea mult lucrurile. Habar n-am cât de departe vrea să ajungă Warner, dar nu-i pot încuraja nebunia.

Am nevoie să se aplece spre mine încă 3 centimetri doar...

Mâna mea se strânge pe pistol.

Îl simt cum îngheaţă. Se trage înapoi. Mă uit cum faţa lui trece prin diferite faze: confuzie/teamă/durere/groază/furie. Îmi dă drumul jos exact în clipa când degetele mele apasă pe trăgaci pentru prima oară.

Puterea şi forţa armei sunt dezarmante, sunetul e mult mai puternic decât anticipasem. Reverberaţiile vibrează prin urechile mele şi prin fiecare puls al trupului meu.

E un fel drăguţ de muzică.

Un fel de mică victorie.

Deoarece, de data asta, sângele nu îi aparţine lui Adam.

~~PATRUZECI~~

Warner e la pământ.

Eu mă ridic şi fug cu pistolul lui.

Trebuie să-l găsesc pe Adam. Trebuie să fur o maşină. Trebuie să-i găsesc pe James şi pe Kenji. Trebuie să învăţ să conduc. Trebuie să ne ducem într-un loc sigur. Trebuie să fac totul exact în această ordine.

Adam nu poate fi mort.

Adam nu e mort.

Adam nu va fi mort.

Picioarele mele lovesc pavajul într-un ritm constant, faţa şi tricoul îmi sunt împroşcate cu sânge, mâinile îmi mai tremură încă uşor în soarele ce apune. Sunt biciuită de o briză aspră care mă smuceşte din realitatea nebună în care se pare că mă scald. Inspir adânc, mijesc ochii spre cer şi îmi dau seama că nu am prea mult timp la dispoziţie înainte să se întunece. Străzile, cel

puţin, au fost de mult evacuate. Dar n-am nici cea mai vagă idee unde s-ar putea afla oamenii lui Warner.

Mă întreb dacă Warner are şi el injectat serul de urmărire. Mă întreb dacă ei ar ști atunci când moare.

Mă cufund în colturi întunecate, încerc să analizez străzile pentru indicii, încerc să-mi amintesc unde a căzut Adam la pământ, însă memoria nu mă ajută, sunt prea distrasă, iar creierul meu e prea distrus ca să mai proceseze astfel de detalii. Acel moment îngrozitor e o adunătură de nebunie în mintea mea. Nu are nicio noimă, iar Adam ar putea fi oriunde. I-ar fi putut face orice.

Nici măcar nu ştiu ce caut.

~~— S-ar putea să-mi pierd vremea de pomană.~~

Aud deodată ceva mişcare şi gonesc spre o stradă lăturalnică, strângând bine arma lipicioasă din mâna mea. Acum că am tras cu adevărat, mă simt mai încrezătoare cu ea în mână, mult mai conştientă de lucrurile la care trebuie să mă aştept, de felul în care funcționează. Însă nu ştiu dacă ar trebui să fiu fericită sau îngrozită că mă simt foarte repede extrem de relaxată cu ceva atât de letal.

Se aud paşi.

Mă reazem de perete, cu brațele şi picioarele lipite de suprafața aspră. Sper că sunt ascunsă în întuneric. Mă întreb dacă cineva l-a găsit deja pe Warner.

Privesc cum un soldat trece chiar pe lângă mine. Peste piept îi atârnă câteva puşti, iar în mână are un fel de armă automată mai mică. Mă uit în jos la arma din mâna mea şi îmi dau seama că habar n-am câte feluri există. Tot ce ştiu e că unele sunt mai mari decât altele. Unele trebuie să fie reîncărcate constant. Altele, precum cea pe care o țin, nu trebuie. Poate că Adam o să mă poată învăța toate aceste diferențe.

Adam.

Îmi țin respirația şi mă mişc pe cât de furişat pot. Văd o umbră extrem de întunecată pe întinderea trotuarului din fața mea şi fac un efort să o evit. Dar când mă apropii mai tare, îmi dau seama că nu e o umbră. Ci o pată.

Sângele lui Adam.

Îmi încleştez maxilarul până ce durerea le vine de hac țipetelor. Respir sacadat. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să mă folosesc de această informație. Trebuie să fiu atentă la...

Trebuie să iau urma sângelui.

Oricine l-ar fi târât de aici pe Adam încă nu s-a întors să şteargă mizeria. Un şir de picături duce de pe străzile principale spre cele lăturalnice vag luminate. Fiind atât de întuneric, trebuie să mă aplec să caut pete pe pământ. Nu prea mai văd unde duc. Aici sunt şi mai puţine. Cred că au dispărut complet. Nu ştiu dacă petele întunecate pe care le găsesc sunt sânge sau gume vechi lipite de pavaj sau picături de viaţă din trupul altui om. Cărarea lui Adam a dispărut.

Fac câţiva paşi înapoi şi reiau urmele.

Trebuie să fac asta de 3 ori până să-mi dau seama că probabil l-au dus înăuntru. Acolo se află o structură veche de oţel, cu o uşă şi mai veche şi ruginită care pare că n-a fost deschisă de ani de zile. Nu văd alte opţiuni.

Smucesc de clanţă. E încuiată.

Mă folosesc de toată greutatea ca s-o deschid, izbindu-mă în ea, dar nu reuşesc decât să capăt nişte vânătăi. Aş putea să trag în broască, aşa cum l-am văzut pe Adam făcând, dar nu sunt sigură cu ţinta şi cu abilitatea de a folosi acest pistol, şi nici dacă îmi pot permite zgomotul. Nu pot să-mi fac prezenţa cunoscută.

Trebuie să existe o altă cale de a pătrunde în clădirea asta.

Nu există o altă cale de a pătrunde în clădirea asta.

Sunt cuprinsă de frustrare şi disperare.

Isteria mea ameninţă să mă doboare şi vreau să zbier până ce plămânii îmi cedează. Adam e în clădirea asta. Trebuie să fie în clădirea asta.

Stau chiar în afara clădirii şi nu pot intra înăuntru.

Asta nu se poate întâmpla.

Îmi încleştez pumnii şi încerc să reprim zădărnicia supărătoare care mă învăluie, dar mă simt înnebunită. Sălbatică. Dementă. Adrenalina îmi dispare, concentrarea îmi dispare, soarele apune la orizont, şi-mi aduc aminte de James şi Kenji şi Adam Adam Adam ~~şi mâinile lui Warner~~

~~Pe trupul meu şi buzele lui pe gura mea şi limba lui gustându-mi gâtul~~ şi tot sângele

de peste tot

de peste tot

de peste tot

şi fac ceva prostesc.

Izbesc cu pumnul în uşă.

Într-o clipă, mintea îmi prinde din urmă muşchii şi mă pregătesc de impactul oțelului pe piele, gata să simt durerea frângându-mi fiecare os din mâna dreaptă. Însă pumnul meu zboară prin 30 de centimetri de oțel de parcă ar fi făcuți din unt. Sunt şocată. Îmi valorific aceeaşi energie nestatornică şi îmi trec piciorul prin uşă. Îmi folosesc mâinile ca să fac oțelul fărâmițe, trecând prin metal precum un animal feroce.

E incredibil. Revigorant. Complet sălbatic.

Ăsta trebuie să fie felul în care am trecut prin beton în camera de tortură a lui Warner. Ceea ce înseamnă că tot n-am idee cum de am trecut prin beton în camera de tortură a lui Warner.

Trec prin gaura pe care am creat-o şi alunec în întuneric. Nu e prea greu. Întregul loc e învăluit în umbre. Nu sunt lumini, nu se aud sunete de maşinării sau electricitate. Doar un alt depozit abandonat elementelor naturii.

Verific podeaua, dar nu e nicio pată de sânge. Inima îmi zboară şi îmi cade brusc în acelaşi timp. Vreau ca el să fie bine. Vreau ca el să fie în viață. Adam nu e mort. Nu poate fi.

Adam i-a promis lui James că o să se întoarcă după el.

Nu şi-ar încălca niciodată promisiunea.

La început merg încet, cu grijă, de teamă să nu fie soldați prin jur, dar nu-mi ia mult să-mi dau seama că nu se aude niciun sunet în această clădire. Aşa că o iau la fugă.

Îmi ascund precauția în buzunar şi sper să pot ajunge la ea dacă o să am nevoie. Trec printr-o grămadă de uşi, învârtindu-mă prin toate încăperile, absorbind fiecare detaliu în parte. Clădirea asta nu a fost doar un depozit. Ci şi o fabrică.

Lângă pereți sunt adunate maşinării vechi, benzi transportatoare stau nemişcate la locurile lor, mii de cutii de inventar sunt puse într-un echilibru precar în grămezi înalte. Aud o respirație scurtă, o tuse înăbuşită.

Gonesc printr-o pereche de uşi duble, căutând sunetul plăpând, concentrată asupra fiecărui detaliu. Îmi ciulesc urechile şi-l aud din nou.

Respirație grea, chinuită.

Cu cât mă apropii mai mult, cu atât îl aud mai tare. Trebuie să fie el. Pistolul mi-e pregătit şi gata să tragă, ochii atenți acum, aşteptându-se la atacatori. Picioarele mele se mişcă iute, uşor, silențios. Sunt cât pe ce să împuşc o umbră pe care cutiile o aruncă pe podea. Respir încet, să mă calmez. Cotesc din nou.

Şi aproape că mă prăbuşesc.

Adam atârnă de încheieturile mâinilor, cu bustul gol, însângerat şi învineţit peste tot. Capul îi e aplecat, gâtul moale, piciorul stâng plin de sânge în pofida bandajului înfăşurat pe coapsă. Nu ştiu de cât timp îi atârnă greutatea corpului de încheieturile mâinilor. Sunt surprinsă că nu şi-a dislocat umerii. Probabil că încă se luptă să reziste.

Funia legată în jurul încheieturilor sale e prinsă de un fel de bară de metal fixată de-a curmezişul tavanului. Mă uit mai atent şi-mi dau seama că bara face parte dintr-o bandă transportoare. Că Adam se află pe o bandă transportoare.

Că asta nu e doar o fabrică.

E un abator.

Sunt prea disperată să-mi pot permite luxul isteriei în acest moment.

Trebuie să găsesc o cale de a-l da jos, dar mi-e teamă să mă apropii. Ochii mei scrutează încăperea, sigură că pe undeva se află nişte paznici, soldaţi pregătiţi pentru un fel de ambuscadă. Dar apoi mă gândesc că probabil eu n-am fost considerată niciodată o ameninţare pentru ei. Nu atâta timp cât Warner a reuşit să mă ia cu el.

Nimeni nu s-ar aştepta să mă găsească aici.

Mă urc pe bandă şi Adam încearcă să-şi ridice capul. Trebuie să am grijă să nu mă uit prea atent la rănile lui, să nu-i permit imaginaţiei să mă paralizeze. Nu aici. Nu acum.

— Adam...?

Îşi înalţă capul cu un val subit de energie. Se uită la mine. Faţa îi e aproape nevătămată; nu are decât nişte zgârieturi şi vânătăi. Privindu-i chipul familiar, încep să mă mai calmez şi eu.

— Juliette...?

— Trebuie să te dezleg de-aici...

— Dumnezeule, Juliette... cum de m-ai găsit aici?

Tuşeşte. Şuieră. Respiră greu.

— Mai târziu. Mă întind să-i ating faţa. Am să-ţi povestesc mai târziu. Mai întâi, trebuie să găsesc un cuţit.

— Pantalonii mei...

— Ce?

— În... — înghite greu – ... pantalonii mei...

Bag mâna în buzunarul lui, şi el clatină din cap. Mă uit în sus.

— Unde...

— Am un buzunar *în* pantaloni...

Pur şi simplu rup hainele de pe el. Acolo, în căptuşeala pantalonilor milităreşti, se află un buzunăraş cusut. Vâr mâna înăuntru şi scot un briceag compact. Am mai văzut din astea.

Sunt ilegale.

Încep să pun cutii pe bandă. Mă urc pe ele şi mă rog la Dumnezeu să ştiu ce fac. Cuțitul e extrem de ascuțit, şi merge iute la tăiat legăturile. Îmi dau seama cu întârziere că sfoara care-l ține pe el legat e aceeaşi de care ne-am folosit să evadăm.

Adam e eliberat. Mă dau jos, închid cuțitul şi mi-l bag în buzunar. Nu ştiu cum o să-l scot pe Adam de-aici.

Încheieturile îi sunt jupuite, sângerânde, trupul îl doare peste tot, iar piciorul îi sângerează din pricina unui glonț.

Aproape că se prăbuşeşte.

Încerc să-l țin pe cât de tandru pot, încerc să-l țin pe cât de aproape pot fără să-i fac rău. Nu spune niciun cuvânt despre durere şi încearcă din răsputeri să ascundă faptul că are probleme cu respirația. Se crispează de atâta chin, dar nu se plânge deloc.

— Nu pot să cred că m-ai găsit, e tot ce spune.

Şi ştiu că n-ar trebui. Ştiu că nu e momentul. Ştiu că nu e deloc potrivit. Dar îl sărut.

— N-o să mori, îi spun. O să ieşim de-aici. O să furăm o maşină. O să-i găsim pe James şi pe Kenji. Şi pe urmă o să fim în siguranță.

Mă priveşte fix.

— Sărută-mă din nou, spune el.

Şi o fac.

Ne ia o veşnicie să ajungem înapoi la uşă. Adam fusese dus foarte departe în această clădire, şi să găsesc drumul înapoi spre ieşire mi se pare mai greu decât mă aşteptam. Adam încearcă din răsputeri, mergând cât de repede poate, dar tot nu e suficient de rapid.

— Au spus că Warner voia să mă omoare cu mâna lui, îmi explică. Şi că m-a împuşcat intenționat în picior, doar ca să mă schilodească. Asta i-a oferit şansa să te ia de-acolo şi să vină mai târziu după mine. Se pare că planul lui era să mă tortureze, spune el, tresărind de durere. A spus că voia să se delecteze cu asta. Nu voia să se grăbească să mă omoare.

Râde cu putere. Tuşeşte puțin.

~~Mâinile lui pe trupul meu mâinile lui pe trupul meu mâinile lui pe trupul meu~~

— Aşa că te-au legat şi te-au abandonat aici?

— Au spus că n-o să mă găsească nimeni. Au spus că această clădire e făcută din beton şi întărită cu oţel şi nimeni nu poate pătrunde în ea. Warner avea să vină după mine când era pregătit. Se opreşte. Se uită la mine. Doamne, sunt atât de fericit că eşti bine.

Îi ofer un zâmbet. Încerc să-mi împiedic organele să mi se reverse afară. Sper că găurile din capul meu nu se văd.

Se opreşte când ajunge la uşă. Metalul e o harababură sfârtecată. Arată ca şi când un animal sălbatic l-a atacat şi a pierdut lupta.

— Cum ai…

— Nu ştiu, recunosc eu. Încerc să ridic din umeri, să fiu indiferentă. Pur şi simplu i-am tras un pumn.

— I-ai tras un pumn…

— Şi un şut.

Zâmbeşte, şi vreau să plâng în braţele lui. Trebuie să mă concentrez asupra feţei sale. Nu-mi pot lăsa ochii să asimileze parodia care este trupul lui.

— Haide, îi spun. Hai să mergem să facem ceva ilegal.

Îl las pe Adam în întuneric şi alerg către marginea drumului principal, căutând maşini abandonate. Trebuie să mergem pe 3 străzi lăturalnice diferite până ce găsim una.

— Cum te simţi? îl întreb, temându-mă de răspuns.

Îşi strânge buzele. Pare că dă din cap.

— Bine.

Asta nu-i în regulă.

— Aşteaptă aici!

Afară e beznă, fară urmă de lumină. Asta e bine. Şi, de asemenea, rău. Îmi permite să cutreier în voie, dar mă face şi mai vulnerabilă atacurilor. Trebuie să am grijă. Merg pe vârfuri către maşină.

Sunt pregătită să sparg geamul, dar mai întâi verific mânerul portierei.

E descuiată.

Cheile sunt în contact.

Pe bancheta din spate se află o pungă cu alimente.

Cineva probabil că s-a panicat auzind alarma şi stingerea

neaşteptată. Probabil că a lăsat totul de izbelişte şi a fugit să se ascundă. Incredibil. Ar fi absolut perfect, dacă aş şti să conduc.

Fug înapoi spre Adam ca să-l ajut să se suie pe locul de lângă şofer. De îndată ce e înăuntru, îmi dau seama cât de mare îi e durerea. Încovoindu-i trupul în toate părțile. Apăsându-l în coaste. Încordându-i muşchii.

— E-n regulă, mă minte. Nu mai pot să stau prea mult în picioare.

Mă întind în spate şi cotrobăi prin pungile de cumpărături. Înăuntru e mâncare adevărată. Nu doar ciudatele cuburi de Vegeta făcute pentru Automate, dar şi fructe şi legume. Nici măcar Warner nu ne dădea banane.

Îi întind lui Adam fructul galben.

— Mănâncă asta.

— Nu prea cred că pot să mănânc... Se opreşte. Se uită la forma din mâna lui. E ceea ce cred eu că e?

— Probabil.

N-avem timp să procesăm imposibilitatea. I-o desfac. Îl încurajez să ia o gură. Sper că e un lucru bun. Am auzit că bananele au potasiu. Sper să n-o vomite.

Încerc să-mi concentrez atenția asupra pedalelor maşinii de sub picioarele mele.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție până ce Warner o să ne găsească? întreabă Adam.

Iau câteva guri de aer.

— Nu ştiu.

Pauză.

— Cum ai scăpat de el...?

Privesc fix prin parbriz când îi răspund.

— L-am împuşcat.

— Nu!

Surpriză. Teamă. Uluire.

Îi arăt pistolul lui Warner. Are o gravură specială pe mâner.

Adam e şocat.

— Deci... e mort?

— Nu ştiu, recunosc în cele din urmă, ruşinată. Îmi cobor privirea în jos, analizând striațiile de pe volan. Nu ştiu sigur.

Mi-a luat prea mult să apăs pe trăgaci. A fost mai greu decât mă aşteptam. A fost mai greu decât mă aşteptam să țin în mâini pistolul. Warner deja îmi dădea drumul când glonțul i-a pătruns

în corp. Aveam arma îndreptată spre inima lui.
Sper din tot sufletul că n-am ratat.
Amândoi suntem extrem de tăcuți.
— Adam?
— Da?
— Nu ştiu să conduc.

~~PATRUZECI ŞI UNU~~

— Eşti norocoasă că ăsta nu-i un schimbător de viteze normal, spune el, încercând să râdă.
— Schimbător de viteze normal?
— Cu transmisie manuală.
— Ce-i aia?
— E un pic mai complicat.
Îmi muşc limba.
— Îți aminteşti unde i-am lăsat pe James şi pe Kenji?
Nici măcar nu vreau să mă gândesc la posibilitatea că s-au mutat. Sau că au fost descoperiți. Orice. Nici măcar nu vreau să aprofundez acest gând.
— Da.
Ştiu că el gândeşte exact ce gândesc şi eu.
— Cum ajung acolo?
Adam îmi spune că pedala din dreapta e pentru accelerație. Cea din stânga pentru frânare. Trebuie să mut schimbătorul de viteze în *D*[1]. Folosesc volanul să întorc. Am şi oglinzi, care mă pot ajuta să văd în spate. Nu pot aprinde farurile, şi trebuie să mă bazez pe lună să-mi lumineze drumul.
Pornesc motorul, apăs pe frână, schimb în *D*. Vocea lui Adam e singurul sistem de navigație de care am nevoie.
Ridic piciorul de pe frână. Apăs pe accelerație. Aproape că intrăm într-un zid.
În felul ăsta ajungem înapoi la clădirea abandonată.
Accelerație. Frână. Accelerație. Frână. Prea multă accelerație. Prea multă frână. Adam nu se plânge, şi aproape că e mai rău. Îmi imaginez ce înseamnă condusul meu pentru rănile lui. Sunt recunoscătoare că cel puțin nu e mort, nu încă.

---

[1] La cutia de viteze automată, *D* vine de la *drive* (a conduce, a porni).

Nu ştiu de ce nu ne-a văzut nimeni. Mă întreb dacă Warner e cu adevărat mort. Mă întreb dacă totul e în haos. Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care nu sunt soldați în oraşul ăsta. Au dispărut cu toții.

Mă gândesc.

Aproape că uit să schimb în *P*[2] când ajungem la clădirea distrusă vag cunoscută. Adam trebuie să se întindă şi s-o facă în locul meu. Îl ajut să se aşeze pe bancheta din spate, şi mă întreabă de ce.

— Fiindcă o să-l pun pe Kenji să conducă, şi nu vreau ca fratele tău să te vadă în halul ăsta. E suficient de întuneric ca să nu-ți vadă corpul. Nu cred că ar trebui să te vadă rănit.

Dă din cap după o clipă infinită.

— Îți mulțumesc.

Alerg către clădirea distrusă. Deschid uşa. De-abia observ două siluete în întunericul desăvârşit. Clipesc de câteva ori, şi îi văd mai bine. James doarme cu capul în poala lui Kenji. Rucsacurile sunt deschise, iar pe podea sunt împrăştiate conserve goale de mâncare.

Sunt bine.

Slavă Domnului că sunt bine.

Aş putea muri de uşurare.

Kenji îl ia pe James în brațe, chinuindu-se puțin cu greutatea lui. Fața îi e netedă, serioasă, fermă. Nu zâmbeşte. Nu spune nimic prostesc. Mă priveşte în ochi de parcă deja ştie, de parcă deja înțelege de ce ne-a luat atât de mult să ne întoarcem, de parcă există un singur motiv pentru care acum arăt ca naiba, pentru care sunt plină de sânge pe tricou. Şi probabil pe față. Şi pe mâini.

— Cum se simte?

Aproape că mă pierd în acel moment.

— Trebuie să conduci tu.

Inspiră uşor. Încuviințează din cap de câteva ori.

— Piciorul meu drept e încă bun, îmi spune.

Dar nu cred că mi-ar păsa, chiar dacă n-ar fi fost. Trebuie să ajungem în acel loc sigur, iar şofatul meu nu ne-ar duce nicăieri.

Kenji îl pune pe James, adormit, pe locul de lângă şofer, iar eu mă simt extrem de fericită că nu e treaz.

---

[2] P vine de la *park* (a opri, a parca).

Iau rucsacurile şi le duc pe bancheta din spate. Kenji se aşază la volan. Se uită în oglinda retrovizoare.

— Mă bucur să te văd în viață, Kent.

Adam aproape că zâmbeşte. Clatină din cap.

— Îți mulțumesc că ai avut grijă de James.

— Acum ai încredere în mine?

Un scurt oftat.

— Poate.

— E bun şi-un *poate,* spune Kenji rânjind, apoi porneşte maşina. Să plecăm naibii de-aici.

Adam tremură.

Trupul lui gol începe în cele din urmă să cedeze din cauza vremii reci, a orelor de tortură, a chinului de a rezista atât de mult timp. Eu cotrobăi prin rucsacuri căutând o haină mai groasă, dar nu găsesc decât tricouri şi hanorace. Nu ştiu cum să-i pun unul fără să-i produc dureri.

Mă hotărăsc să le tai. Iau briceagul şi tai câteva dintre hanoracele lui, punându-le peste el ca nişte pături. Îmi ridic privirea.

— Kenji... maşina asta n-are căldură?

— E pornită, dar e de rahat. Nu cred că merge prea bine.

— Cât mai avem până ce ajungem acolo?

— Nu prea mult.

— Ai văzut pe cineva care ne-ar putea urmări?

— Nu. Tace puțin, apoi continuă: E ciudat. Nu înțeleg de ce nu vede nimeni o maşină care goneşte pe străzile astea după ce s-a dat stingerea. Ceva nu e-n regulă.

— Ştiu.

— Şi nu ştiu de ce, dar, în mod evident, serul meu de urmărire nu funcționează. Ori chiar nu dau doi bani pe mine, ori nu funcționează cum trebuie, şi nu ştiu de ce.

Un mic detaliu se aşază pe marginea conştiinței mele. Îl analizez.

— N-ai spus că ai dormit într-o magazie? în noaptea aia, când ai fugit?

— Ba da, de ce?

— Unde era...?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu. Un câmp imens. Era ciudat. Pe locul ăla creşteau nişte rahaturi ciudate. Am fost cât pe ce să mănânc ceva ce

credeam că era un fruct, până ce mi-am dat seama că mirosea ca naiba.

Rămân fără suflare.

— Era un câmp gol? Arid? Complet abandonat?

— Da.

— Câmpul nuclear, spune Adam, şi în voce i se simte înțelegerea.

— Ce câmp nuclear? întreabă Kenji.

Îi explic.

— Rahat! Kenji strânge tare volanul. Deci puteam să mor? Şi n-am făcut-o?

II Ignor.

— Şi totuşi, cum de ne-au găsit? stărui. Cum de şi-au dat seama unde locu...

— Nu ştiu, oftează Adam. Îşi închide ochii. Poate Kenji ne minte.

— Haide, omule, ce naiba...

— Sau, îl întrerupe Adam, poate că au cumpărat-o pe Benny.

— Nu... spun eu cu răsuflarea tăiată.

— E posibil.

Rămânem cu toții tăcuți. Încerc să mă uit pe geam, dar e aproape inutil. Cerul nopții e o baie de smoală care sufocă lumea ce ne înconjoară.

Mă întorc spre Adam şi-l găsesc cu capul dat pe spate, cu mâinile încleştate, cu buzele aproape albe în întuneric, îl învelesc mai bine cu hanoracele. Îşi reprimă un fior.

— Adam...

Îi înlătur o şuviță de pe frunte. Părul i-a crescut puțin, şi îmi dau seama că nu i-am acordat niciodată atenție. În ziua în care a păşit în celula mea, fusese tuns scurt. N-am crezut niciodată că părul său negru ar fi atât de moale. Precum ciocolata topită. Mă întreb când a renunțat să şi-l mai tundă.

Îşi încleştează maxilarul. Deschide gura. Mă minte din nou şi din nou.

— Sunt bine.

— Kenji...

— Cinci minute, îți promit... încerc să fac chestia asta să funcționeze...

Îi ating încheieturile, trecându-mi degetele peste pielea lui moale. Peste cicatricele însângerate. Îi sărut palma. Respiră

întretăiat.
— O să fii bine, îi spun.
Încă ține ochii închişi. Încearcă să dea din cap.
— De ce nu mi-ai spus că sunteți împreună? întreabă Kenji deodată.
Vocea îi e egală, neutră.
— Ce?
Acum nu e momentul să roşesc.
Kenji oftează. Îi văd ochii în oglinda retrovizoare. Umflăturile i-au dispărut aproape de tot. Fața i se vindecă.
— Ar trebui să fiu *orb* să nu observ. Vreau să zic, la naiba, numai felul în care te priveşte... E ca şi când băiatu' ăsta n-a mai văzut o femeie la viața lui. E ca şi cum i-ai da unui om flămând o farfurie cu mâncare şi i-ai zice că n-o poate mânca.
Adam deschide ochii. Încerc să-i observ privirea, dar nu se uită la mine.
— De ce nu mi-ai spus? întreabă Kenji din nou.
— N-am avut niciodată ocazia să întreb, răspunde Adam.
Vocea îi e aproape o şoaptă. Energia i se scurge foarte repede. Nu vreau să facă eforturi să vorbească. Trebuie să-şi păstreze forțele.
— Stai aşa – vorbeşti cu mine, sau cu ea?
Kenji întoarce capul spre noi.
— Putem să discutăm asta mai târziu... încerc eu să spun, dar Adam scutură din cap.
— I-am spus lui James fără să te întreb. Am făcut... o presupunere. Tace, apoi: N-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să ai şi tu de-ales. Ar trebui întotdeauna să ai de-ales. Şi e alegerea ta dacă vrei să fii cu mine.
— Hei, deci, eu o să mă prefac că nu vă mai pot auzi, OK? Kenji îşi flutură mâna, apoi adaugă: Hai, bucurați-vă de momentul vostru de intimitate.
Dar sunt prea ocupată să-i analizez ochii lui Adam, buzele foarte foarte moi. Fruntea încruntată.
Mă apropii de urechea lui şi îmi cobor vocea. Şoptesc cuvintele, astfel că numai el mă poate auzi.
— O să te faci bine, îi promit. Şi când o să se întâmple asta, am să-ți arăt exact ce alegere am făcut. O să memorez cu buzele fiecare centimetru al corpului tău.
Adam expiră deodată, tremurat, gâfâit. Înghite cu putere.

Ochii lui arzători mă pătrund. Pare aproape febril, şi mă întreb dacă nu cumva înrăutăţesc lucrurile.

Mă ridic, dar el mă opreşte. Îşi pune mâna pe coapsa mea.

— Rămâi aici, spune el. Atingerea ta este singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd minţile.

~~PATRUZECI ŞI DOI~~

— Am ajuns, şi e noapte. Aşadar, conform calculelor mele, nu am făcut nimic prostesc.

Kenji opreşte maşina. Suntem din nou în subteran, într-un fel de parcare elaborată. Într-un minut ne aflam deasupra, iar în următorul am dispărut într-o cavitate. E imposibil de localizat, şi nici n-o poţi vedea pe întuneric. Kenji avea dreptate cu această ascunzătoare.

În ultimele minute am fost ocupată să-l ţin treaz pe Adam. Corpul lui se luptă cu epuizarea, cu pierderea de sânge, cu foamea, cu un milion de diferite feluri de durere. Mă simt complet nefolositoare.

— Adam trebuie să meargă direct în aripa spitalului, anunţă Kenji.

— Au spital?

Inima mea zboară ca un zmeu într-un cer de primăvară.

Kenji rânjeşte.

— Locul ăsta are de toate. O să te lase cu gura căscată.

Apasă pe un buton din plafon. O lumină slabă se aprinde în sedanul vechi. Kenji iese din maşină.

— Aşteptaţi aici – am să aduc pe cineva cu o targă.

— Şi cu James cum rămâne?

— Ah... Colţurile gurii lui Kenji tremură. El, ăăă... o să doarmă buştean ceva timp.

— Ce vrei să spui...?

Îşi drege vocea. O dată. De două ori. Îşi aranjează tricoul boţit.

— Eu, ăăă, se prea poate să-i fi dat ceva... care să-i mai uşureze greutatea călătoriei ăsteia.

— I-ai dat *somnifere* unui copil de zece ani?

Mă tem că o să-i rup gâtul.

— Ai fi preferat să fie treaz şi să vadă toate astea?

— Adam o să te omoare.

Kenji se uită la Adam, care de-abia îşi mai poate ţine ochii deschişi.

— Mda, păi, bănuiesc că sunt norocos că n-o să mă poată omorî în seara asta. Şovăie. Se apleacă în maşină şi îşi trece mâna prin părul lui James, apoi zâmbeşte. Puştiul ăsta-i un sfânt. Dimineață o să fie vioi.

— Nu pot să *cred* că...

— Hei, hei... îşi ridică mâinile. Crede-mă. O să fie bine. Nu voiam să fie mai traumatizat decât e deja. Înalță din umeri. La naiba, sper ca Adam să-mi dea dreptate.

— O să te omor.

Vocea lui Adam e un murmur blând.

Kenji râde.

— Fii mai înfipt, frățioare, altminteri o să cred că nu vorbeşti serios.

Kenji dispare.

Mă uit la Adam şi îl încurajez să rămână treaz. Îi spun că suntem aproape în siguranță. Îmi lipesc buzele de fruntea lui. Îi privesc fiecare umbră, fiecare contur, fiecare tăietură şi vânătaie de pe față. Muşchii i se relaxează şi îşi mai slăbeşte încordarea de pe față. Expiră un pic mai uşor. Îi sărut buza superioară. Îi sărut buza inferioară. Îl sărut pe obraji. Pe nas. Pe bărbie.

Apoi, totul se întâmplă prea repede.

4 oameni fug către maşină. 2 mai mari decât mine, 2 mai mari decât ei. O pereche de bărbați. O pereche de femei.

— Unde e? întreabă femeia mai în vârstă.

Privesc cu toții în jur nerăbdători. Mă întreb dacă observă că mă uit lung la ei.

Kenji deschide portiera lui Adam. Kenji nu mai zâmbeşte. De fapt, pare... diferit. Mai puternic. Mai iute. Ba chiar mai înalt. Deține controlul. E o figură a autorității. Aceşti oameni îl cunosc.

Adam e ridicat pe targă şi evaluat imediat. Toată lumea vorbeşte în acelaşi timp. Ceva despre coaste fracturate. Ceva despre pierderea sângelui. Ceva despre căile respiratorii şi capacitatea plămânilor şi *ce s-a întâmplat cu încheieturile lui*? Ceva despre verificarea pulsului şi *de cât timp sângerează*? Bărbatul şi femeia mai tineri se uită spre mine. Cu toții poartă ținute ciudate.

Costume ciudate. Toate albe, cu dungi gri pe laterale. Mă întreb dacă e o uniformă medicală.

Îl iau pe Adam.

— Aşteptaţi... Ies repede în maşină. Aşteptaţi! Vreau să merg cu el...

— Nu acum. Kenji mă opreşte şi vocea îi devine blândă. Nu poţi fi cu el la ceea ce trebuie să-i facă. Nu acum.

— Ce vrei să spui? Ce-or să-i facă?

Lumea apare şi dispare din raza mea vizuală, nuanţe de gri pâlpâind ca nişte cadre mărite, nişte mişcări întrerupte. Deodată, nimic nu mai are nicio noimă. Deodată, totul e confuz. Deodată, capul meu e o bucată de pavaj, iar eu sunt zdrobită de nişte picioare. Nu ştiu unde ne aflăm. Nu ştiu cine e Kenji. Kenji era prietenul lui Adam. Adam îl cunoaşte. Adam. Adam al meu. Adam care e dus departe de mine şi nu pot să merg cu el şi vreau să merg cu el dar nu mă lasă să merg cu el şi nu ştiu de ce...

— Or să-l ajute... Juli*ette*... *am nevo*ie să fii atentă la mine. Trebuie să fii cu picioarele pe pământ. Ştiu că a fost o zi grea – dar am nevoie să rămâi calmă.

Vocea lui. Atât de fermă. Extrem de clară.

— *Cine* eşti...?

Încep să mă panichez. Vreau să-l iau pe James şi să fugim, dar nu pot. I-a făcut ceva lui James, şi chiar de-aş şti cum să-l trezesc, nu-l pot atinge. Vreau să-mi smulg unghiile.

— *Cine eşti*...

Kenji oftează.

— Ţi-e foame. Eşti obosită. În acest moment treci prin şoc şi un milion de alte senzaţii. Fii raţională. N-am de gând să-ţi fac rău. Acum eşti în siguranţă. Adam e în siguranţă. James e în siguranţă.

— Vreau să fiu cu el... Vreau să văd ce-i fac oamenii ăia...

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— Ce vrei să-mi faci? De ce m-ai adus aici...?

Ochii mei sunt larg deschişi, privind în toate direcţiile. Mă rotesc, abandonată în mijlocul oceanului propriei mele imaginaţii, şi nu ştiu să înot.

— Ce vrei de la mine?

Kenji îşi mută privirea în pământ. Îşi freacă fruntea. Bagă mâna în buzunar.

— N-aş fi vrut să fiu nevoit să fac asta.

Cred că urlu.

~~PATRUZECI ŞI TREI~~

Când mă trezesc, sunt o scară veche care scârţâie.

Cineva m-a spălat. Pielea mea e ca satinul. Genele îmi sunt moi, părul neted şi periat; străluceşte în lumina artificială, un râu de ciocolată ce se loveşte de malul palid al pielii, valuri catifelate curgându-mi peste clavicule. Articulaţiile mă dor; ochii mă înţeapă din pricina unei oboseli lacome. Trupul mi-e gol sub un cearşaf greu. Nu m-am mai simţit niciodată atât de curată.

Sunt prea obosită ca să-mi pese.

Ochii mei somnoroşi inventariază locul în care mă aflu, dar nu au prea multe de văzut. Sunt întinsă în pat. Există 4 pereţi. 1 uşă. O măsuţă lângă mine. Lumini fluorescente care bâzâie deasupra mea. Totul e alb.

Tot ce-am ştiut până acum se schimbă.

Mă întind după paharul de apă şi uşa se deschide. Îmi ridic cearşaful cât de mult pot.

— Cum te simţi?

Un bărbat înalt care poartă ochelari de plastic. Rame negre. Un pulover simplu. Pantaloni călcaţi. Părul de culoarea nisipului îi cade în ochi.

În mână are un clipboard.

— Cine eşti?

El ia din colţul camerei un scaun pe care nu l-am observat. Îl împinge în faţă. Se aşază lângă patul meu.

— Te simţi ameţită? Zăpăcită?

— Unde e Adam?

Îşi ţine pixul deasupra hârtiei. Scrie ceva.

— Numele de familie ţi-l scrii cu doi de r? Sau cu unul singur?

— Ce-aţi făcut cu James? Unde e Kenji?

Se opreşte. Îşi ridică privirile. Are cam 30 de ani. Un nas coroiat. Barba nerasă de 2 zile.

— Pot măcar să mă asigur că eşti bine? După aia am să-ţi răspund la întrebări. Promit. Lasă-mă să-mi fac mai întâi treaba, apoi discutăm.

Clipesc.

Cum mă simt? Nu ştiu.

Dacă am avut vise? Nu cred.

Dacă ştiu unde mă aflu? Nu.

Cred că sunt în siguranță? Nu ştiu.

Îmi amintesc ce s-a întâmplat? Da.

Câți ani am? 17.

Ce culoare au ochii mei? Nu ştiu.

— Nu ştii? îşi pune jos pixul. Îşi scoate ochelarii. Îți aminteşti cu exactitate ce s-a întâmplat ieri, dar nu ştii ce culoare au ochii tăi?

— Cred că sunt verzi. Sau albaştri. Nu sunt sigură. Contează?

— Vreau să fiu sigur că te poți recunoaşte. Că nu ți-ai pierdut personalitatea.

— De fapt, n-am ştiut niciodată ce culoare au ochii mei. În ultimii trei ani, nu m-am uitat în oglindă decât o singură dată.

Străinul se uită lung la mine, un pic îngrijorat. În cele din urmă trebuie să privesc în altă parte.

— Cum de m-ai atins? îl întreb.

— Poftim?

— Corpul meu. Pielea mea. Sunt atât de… curate.

— Ah. Îşi muşcă degetul mare. Scrie ceva pe hârtie. Da. Ei bine, când ai ajuns, erai murdară şi plină de sânge, şi aveai câteva vânătăi şi zgârieturi. Nu voiam să riscăm să se infecteze. Ne cerem scuze pentru invadarea intimității – dar nu putem permite să introducem aici astfel de bacterii. A trebuit să facem o detoxifiere la suprafață.

— În regulă… înțeleg, mă grăbesc eu. Dar cum?

— Poftim?

— Cum de m-ați atins?

Sunt sigură că trebuie să ştie. Cum să nu ştie? Dumnezeule, sper că ştie.

— Aaa… Dă din cap, distras de cuvintele pe care le mâzgăleşte pe clipboard. Îşi îngustează ochii spre pagină. Latex.

— Poftim?

— Latex. Îşi ridică privirea preț de o secundă. Îmi vede confuzia. Mănuşi?

— A, da.

Desigur. Mănuşi. Până și Warner a folosit mănuşi până să-şi dea seama că mă poate atinge.

~~— Până să-şi dea seama că mă poate atinge Până să-şi dea seama că mă poate atinge. Până să-şi dea seama că mă poate atinge.~~

Revăd acel moment din nou şi din nou în mintea mea. Acea

fracțiune de secundă când am întârziat să sar pe geam. Momentul șovăielii care a schimbat totul. Clipa în care am pierdut tot controlul. Toată puterea. Orice fel de influență. N-o să se oprească până ce nu mă găsește, şi e numai vina mea.

Trebuie să știu dacă e mort.

Trebuie să mă forțez să rămân nemișcată. Trebuie să mă forțez să nu tremur, să nu mă-nfior sau să vomit. Trebuie să schimb subiectul.

— Unde-mi sunt hainele?

Mă joc cu cearșaful de un alb imaculat care-mi acoperă oasele.

— Au fost distruse din același motiv pentru care tu trebuia să fii dezinfectată. Își ia din nou ochelarii. Și-i pune la ochi. Avem un costum special pentru tine. Cred că o să-ți facă viața mult mai ușoară.

— Un costum special?

Îmi ridic privirile. Rămân cu gura căscată.

— Da. O să ajungem și acolo un pic mai târziu.

Tace. Zâmbește. În bărbie are o gropiță.

— N-o să mă ataci, așa cum ai făcut cu Kenji, nu?

— L-am atacat pe Kenji? tresar eu.

— Doar un pic, răspunde, ridicând din umeri. Acum măcar știm că nu e imun la atingerea ta.

— L-am *atins*?

Mă ridic în capul oaselor și aproape că uit să-mi țin cearșaful lipit de corp. Ard din cap până-n picioare, înroșindu-mă în minte, ținându-mă de cearșaf ca de un colac de salvare.

— Îmi pare atât de rău…

— Sunt sigur că o să-ți accepte scuzele. Blondul își studiază notițele foarte riguros, fiind deodată fascinat de propriul său scris de mână. Dar e-n regulă. Ne așteptam la ceva tendințe distrugătoare. Ai avut o săptămână de coșmar.

— Ești psiholog?

— Un fel de.

Își dă părul la o parte de pe frunte.

— Un fel de?

Râde. Apoi tace. Își rotește pixul între degete.

— Da. Practic vorbind, sunt psiholog. Uneori.

— Și asta ce-ar trebui să însemne?

Deschide gura. O închide. Pare că se gândește la un răspuns, dar în schimb, mă examinează pe mine. Mă privește atât de

intens, că simt cum îmi ia fața foc. Începe să scrie furios.

— Ce caut aici? îl întreb.

— Îți revii.

— De când sunt aici?

— Ai dormit cel puțin paisprezece ore. Ți-am dat un sedativ destul de puternic. Se uită la ceas. Pari să fii bine. Şovăie. De fapt, arăți foarte bine. Chiar uluitor.

În gură am un pumn de cuvinte amestecate. Mă înroşesc uşor.

— Unde e Adam?

Inspiră adânc. Subliniază ceva pe hârtiile lui. Schițează un zâmbet.

— Unde e?

— Se recuperează.

În cele din urmă, îşi ridică ochii din foi.

— E bine?

Încuviințează din cap.

— E bine.

Îl privesc lung.

— Ce înseamnă asta?

2 bătăi la uşă.

Străinul cu ochelari nu se mişcă. Îşi reciteşte notițele.

— Intră, strigă.

Kenji păşeşte în încăpere, la început puțin şovăitor. Se uită la mine foarte precaut. Nu credeam niciodată c-o să fiu atât de fericită să-l văd. Dar deşi mă simt uşurată să văd un chip cunoscut, stomacul mi se face ghem din pricina vinei pe care o resimt şi mă loveşte din interior. Mă întreb cât de grav l-am rănit. Înaintează.

Vina îmi dispare.

Mă uit mai atent şi îmi dau seama că e complet nevătămat. Nu mai are probleme cu piciorul. Fața îi este curată. Ochii nu-i mai sunt umflați, iar fruntea e refăcută, netedă, neatinsă. Avea dreptate.

Are într-adevăr o față frumoasă.

Un maxilar provocator. Sprâncene perfecte. Ochii la fel de negri precum părul. Atrăgător. Puternic. Un pic periculos.

— Hei, frumoaso!

— Îmi cer scuze că aproape te-am omorât, îngăim eu.

— Ah!

L-am luat prin surprindere. Îşi bagă mâinile în buzunare.

— Ei bine. Mă bucur că am discutat despre asta.

Observ că poartă un tricou rupt. Jeanşi negri. N-am mai văzut de mult timp pe cineva în jeanşi. Uniforme de armată, tricouri şi pantaloni din bumbac, şi rochii extravagante sunt tot ce am cunoscut eu în ultima vreme.

Nu prea mă pot uita la el.

— M-am panicat, încerc să-i explic.

Îmi strâng şi-mi desfac degetele.

— Mi-am dat seama, spune, ridicând dintr-o sprânceană.

— Îmi cer scuze.

— Ştiu.

Dau din cap.

— Arăţi mai bine.

Rânjeşte. Se întinde. Se sprijină de perete, cu braţele încrucişate la piept, cu picioarele încrucişate la glezne.

— Asta trebuie să fie greu pentru tine.

— Poftim?

— Să-mi priveşti faţa. Să-ţi dai seama că aveam dreptate. Să-ţi dai seama că ai luat decizia greşită. Ridică din umeri. Înţeleg. Nu sunt un om mândru, să ştii. Aş fi dispus să te iert.

Îl privesc cu gura căscată, neştiind dacă să râd sau să arunc cu ceva în el.

— Nu mă face să te ating.

El scutură din cap.

— E incredibil cum cineva poate să arate atât de bine şi să aibă sentimente atât de nepotrivite. Kent e un ticălos norocos.

— Îmi cer scuze… Psihologul se ridică. Aţi terminat? Se uită la Kenji. Credeam că ai venit cu un scop anume.

Kenji se îndepărtează de perete şi se îndreaptă de spate.

— Da. Corect. Castle vrea s-o vadă.

~~PATRUZECI ŞI PATRU~~

— Acum?

Blondul e mai confuz decât mine.

— Dar n-am terminat cu examinatul.

Kenji ridică din umeri.

— Vrea s-o vadă.

— Cine-i Castle? întreb.

Blondul şi Kenji se uită la mine. Kenji îşi întoarce privirea. Blondul nu. Îşi înclină capul într-o parte.

— Kenji nu ți-a spus nimic despre locul ăsta?

— Nu. Mă bâlbâi, nesigură, privind spre Kenji, care refuză să se uite la mine. N-a explicat niciodată nimic. A spus doar că ştia pe cineva care avea un loc sigur şi credea că ne-ar putea ajuta...

Blondul rămâne cu gura căscată. Râde atât de tare, că o dă pe fornăieli. Se ridică. Îşi şterge ochelarii cu marginea tricoului.

— Eşti un mare dobitoc, îi spune lui Kenji. De ce nu i-ai spus adevărul?

— Pentru că dacă i l-aş fi spus, n-ar mai fi venit.

— De unde ştii?

— Aproape că m-a *omorât*...

Privesc când la unul, când la celălalt. De la păr blond la păr negru şi înapoi.

— Ce se *întâmplă*? întreb. Vreau să-l văd pe Adam. Vreau să-l văd pe James. Şi vreau un nou rând de *haine*...

— Eşti dezbrăcată?

Kenji îmi studiază deodată cearşaful, şi nu se deranjează să ascundă asta.

Roşesc în pofida eforturilor mele de a nu o face, şi sunt agitată şi frustrată.

— Blondul a zis că mi-au distrus hainele.

— *Blondul?*

Bărbatul blond e jignit.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Winston. Mă cheamă Winston.

Nu mai zâmbeşte deloc.

— Nu spuneai că ai un costum pentru mine?

Se încruntă. Îşi verifică ceasul.

— N-o să avem timp să ne ocupăm şi de asta chiar acum. Oftează. Dă-i ceva să poarte temporar, da? îi spune lui Kenji.

Kenji, care încă se holbează la mine.

— Vreau să-l văd pe Adam.

— Adam încă nu e pregătit să te vadă.

~~Blondul~~ Winston îşi bagă pixul într-un buzunar.

— O să-ți dăm de ştire când e pregătit.

— Cum să am încredere în voi când nu vreți să mă lăsați să-l văd? Nici măcar pe James... Nici măcar nu am lucrurile indispensabile. Vreau să mă dau jos din pat şi am nevoie de nişte

haine.

— Du-te şi adu, Moto.

Winston îşi prinde ceasul mai bine.

— Nu sunt câinele tău, *Blondule,* i-o trânteşte Kenji. Şi te-am rugat să nu-mi mai spui Moto.

Winston îşi prinde cu degetele puntea nasului.

— Nicio problemă. Am să-i spun lui Castle că e vina ta că ea nu se vede cu el în momentul ăsta.

Kenji bombăne ceva obscenităţi printre dinţi. Dispare cu paşi apăsaţi şi aproape că trânteşte uşa.

Trec câteva secunde în tăcere.

Respir adânc.

— Deci, ce înseamnă *moto*?

Winston îşi dă ochii peste cap.

— Nimic. E doar o poreclă... Numele lui de familie e Kishimoto. Şi se enervează la culme când i-l tăiem în două. Devine foarte sensibil.

— Şi de ce i-l tăiaţi în două?

Pufneşte.

— Deoarece e al naibii de greu de pronunţat.

— Şi asta e o scuză?

Se încruntă.

— Ce anume?

— Tu te-ai supărat că ţi-am spus Blondul şi nu Winston. El de ce n-ar avea dreptul să se supere că îi spuneţi Moto în loc de Kenji?

Bombăne ceva care sună a:

— Nu-i acelaşi lucru.

Mă întind puţin. Îmi pun capul pe pernă.

— Nu fi ipocrit.

~~PATRUZECI ŞI CINCI~~

Mă simt ca un clovn în hainele astea mult prea mari. Port tricoul altcuiva. Pantalonii de pijama ai altcuiva. Papucii altcuiva. Kenji spune că mi-au distrus şi hainele din rucsac, aşa că n-am idee ale cui sunt hainele care atârnă pe mine. Pur şi simplu înot în ele.

Încerc să fac un nod materialului în plus, dar Kenji mă

oprește.

— O să-mi distrugi tricoul, se plânge el.

Îmi las mâinile în jos.

— Mi-ai dat hainele *tale*?

— Păi, ce credeai? Nu e ca și cum am avea rochii care stau pe-aici degeaba.

Îmi aruncă o privire care-mi dă de înțeles că ar trebui să fiu recunoscătoare că mi le-a dat.

Mda. Bănuiesc că e mai bine decât să fiu goală pușcă.

— Deci, cine ziceai că e Castle?

— El se ocupă de toate, îmi spune Kenji. E șeful întregii mișcări.

Ciulesc urechile.

— *Mișcări?*

Winston oftează. Pare cam țâfnos. Mă întreb de ce.

— Dacă tot nu ți-a spus Kenji nimic, poate că ar trebui s-aștepți să-ți povestească însuși Castle. Stai fară grijă. Îți promit că o să-ți răspundem la toate întrebările.

— Și cu Adam cum rămâne? Unde e *James*...

— Uau! Winston își trece o mână prin părul lui moale. N-ai de gând să renunți, nu?

— E bine, Juliette, intervine Kenji. Are nevoie de mai mult timp ca să-și revină. Trebuie să începi să ai încredere în noi. Nimeni de-aici n-o să-ți facă rău, nici ție, nici lui Adam, și nici lui James. Amândoi sunt bine. Totul e bine.

Dar eu nu știu dacă *bine* e suficient.

Mergem printr-un întreg oraș subteran, culoare și pasaje, podele netede de piatră, pereți aspri lăsați neatinși. În pământ sunt înfipte niște discuri circulare care strălucesc cu o lumină artificială la fiecare câțiva pași. Văd calculatoare, tot felul de gadgeturi pe care nu le recunosc, uși deschise care scot la iveală camere pline cu tot felul de mașinării tehnologice.

— Cum de găsiți electricitatea necesară pentru a susține un asemenea loc?

Mă uit mai îndeaproape la mașinăriile neidentificabile, ecranele pâlpâitoare, bâzâitul a sute de calculatoare încastrate în această lume subterană.

Kenji mă trage ușor de o șuviță de păr. Mă întorc.

— O furăm, spune rânjind, apoi dă din cap spre un drum îngust. Pe-aici.

Oameni atât tineri, cât şi bătrâni, de toate formele şi etniile, intră şi ies din încăperi pe toate holurile. Mulţi dintre ei se uită, mulţi dintre ei sunt prea distraşi ca să ne observe. Unii sunt îmbrăcaţi ca bărbaţii şi femeile care au venit aseară în fugă la maşina noastră. E un fel de uniformă ciudată. Pare inutilă.

— Ăăă... toată lumea se îmbracă aşa? şoptesc, arătând pe furiş spre străinii care trec pe-acolo.

Kenji se scarpină în cap. Îşi ia timpul necesar ca să-mi răspundă.

— Nu toată lumea. Nu tot timpul.

— Şi tu? îl întreb.

— Azi nu.

Mă hotărăsc să nu-i tolerez tendinţele criptice, şi în schimb îi pun o întrebare mai directă.

— Deci ai să-mi spui vreodată cum de te-ai vindecat atât de repede?

— Da, spune Kenji nonşalant. De fapt, o să-ţi spunem o mulţime de lucruri.

Cotim deodată pe un culoar neaşteptat.

— Dar mai întâi... Kenji se opreşte lângă o uşă mare de lemn. Castle vrea să te cunoască. El e cel care te-a cerut.

— *Cerut...?*

— Mda.

Kenji pare stânjenit, doar pentru o fracţiune de secundă.

— Stai... ce vrei să spui...

— Vreau să spun că n-am ajuns din greşeală în armată, Juliette. Oftează. N-am ajuns accidental la uşa lui Adam. Şi nu trebuia să fiu împuşcat sau bătut în draci, dar s-a întâmplat. Doar că nu m-a adus un tip oarecare. Kenji aproape că rânjeşte. Mereu am ştiut unde locuia Adam, spune. E treaba mea să ştiu.

Pauză.

— Te-am căutat cu toţii.

Gura mea se cască până la genunchi.

— Intră! Kenji mă împinge înăuntru. O să iasă când e pregătit.

— Baftă, e tot ce-mi spune Winston.

1.320 de secunde intră în încăpere înainte ca el s-o facă.

Se mişcă metodic, şi faţa îi e o mască neutră în timp ce-şi strânge dreadurile într-o coadă de cal şi se aşază în partea din faţă a încăperii. E subţire, musculos, îmbrăcat impecabil într-un costum simplu. Albastru-închis. Cămaşă albă. Fără cravată. Nu

are riduri pe faţă, dar în păr are o şuviţă argintie, iar ochii săi spun că a trăit cel puţin 100 de ani. Probabil că are vreo 40. Mă uit prin încăpere.

E un loc pustiu, impresionant în goliciunea lui. Podeaua şi tavanul sunt construite din cărămizi atent îmbinate. Totul pare foarte vechi şi demodat, dar, cumva, tehnologia modernă ţine acest loc în viaţă. Becuri artificiale luminează dimensiunile uriaşe, şi în pereţii de piatră sunt încastrate monitoare mici. Nu ştiu ce caut aici. Nu ştiu la ce să mă aştept. Habar n-am ce fel de persoană e Castle, dar după ce-am petrecut atâta timp cu Warner, nu încerc să-mi fac speranţe prea mari. Până ce nu vorbeşte, nici măcar nu-mi dau seama că îmi ţineam respiraţia.

— Sper că până acum ţi-a făcut plăcere şederea ta aici.

Mă întorc să-i întâlnesc ochii de culoare închisă şi vocea calmă, mătăsoasă şi puternică. Ochii îi strălucesc de o sinceră curiozitate, un pic surprinşi. Am uitat că ştiu să vorbesc.

— Kenji spune că voiai să mă vezi, este singurul răspuns pe care i-l ofer.

— Kenji ar avea dreptate.

Respiră uşor. Îşi schimbă poziţia în scaun. Îmi studiază ochii, alegându-şi cuvintele şi ducându-şi două degete la gură. Se pare că este stăpân peste conceptul de timp. *Nerăbdarea* probabil că nu se găseşte în vocabularul său.

— Am auzit... poveşti. Despre tine, adaugă zâmbind. Pur şi simplu voiam să aflu dacă erau adevărate.

— Ce-ai auzit?

Zâmbeşte cu nişte dinţi atât de albi, încât arată ca şi cum ar cădea zăpada pe văile de ciocolată ale feţei sale. Îşi răsfiră degetele. Le analizează preţ de o clipă. Îşi ridică privirea.

— Poţi omorî un om doar atingându-l cu pielea ta. Poţi distruge un perete de beton, gros de un metru, cu palma mâinii.

Mă caţăr pe un munte de aer, iar picioarele îmi alunecă întruna. Trebuie să mă prind de ceva.

— E adevărat? mă întreabă.

— Mai degrabă te-ar omorî zvonurile decât aş face-o eu.

Mă studiază mult timp.

— Aş dori să-ţi arăt ceva, spune după o clipă.

— Vreau să-mi răspunzi la întrebări.

Toată povestea asta a durat deja prea mult. Nu vreau să fiu potolită de un fals simţ al securităţii. Nu vreau să presupun că

Adam şi James sunt OK. Nu vreau să am încredere în nimeni până ce nu am dovezi. Nu mă pot preface că toate lucrurile astea sunt OK. Nu încă.

— Vreau să ştiu că sunt în siguranţă, îi spun. Şi mai vreau să ştiu că prietenii mei sunt în siguranţă. Când am ajuns aici, cu noi mai era şi un băiețel de zece ani, şi aş dori să-l văd. Trebuie să mă asigur că e teafăr şi nevătămat. Altminteri, nu cooperez.

Ochii săi mă inspectează preț de câteva momente lungi.

— Loialitatea ta este revigorantă, îmi spune, şi vorbeşte sincer. Vei fi bine aici.

— Prietenii mei...

— Da. Desigur. Se ridică în picioare. Urmează-mă!

Locul ăsta e mult mai complex, mult mai organizat decât mi-am imaginat. Există sute de direcții diferite în care te poți pierde, aproape la fel de multe camere, unele mai mari decât altele, fiecare dedicată unui alt scop.

— Sala de mese – îmi spune Castle.

— Dormitoarele – în aripa opusă.

— Sălile de antrenament – pe hol.

— Sălile de adunare – chiar pe-aici.

— Băile – la celălalt capăt al etajului.

— Sălile de întruniri – chiar dincolo de uşa aia.

Fiecare loc e plin de oameni, cu toții făcând ceva diferit. Oamenii îşi ridică privirile când ne văd. Unii fac cu mâna, zâmbesc, şi par încântați. Îmi dau seama că toată lumea se uită la Castle. El dă din cap. Ochii lui sunt blânzi, umili. Zâmbetul său e puternic, liniştitor.

El e şeful întregii *mişcări,* e ceea ce a spus Kenji. Aceşti oameni depind de el pentru ceva mai mult decât o simplă supraviețuire. Locul ăsta e ceva mai mult decât un simplu adăpost. Locul ăsta e ceva mai mult decât un loc în care te poți ascunde. Există un țel mai mare în mintea tuturor oamenilor. Un scop mai mare.

— Bine ai venit, îmi spune Castle, gesticulând cu o mână, la Punctul Omega.

PATRUZECI ŞI ŞASE

— Punctul Omega?

— Ultima literă din alfabetul grecesc. Ultima dezvoltare, ultima dintr-o serie.

Se opreşte în faţa mea, şi observ pentru prima oară simbolul omega cusut pe spatele jachetei lui.

— Suntem singura speranţă pe care o mai are civilizaţia noastră.

— Dar cum... cu atât de puţini oameni... poţi să speri că vei concura...

— Lucrăm de mult timp, Juliette.

Este pentru prima dată când îmi rosteşte numele. Vocea lui e calmă, puternică, fermă.

— De ani de zile tot plănuim şi organizăm şi schiţăm. N-ar trebui să surprindă pe nimeni căderea societăţii noastre umane. Noi am pricinuit-o. Întrebarea nu era *dacă* lucrurile aveau să se distrugă, continuă el. Ci *când*. A fost un joc al aşteptării. O întrebare despre cine o să încerce să preia puterea şi cum va încerca s-o folosească. Frica, îmi spune el, întorcându-se cu spatele pentru o clipă şi păşind ca o pisică pe podeaua de piatră, e o motivaţie puternică.

— Asta-i jalnic.

— De acord. Din acest motiv, o parte a funcţiei mele este să readuc la viaţă inimile frânte ale celor care şi-au pierdut orice speranţă.

Intrăm pe un alt coridor.

— Şi să-ţi spun ţie că aproape tot ceea ce ai auzit despre starea în care se află lumea noastră e o minciună.

Mă opresc în loc. Mai aveam puţin şi cădeam.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că lucrurile nu sunt nici pe departe pe cât de rele spune Restauraţia că sunt.

— Dar nu există mâncare...

— La care ei să îţi ofere *ţie* acces.

— Animalele...

— Sunt ascunse. Modificate genetic. Crescute pe izlazuri secrete.

— Dar aerul... anotimpurile... vremea...

— Nu e chiar atât de rea pe cât vor ei să credem. E, probabil, singura noastră problemă adevărată – dar e una cauzată de manipulările perverse asupra Mamei Natură. Manipulări *făcute de mâna omului,* pe care încă le putem repara. Se întoarce cu faţa

spre mine. Mă face să fiu atentă cu o singură privire pătrunzătoare. Încă mai avem o şansă de a schimba lucrurile. Putem să oferim apă potabilă proaspătă tuturor oamenilor. Putem să ne asigurăm că recoltele nu sunt adaptate pentru profit; putem garanta că nu sunt modificate genetic spre câştigul producătorilor. Oamenii noştri mor deoarece îi hrănim cu otravă. Animalele mor deoarece le forțăm să mănânce resturi, le forțăm să trăiască în propria lor mizerie, punându-le în cuşti laolaltă şi făcând abuz de ele. Plantele se ofilesc deoarece aruncăm chimicale în pământul care le face periculoase pentru sănătatea noastră. Dar acestea sunt lucruri pe care noi le putem repara. Suntem hrăniţi cu minciuni, deoarece, fiindcă le credem, ne fac să fim mai slabi, mai vulnerabili, mai maleabili. Depindem de alții pentru mâncare, sănătate, subzistență. Asta ne paralizează. Face din oamenii noştri nişte laşi. Din copiii noştri nişte sclavi. E timpul să ne răzvrătim.

Ochii îi sunt luminoşi, iar pumnii strânşi de furie. Cuvintele îi sunt puternice, pline de siguranță, clare şi încărcate de înțeles. Nu mă îndoiesc că a influențat mulți oameni cu astfel de gânduri visătoare. Speranță pentru un viitor care pare pierdut. Inspirație într-o lume mohorâtă, care nu are nimic de oferit. E un conducător înnăscut. Un orator talentat.

Îmi vine greu să-l cred.

— Cum poți fi atât de sigur că teoriile tale sunt corecte? Ai dovezi?

Mâinile i se relaxează. Ochii i se calmează. Schițează un zâmbet.

— Bineînțeles.

Aproape că râde.

— Ce-i atât de amuzant?

Scutură uşor din cap.

— Sunt amuzat de scepticismul tău. De fapt, îl admir. Nu e niciodată bine să crezi tot ce auzi.

Mă prind de dublul înțeles al spuselor sale. Îi confirm asta.

— *Touché*, domnule Castle.

Pauză.

— Eşti franțuzoaică, domnişoară Ferrars?

~~— Poate că mama mea~~~

Mă uit în altă parte.

— Deci, unde ți-e dovada?

— Această întreagă mişcare constituie o dovadă suficientă. Noi supravieţuim graţie acestor adevăruri. Căutăm mâncare şi provizii prin diferitele complexe de depozitare pe care le-a construit Restauraţia. Le-am găsit câmpurile, fermele, animalele. Au sute de acri destinaţi culturilor. Fermierii sunt sclavi, lucrând sub ameninţarea cu moartea – a lor, dar şi a familiilor lor. Restul societăţii e ori omorâtă, ori îngrădită în sectoare, divizată pentru a fi monitorizată, supravegheată cu atenţie.

Îmi menţin faţa goală, calmă, neutră. Încă nu m-am hotărât dacă să-l cred sau nu.

— Şi de ce ai nevoie de mine? De ce îţi pasă dacă mă aflu aici?

Se opreşte în faţa unui perete de sticlă. Arată cu degetul spre încăperea de dincolo de ea. Nu-mi oferă niciun răspuns la întrebare.

— Adam al tău se vindecă graţie oamenilor noştri.

Aproape că mă împiedic în graba de a-l vedea. Îmi lipesc mâinile de sticlă şi privesc spre locul puternic luminat. Adam doarme, cu chipul perfect, liniştit. Aceasta trebuie să fie aripa spitalului.

— Priveşte mai bine, îmi spune Castle. Nu are ace ataşate de corp. Nici aparaturi care să-l ţină în viaţă. A ajuns aici cu trei coaste fracturate. Plămânii mai aveau puţin şi-i cedau. Avea un glonţ în coapsă. Rinichii îi erau loviţi la fel ca tot restul corpului său. Piele ruptă, încheieturi însângerate. O gleznă luxată. A pierdut mai mult sânge decât ar putea majoritatea spitalelor să i-l înlocuiască.

Inima mea e pe cale să-mi cadă din corp. Vreau să sparg sticla şi să-l iau în braţe.

— La Punctul Omega sunt aproape două sute de oameni, spune Castle, şi mai puţin de jumătate dintre ei au diferite haruri.

Mă răsucesc pe călcâie, şocată.

— Te-am adus aici, îmi spune el cu grijă, pe un ton liniştit, deoarece aici e locul tău. Deoarece trebuie să ştii că nu eşti singură.

~~PATRUZECI ŞI ŞAPTE~~

Maxilarul îmi atârnă de şireturile de la papuci.

— Vei fi nepreţuită pentru rezistenţa noastră, îmi spune.

— Mai sunt şi alții... ca mine?

De-abia mai respir.

Castle îmi oferă o privire care empatizează cu sufletul meu.

— Am fost primul care şi-a dat seama că nefericirea mea nu putea fi doar a mea. Am căutat şi alți oameni, urmărind zvonuri, ascultând poveşti, citind ziarele în căutare de anomalii în comportamentul uman. La început, a fost doar pentru a-mi găsi un tovarăş. Tace o clipă. Eram sătul de nebunie. De faptul că trebuia să mă consider inuman; un monstru. Dar apoi mi-am dat seama că ceea ce părea slăbiciune era, de fapt, putere. Că împreună puteam face ceva extraordinar. Ceva *bun*.

Nu pot respira. Nu-mi pot găsi picioarele. Nu pot expectora imposibilitatea care mi s-a prins în gât.

Castle aşteaptă o reacție din pârtea mea.

Deodată, mă simt destul de agitată.

— Care e... harul tău? îl întreb.

Zâmbetul său îmi dezarmează nesiguranța. Întinde mâna. Îşi înclină capul într-o parte. Aud cum o uşă se deschide undeva în depărtare. Sunet de aer şi de metal; mişcare. Mă întorc spre direcția sunetului doar ca să văd un obiect năpustindu-se spre mine. Mă feresc. Castle râde. Îl ia în mână.

Icnesc.

Îmi arată cheia prinsă acum între degetele sale.

— Poți muta lucruri cu puterea minții?

Nici măcar nu ştiu de unde am scos cuvintele ca să pot vorbi.

— Am un nivel incredibil de avansat de telechinezie, spune, schițând un zâmbet. Deci, da.

— Are şi o *denumire*?

Cred că chițcăi. Încerc să mă potolesc.

— Capacitatea mea? Da. A ta? Tace. Nu ştiu sigur.

— Şi ceilalți... ce... sunt...

— Dacă vrei, poți să faci cunoştință cu ei.

— Eu... da... mi-ar plăcea, mă bâlbâi, entuziasmată, de parcă aş avea din nou 4 ani şi aş crede în zâne.

Îngheț când se-aude deodată un sunet.

Paşi tropăind pe piatră. Un gâfâit chinuit.

— *Domnule... str*igă cineva.

Castle tresare. Se opreşte. Dă colțul, mergând către cel care vine alergând.

— Brendan?

— Domnule! strigă el din nou, gâfâind.

— Ai noutăți? Ce-ai văzut?

— Auzim tot felul de lucruri la radio, începe el, cuvintele întretăiate având un puternic accent britanic. Camerele noastre de supraveghere observă mai multe tancuri decât de obicei patrulând prin zonă. Credem că ar putea să se apropie...

Sunetul energiei statice. Electricitate statică. Voci trunchiate croncănind printr-o linie slabă de radiocomunicații.

Brendan înjură printre dinți.

— Îmi cer scuze, domnule... de obicei nu se aude distorsionat... doar că, în ultima vreme, nu prea am învățat să stăpânesc încărcarea electrică...

— Nu-ți face griji. Trebuie doar să mai exersezi. Antrenamentul merge bine?

— Foarte bine, domnule. Îl am aproape întru totul sub comanda mea. Brendan tace preț de o clipă, apoi adaugă: în cea mai mare parte.

— Excelent. Între timp, dă-mi de ştire dacă tancurile se apropie şi mai tare. Nu sunt surprins să aud că devin un pic mai vigilenți. Încearcă să asculți dacă se menționează vreun atac. Restaurația încearcă de ani de zile să ne localizeze, dar acum avem pe cineva extrem de valoros pentru eforturile lor, şi sunt sigur că o vor înapoi. Am senzația că, de acum înainte, lucrurile or să se precipite destul de mult.

Un moment de confuzie.

— Domnule?

— Aş dori să faci cunoştință cu cineva.

Tăcere.

Brendan şi Castle dau coltul. Ies la iveală. Şi trebuie să fac un efort supraomenesc să nu rămân cu gura căscată. Mă holbez încontinuu.

Cel de lângă Castle e alb de sus până jos.

Nu doar uniforma lui ciudată, care are o nuanță de un alb strălucitor, însă pielea sa e mai palidă decât a mea. Până şi părul îi e atât de blond, că ar putea fi descris drept alb. Ochii îi sunt fermecători – cea mai deschisă nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Pătrunzători. Pur şi simplu transparenți. Cred că e de-o vârstă cu mine.

Nu pare *real*.

— Brendan, ea e Juliette, ne face cunoştință Castle. A ajuns

ieri. Îi prezentam Punctul Omega.

Zâmbetul lui Brendan e atât de strălucitor, că aproape mă-nfior. Îşi întinde mâna, şi mai că mă panichez înainte să se încrunte. Şi-o retrage, spunând:

— Ăăă, stai... îmi cer scuze...

Apoi îşi mişcă palmele. Îşi pocneşte încheieturile degetelor. Dintre ele ies câteva scântei. Îl privesc cu gura căscată.

El se dă înapoi. Zâmbeşte un pic sfios.

— Uneori electrocutez oamenii din greşeală.

Ceva din armura mea groasă plesneşte. Se topeşte. Deodată mă simt înțeleasă. Fără să-mi fie teamă să fiu eu însămi.

— Nu-ți face griji, îi spun, zâmbind larg. Dacă dau mâna cu tine, s-ar putea să te omor.

— Ei drăcia dracului! Clipeşte. Se uită lung. Se aşteaptă să-i spun că am glumit. Vorbeşti serios?

— Foarte.

Râde.

— Atunci, OK. Nu ne atingem!

Se apleacă în față. Îşi coboară vocea.

— Am şi eu o problemă cu asta, să ştii. Fetele vorbesc întotdeauna despre electricitate când vine vorba de iubire, dar niciuna nu e prea fericită să fie *cu adevărat* electrocutată. E al naibii de derutant, zău aşa.

Ridică din umeri.

Zâmbetul meu e mai vast decât Oceanul Pacific. Inima mi-e plină de uşurare, alinare, acceptare. Adam avea dreptate. Poate că lucrurile pot fi OK. Poate că nu trebuie să fiu un monstru. Poate că am de-ales.

Cred că o să-mi placă aici.

Brendan îmi face cu ochiul.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Juliette. O să ne mai vedem?

Dau din cap.

— Aşa cred.

— Minunat. Îmi oferă un alt zâmbet, şi se întoarce spre Castle. Domnule, am să vă anunț dacă aud ceva.

— Perfect.

Şi Brendan dispare.

Mă întorc spre peretele de sticlă care mă separă de cealaltă jumătate a inimii mele. Îmi lipesc fruntea de suprafața rece. Mi-

aş dori să se trezească.

— Ai vrea să-l saluţi?

Mă uit la Castle, care încă mă studiază. Mereu mă analizează. Cumva, atenţia lui nu mă incomodează.

— Da, îi spun. Aş vrea să-l salut.

~~PATRUZECI ŞI OPT~~

Castle foloseşte cheia din mână şi deschide uşa.

— De ce aripa spitalului trebuie să fie încuiată? îl întreb.

Se întoarce spre mine. Îmi dau seama pentru prima oară că nu e prea înalt.

— Dacă ai fi ştiut unde să-l găseşti – ai fi aşteptat răbdătoare la uşă?

Îmi cobor privirea în pământ. Nu răspund. Sper că nu roşesc.

El încearcă să mă încurajeze.

— Vindecarea este un proces delicat. Nu trebuie să fie întreruptă sau influenţată de emoţii întâmplătoare. Suntem suficient de norocoşi să avem printre noi două vindecătoare – de fapt, două gemene. Dar cel mai fascinant este faptul că fiecare se ocupă de elemente diferite – una de incapacităţile fizice, şi alta de cele mentale. Ambele aspecte trebuie să fie tratate, altminteri vindecarea ar fi incompletă, slabă, insuficientă, spune el, apoi răsuceşte mânerul. Dar cred că acum e OK ca Adam să te vadă.

Păşesc înăuntru şi simţurile îmi sunt imediat asaltate de mirosul de iasomie. Mă uit după flori, dar nu văd niciuna. Mă întreb dacă e un parfum. E îmbătător.

— Mă găseşti afară, îmi spune Castle.

Încăperea e plină cu un şir lung de paturi simple. Toate cele 20 sau cam pe acolo sunt goale, cu excepţia celui în care e Adam. În capătul încăperii se află o uşă care probabil dă spre o altă încăpere, dar acum sunt prea agitată ca să mai fiu curioasă.

Trag un scaun şi încerc să fiu pe cât de tăcută pot. Nu vreau să-l trezesc, ci pur şi simplu să ştiu că e bine. Îmi strâng şi-mi desfac mâinile. Sunt prea conştientă de inima mea care goneşte. Şi ştiu că probabil n-ar trebui să-l ating, dar nu mă pot abţine. Îmi pun mâna peste a lui. Degetele lui sunt calde.

Pleoapele îi tremură doar pentru o clipă. Nu se deschid.

Inspiră dintr-odată profund, şi eu îngheţ.

Aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Ce *faci?*

Mă întorc spre vocea panicată a lui Castle.

Dau drumul mâinii lui Adam. Mă îndepărtez de pat, cu ochii larg deschişi, îngrijorată.

— Cum adică?

— De ce... tu tocmai... poţi să-l atingi...?

N-aş fi crezut niciodată că o să-l văd pe Castle atât de confuz, atât de perplex. Şi-a pierdut calmul, cu braţul pe jumătate întins într-un efort de a mă opri.

— Bineînțeles că pot să-l at... Mă opresc. Încerc să rămân calmă. Nu ţi-a spus Kenji?

— Tânărul ăsta e imun la atingerea ta?

Cuvintele lui Castle sunt şoptite, şocate.

— Da.

Mă uit de la el la Adam, care încă doarme buştean. ~~Şi Warner e.~~

— Asta e... uimi*tor*.

— Chiar e?

— Foarte.

Ochii lui Castle sunt luminoşi, foarte nerăbdători.

— În mod cert nu e o coincidenţă. Nu e nicio coincidenţă în astfel de situaţii. Tace. Începe să facă paşi. Atâtea posibilităţi... atâtea teorii.

Nici măcar nu mi se mai adresează. Mintea lui lucrează atât de repede, încât eu nu mai pot să ţin pasul. Respiră adânc. Pare să-şi amintească de prezenţa mea în încăpere.

— Scuză-mă. Te rog, continuă. Fetele vor veni imediat – deocamdată se ocupă de James. Trebuie să comunic această informaţie cât mai repede cu putinţă.

— Stai puţin...

Ridică privirea:

— Da?

— Ai anumite teorii? îl întreb. Știi... știi de ce aceste lucruri... mi se-ntâmplă?

— Vrei să spui *ni* se întâmplă? zice Castle, oferindu-mi un zâmbet blând.

Încerc să nu roşesc. Reuşesc să încuviinţez din cap.

— Facem cercetări de ani de zile, spune el. Suntem de părere

că am adunat ceva informații.

— Şi?

De-abia reuşesc să respir.

— Dacă te hotărăşti să rămâi la Punctul Omega, vom avea această conversație foarte curând, îți promit. În plus, sunt sigur că acum probabil nu e cel mai potrivit moment.

Dă din cap spre Adam.

— Ah! îmi simt obrajii arzând. Desigur.

Castle dă să plece.

— Dar crezi că Adam...

Cuvintele îmi ies şuvoi din gură. Încerc să mă liniştesc.

— Crezi că şi el e... ca noi?

Castle se răsuceşte pe călcâie. Îmi studiază privirea.

— Cred, spune el precaut, că e foarte posibil.

Mi se taie răsuflarea.

— Scuzele mele, îmi spune, dar chiar trebuie să plec. Şi nu vreau să vă țin din timpul vostru.

Vreau să spun da, sigur, bineînțeles, normal. Vreau să zâmbesc şi să-i fac cu mâna şi să-i spun că nu e nicio problemă. Dar am atâtea întrebări, că mai am puțin şi explodez; vreau să-mi spună tot ce ştie.

— Ştiu că sunt prea multe informații deodată, spune Castle, oprindu-se la uşă. Dar vom avea multe ocazii să discutăm. Probabil că eşti obosită şi sunt sigur că ți-ai dori să te odihneşti puțin. Fetele vor avea grijă de tine – te aşteaptă. De fapt, ele vor fi noile tale colege de cameră la Punctul Omega. Sunt sigur că vor fi încântate să-ți răspundă la întrebări. Mă prinde de umeri înainte să plece. E o onoare să te avem printre noi, domnişoară Ferrars. Sper că vei lua hotărârea să ni te alături permanent.

Încuviințez din cap, amorțită.

Şi pleacă.

„Facem cercetări de ani de zile”, a spus el. „Suntem de părere că am adunat ceva informații”, a spus el. „Vom avea această conversație foarte curând, îți promit.”

Pentru prima oară în viață aş putea înțelege ce sunt, şi nu pare posibil. Şi Adam. *Adam*. Mă aşez lângă el. Îi strâng degetele. Castle ar putea să se înşele. Poate că asta e *doar* o coincidență.

Trebuie să mă concentrez.

Mă întreb dacă cineva a mai auzit ceva legat de Warner.

— Juliette?

Ochii îi sunt pe jumătate deschişi. Se uită la mine de parcă nu e sigur că sunt adevărată.

— Adam!

Trebuie să fac eforturi să rămân nemişcată.

Îmi zâmbeşte, iar efortul pare să-l obosească.

— Doamne, ce minunat e să te văd.

— Eşti *bine*. Îl strâng de mână şi rezist tentației de a-l lua în brațe. Chiar eşti bine.

Rânjetul i se lățeşte.

— Sunt atât de obosit. Mă simt de parcă aş putea dormi ani la rând.

— Nu-ți face griji, efectele sedativului or să dispară curând.

Mă răsucesc. Două fete cu aceiaşi ochi verzi se uită la noi. Zâmbesc în acelaşi timp. Părul lor lung, castaniu, e des şi extrem de drept, prins în cozi de cal foarte ridicate. Poartă body-uri argintii asortate. Papuci de balet aurii.

— Eu sunt Sonya, spune fata din stânga.

— Iar eu Sara, adaugă sora ei.

Habar nu am cum să le deosebesc.

— Ne bucurăm să te cunoaştem, spun ele în acelaşi timp.

— Eu sunt Juliette, îngăim. Şi eu mă bucur să vă cunosc.

— Adam e aproape pregătit de externare, îmi spune una dintre ele.

— Sonya e o vindecătoare excelentă, se bagă cealaltă.

— Sara e mai bună decât mine, spune prima.

— Va putea fi externat când sedativul o să-i iasă de tot din corp, îmi spun ele împreună, zâmbind.

— O... e minunat... mulțumesc foarte mult...

Nu ştiu la cine să mă uit. Cui să-i răspund. Îl privesc din nou pe Adam.

El pare foarte amuzat.

— Unde e James? întreabă.

— Se joacă cu ceilalți copii.

Cred că Sara a vorbit.

— Tocmai l-am adus dintr-o pauză de mers la baie, spune cealaltă.

— Ai vrea să-l vezi?

Din nou Sara.

— Mai sunt şi alți copii? întreb, şi ochii îmi sunt la fel de mari cât toată fața.

Fetele dau din cap în acelaşi timp.

— Mergem să-l aducem, spun ele în acelaşi timp.

Şi dispar.

— Par drăguțe, zice Adam după o clipă.

— Da. Aşa e.

Tot locul ăsta pare drăguț.

Sonya şi Sara se întorc cu James, care pare mai fericit decât l-am văzut vreodată, aproape mai fericit decât atunci când l-a văzut pe Adam pentru prima oară după şase luni. E încântat să se afle aici. Încântat să fie printre alți copii, încântat să fie cu „fetele frumoase care au grijă de mine fiindcă sunt atât de drăguțe şi e atât de multă mâncare şi îmi dau *ciocolată*, Adam – ai mâncat vreodată ciocolată?”, şi are un pat mare, iar mâine o să meargă la ore cu ceilalți copii, şi nu mai poate de bucurie.

— Sunt atât de fericit că te-ai trezit, îi spune lui Adam, pur şi simplu sărind în sus şi-n jos pe patul lui. Mi-au spus că te-ai îmbolnăvit şi că te odihneai şi că acum eşti treaz, deci te simți mai bine, nu? Şi suntem în siguranță? Nu prea îmi amintesc ce s-a-ntâmplat pe drum, recunoaşte el, puțin ruşinat. Cred că am adormit.

Cred că în acest moment, Adam se gândeşte să-i rupă gâtul lui Kenji.

— Da, suntem în siguranță, îi spune Adam, trecându-şi o mână prin părul lui blond şi ciufulit. Totul e bine.

James fuge înapoi în camera de joacă, alăturându-se celorlalți copii. Sonya şi Sara inventează o scuză ca să ne lase singuri. Îmi place de ele din ce în ce mai mult.

— Ți-a spus cineva ceva despre locul ăsta? mă întreabă Adam.

Reuşeşte să se ridice în şezut. Cearşaful îi alunecă. Pieptul i se dezgoleşte. Pielea lui e perfect vindecată – de-abia pot să mai împac imaginea pe care o am în cap cu cea din fața mea. Uit să-i răspund la întrebare.

— N-ai nicio cicatrice, îi spun, atingându-i pielea de parcă trebuie să simt asta cu degetele mele.

Încearcă să zâmbească.

— Pe aici nu prea se folosesc metodele tradiționale de vindecare.

Îmi ridic privirea, uimită.

— Ştii?

— L-ai cunoscut deja pe Castle?

Dau din cap, uluită.

Se foieşte. Oftează.

— De multă vreme tot aud zvonuri despre locul ăsta. Am ajuns să mă pricep de minune să ascult şoaptele, în special pentru că voiam să evadez. Dar în armată auzim de tot felul de lucruri. De tot felul de ameninţări din partea duşmanilor. De posibile ambuscade. Chiar de când m-am înrolat se vorbea despre o mişcare subterană neobişnuită.

Mulţi oameni spuneau că erau prostii. Că erau nişte rahaturi născocite pentru a speria oamenii – că nu putea fi adevărat. Dar eu am sperat mereu să fie măcar un sâmbure de adevăr în toată povestea asta, în special după ce am aflat de tine – speram că vom putea găsi şi alţi oameni cu abilităţi asemănătoare. Dar nu ştiam pe cine să întreb. Nu aveam nicio legătură – nicio modalitate de a şti cum să-i găsesc. Şi în tot acest timp, Kenji lucra sub acoperire, spune el, scuturând din cap.

— A spus că mă căuta.

Adam încuviinţează din cap. Râde.

— Aşa cum te căutam şi eu pe tine. Aşa cum te căuta şi Warner.

— Nu înţeleg, murmur eu. Mai ales că acum ştiu că mai sunt şi alţii ca mine – ba chiar mai puternici –, de ce mă voia Warner tocmai pe *mine*?

— El te-a descoperit înaintea lui Castle, spune Adam. Simţea că te-a revendicat cu mult timp în urmă. Adam se reazemă de perne. Warner e cum e, dar nu-i prost. Sunt sigur că ştia că exista o sămânţă de adevăr în toate zvonurile alea – şi era fascinat. Fiindcă, în vreme ce Castle voia să-şi folosească abilităţile pentru a face bine, Warner voia să manipuleze acele abilităţi pentru propriile-i scopuri nu tocmai nobile. Voia să devină un fel de superputere. A investit mult timp şi energie doar ca să te analizeze. Nu cred că voia ca tot efortul ăla să fie inutil.

— Adam, şoptesc.

Mă ia de mână.

— Da?

— Nu cred că a murit.

~~PATRUZECI ŞI NOUA~~

— N-a murit.

Adam se întoarce şi se încruntă.

— Ce cauţi aici?

— Uau! Ce primire, Kent. Ai grijă să nu te răneşti mulţumindu-mi că ţi-am salvat fundul.

— Ne-ai minţit pe toţi.

— Cu plăcere.

— Mi-ai sedat fratele de zece ani!

— Din nou, cu plăcere.

— Hei, Kenji, îl salut eu.

— Hainele mele arată bine pe tine.

Face un pas mai aproape, zâmbind.

Îmi dau ochii peste cap. Adam îmi examinează ţinuta pentru prima oară.

— N-aveam alte haine, îi explic.

Adam dă uşor din cap. Se uită la Kenji.

— Aveai vreun mesaj de transmis?

— Da. Ar trebui să-ţi arăt unde o să staţi.

— Ce vrei să spui?

Kenji rânjeşte.

— Tu şi James veţi fi noii mei colegi de cameră.

Adam înjură printre dinţi.

— Scuze, frăţioare, dar nu avem suficiente încăperi pentru ca tu şi domnişoara Palme Fierbinţi aici de faţă să aveţi propriul spaţiu intim, spune el, făcându-mi cu ochiul. Fără supărare.

— Trebuie să plec chiar acum?

— Da, omule. Vreau să mă culc. N-am timp să aştept toată ziua să-ţi mişti fundu' leneş.

— *Fun*...?

Mă grăbesc să-i întrerup înainte ca Adam să se ia la harţă cu el.

— Cum adică vrei să te culci? Cât e ceasul?

— E aproape zece seara, îmi spune Kenji. E cam greu să-ţi dai seama de asta în subteran, dar încercăm cu toţii să ne luăm după ceasuri. Avem monitoare pe holuri, şi mulţi dintre noi poartă ceasuri la mână. Să pierdem noţiunea zilelor şi nopţilor ne poate da peste cap. Şi acum nu e timpul să devenim prea comozi.

— De unde ştii că Warner nu e mort? îl întreb, agitată.

— Tocmai l-am văzut prin camerele de supraveghere, spune Kenji. El şi oamenii lui patrulează pe-aici cam mult. Am reuşit să aud câte ceva din conversaţiile lor. Cică Warner a fost împuşcat.

Inspir adânc, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

— De aceea am avut noi atâta noroc aseară – se pare că soldaţii au fost chemaţi înapoi la bază deoarece ei *credeau* că Warner murise. Pentru un minut a fost o schimbare la putere. Nimeni nu ştia ce să facă. Ce ordine să urmeze. Dar apoi s-a dovedit că el de fapt nu murise. Ci că fusese pur şi simplu grav rănit. Acum are mâna în gips, adaugă Kenji.

Adam îşi găseşte glasul înaintea mea.

— Cât de ferit de atacuri este locul ăsta?

Kenji râde.

— Ferit ca *naiba*. Nici măcar nu ştiu cum de-au reuşit să ajungă atât de aproape. Dar nu vor fi niciodată în stare să ne găsească locaţia exactă. Şi chiar dacă reuşesc, nu vor fi niciodată în stare să intre. Sistemul nostru de securitate e impenetrabil. Plus că avem camere de supraveghere peste tot. Putem vedea ce fac chiar înainte să plănuiască asta. Cu toate că nu prea contează, continuă el. Deoarece, dacă vor luptă, luptă or să aibă. Nu ne e frică de-un atac. În plus, ei habar n-au de ce suntem în stare. Şi ne antrenăm pentru asta de când lumea.

— Ai şi tu… Tac. Roşesc. Tu poţi… Vreau să zic… ai şi tu un… har?

Kenji zâmbeşte. Şi dispare.

Literalmente.

Mă ridic. Încerc să ating locul unde se aflase cu o clipă înainte.

Reapare fix la timp şi sare din calea mea.

— HEI… hoo, ai grijă – dacă sunt invizibil, asta nu înseamnă că nu pot să simt…

— Ah! Mă dau înapoi. Mă cutremur. Iartă-mă…

— Poţi să te faci *invizibil?*

Adam pare mai mult iritat decât interesat.

— Năucitor, nu-i aşa?

— Cât timp m-ai spionat? îl întreabă Adam, îngustându-şi ochii.

— Cât timp a fost necesar.

Zâmbetul de pe faţa lui se transformă într-unul năstruşnic.

— Deci eşti… corporal? îl întreb.

— Ia uite, ce cuvinte pompoase foloseşti.

Kenji îşi încrucişează braţele la piept. Se sprijină de perete.

— Vreau să zic... nu poţi să treci prin pereţi sau ceva de genul, nu?

Pufneşte.

— Neh, nu sunt fantomă. Pot doar să mă... armonizez, cred că ăsta e cel mai potrivit cuvânt. Pot să mă armonizez cu fundalul oricărui spaţiu. Mă schimb ca să mă asortez cu ceea ce mă înconjoară. Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama de asta.

— Uau!

— Obişnuiam să-l urmăresc pe Adam acasă. Aşa am aflat unde locuia. Şi aşa am fost în stare să evadez – deoarece nu mă puteau vedea cu adevărat. Oricum, au încercat să mă împuşte, adaugă el pe un ton amar, dar măcar am reuşit să nu mor.

— Stai, dar de ce îl urmăreai pe Adam acasă? Credeam că erai cu ochii pe *mine*...

— Da – ei bine, m-am înrolat la scurt timp după ce am aflat despre marele proiect al lui Warner, spune, dând din cap spre mine. Încercaserăm să te găsim, dar Warner avea mai mult acces la informaţii decât noi – nouă ne era greu să descoperim unde erai. Castle a considerat că ar fi mai uşor să avem pe cineva în interior care să fie atent la toate tâmpeniile pe care le plănuia Warner. Aşa că atunci când am auzit că Adam era tipul care avea să se ocupe de proiectul ăsta şi că mai avea şi ceva legături trecute cu tine, i-am trimis informaţiile lui Castle. El mi-a spus să-l supraveghez şi pe Adam – ştii tu, în caz că Adam avea să se dovedească a fi la fel de nebun precum Warner. Voiam să fim siguri că nu era o ameninţare pentru tine sau pentru noi. Dar habar n-am avut că aveaţi de gând să fugiţi împreună. Mi-aţi dat totul peste cap.

Rămânem cu toţii tăcuţi pentru o clipă.

— Deci, cât de mult m-ai spionat? îl întreabă Adam.

— Măi să fie, măi să fie. Kenji îşi înclină capul într-o parte. Domnul Adam Kent se simte deodată puţin intimidat?

— Nu fi măgar.

— Ai ceva de-ascuns?

— Da. Pistolul...

— Hei! Kenji bate din palme. Deci! Ieşim de-aici sau nu?

— Am nevoie de o pereche de pantaloni.

Kenji pare brusc enervat.

— Pe bune, Kent. Să n-aud prostii din astea.

— Ei bine, dacă nu vrei să mă vezi gol puşcă, îți sugerez să faci ceva în legătură cu asta.

Kenji îi aruncă o privire urâtă lui Adam, bombănind ceva despre împrumutarea tuturor hainelor sale. Uşa se trânteşte în urma lui.

— Nu sunt complet dezbrăcat, îmi spune Adam.

— Oh, fac eu.

Îmi ridic privirea. Ochii mă trădează.

De data asta, nu-şi poate ascunde rânjetul. Degetele lui mă mângâie pe obraz.

— Voiam să ne lase singuri câteva minute.

Roşesc până în măduva oaselor. Caut să spun ceva.

— Mă bucur atât de mult că eşti bine.

El spune ceva ce nu aud.

Mă ia de mână. Mă trage lângă el.

Se apleacă, şi eu mă aplec, şi practic sunt peste el, iar el mă trage în brațele lui şi mă sărută cu un nou fel de disperare, un nou fel de pasiune, o nevoie arzătoare. Mâinile sale sunt prin părul meu, buzele sale atât de moi, atât de insistente peste ale mele, precum foc şi miere explodând în gura mea. Tot trupul meu scoate aburi.

Adam se trage înapoi doar pentru o secundă. Îmi sărută buza inferioară. O muşcă pentru o clipă. Pielea lui e cu 100 de grade mai fierbinte decât era un pic mai devreme. Buzele sale sunt lipite de gâtul meu, iar mâinile mele călătoresc pe trupul lui, şi mă întreb de ce sunt atât de multe marfare în inima mea, de ce pieptul lui e o muzicuță stricată. Îmi trec degetele peste pasărea prinsă în zbor pentru totdeauna pe pielea lui, şi îmi dau seama pentru prima oară că el mi-a oferit şi mie aripi. M-a ajutat să zbor, iar acum sunt prinsă într-o mişcare centripetă, ridicându-mă în mijlocul tuturor lucrurilor. Îl sărut din nou.

— Juliette, spune el.

1 respirație. 1 sărut. 10 degete mângâindu-mă pe piele.

— Trebuie să ne vedem în seara asta.

Da.

Te rog.

1 bătăi puternice la uşă ne despart imediat.

Kenji deschide uşa.

— Sper că ştiți că peretele ăsta e făcut din *sticlă*, da? spune, şi

arată ca şi cum ar fi muşcat capul unui vierme. Nimeni nu vrea să fie martor la aşa ceva. Îi aruncă o pereche de pantaloni lui Adam. Dă din cap spre mine.

Haide, am să te duc la Sonya şi Sara. Ele or să te pregătească pentru seara asta. Se întoarce spre Adam. Şi tu să nu-mi dai *niciodată* înapoi pantalonii ăia.

— Şi dacă nu vreau să dorm? întreabă Adam, înfipt. N-am voie să părăsesc camera?

Kenji îşi strânge buzele. Mijeşte ochii.

— N-am să folosesc cuvintele astea două prea des, Kent, dar, *te rog*, nu încerca vreo tâmpenie gen furişare secretă. Trebuie să avem nişte reguli pe aici dintr-un anume motiv. Este singurul fel de a supravieţui. Aşa că fă-ne o favoare tuturor şi ţine-ţi pantalonii pe tine. O s-o vezi mâine-dimineaţă.

Dar dimineaţa pare a fi la un milion de ani distanţă.

~~CINCIZECI~~

Gemenele încă dorm când cineva bate la uşă. Sonya şi Sara mi-au arătat unde sunt băile fetelor, aşa că aseară am putut să fac un duş, dar încă port hainele largi ale lui Kenji. Mă simt puţin ridicolă în timp ce merg tiptil spre uşă.

O deschid.

Clipesc.

— Hei, Winston.

Mă priveşte de sus până jos.

— Castle a zis că poate ţi-ai dori să-ţi schimbi hainele alea.

— Mi-ai adus ceva de îmbrăcat?

— Da – nu-ţi aminteşti? Ţi-am făcut ceva special.

— Oh. Uau! Da, sună minunat.

Ies tăcută din cameră, urmându-l pe Winston pe coridoarele întunecate. Lumea subterană e liniştită, locuitorii ei încă mai dorm. Îl întreb pe Winston de ce ne-am trezit atât de devreme.

— Mă gândeam că vrei să-i cunoşti pe toţi la micul dejun. Aşa poţi să treci direct la rutina de pe-aici – ba chiar poţi să-ţi începi şi antrenamentul. Winston se uită înapoi. Cu toţii trebuie să ne valorificăm talentele în cel mai eficace mod posibil. Nu e deloc bine să nu deţii controlul asupra corpului tău.

— Stai... şi tu ai un tale*nt?*

— Suntem exact cincizeci şi şase care avem. Restul sunt membrii familiilor noastre, copii, sau prieteni apropiaţi care ne ajută la toate. Deci, da, eu sunt unul dintre acei cincizeci şi şase. Şi tu la fel.

Aproape că-l calc în încercarea de a ţine pasul cu picioarele lui lungi.

— Tu ce poţi să faci?

Nu-mi răspunde. Şi nu sunt sigură, dar cred că a roşit.

— Îmi cer scuze... încerc eu să dau înapoi. Nu vreau să mă bag... N-ar fi trebuit să întreb...

— E OK, mi-o taie el. Doar că eu îl consider cam aiurea, spune râzând scurt. Dintre toate lucrurile pe care aş putea să le fac... Oftează. Măcar tu poţi să faci ceva inte*resant*.

Mă opresc, uimită. Îngrozită.

— Crezi că asta e o competiţie? Să aflăm care truc magic e mai ciudat? Să vedem cine poate produce cea mai mare durere?

— Nu asta voiam să spun...

— Nu cred că e *interesant* să poţi omorî pe cineva din greşeală. Nu cred că e *interesant* să-ţi fie teamă să atingi un lucru însufleţit.

El îşi încleştează maxilarul.

— Nu asta voiam să zic. Doar că... mi-aş fi dorit să fiu mai folositor. Asta-i tot.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

Îşi dă ochii peste cap. Îşi trece o mână prin păr.

— Eu... Eu sunt foarte... flexibil, spune.

Îmi ia o clipă să procesez informaţia.

— Adică... poţi să te faci covrig?

— Da. Sau să mă întind dacă trebuie.

Am gura atât de deschisă, că probabil mă fac de râs.

— Pot să văd?

Îşi muşcă buza. Îşi aranjează ochelarii. Se uită într-o parte şi-n alta pe holul pustiu. Şi îşi trece un braţ în jurul mijlocului. De două ori.

Stau cu gura deschisă ca un peşte mort.

— Uau!

— E aiurea, mormăie el. Şi nefolositor.

— Eşti nebun? Mă aplec spre el, privindu-l fix în ochi. E *incredibil*.

Dar braţul său şi-a revenit la normal, iar el porneşte din loc. Trebuie să alerg ca să-l ajung din urmă.

— Nu fi atât de aspru cu tine, încerc să-i spun. Nu e ceva cu care să te ruşinezi.

Dar nu mă ascultă, şi mă întreb când am devenit atât *' i* de încurajatoare. Când am făcut schimbarea din a mă uri în a mă accepta. Când a devenit OK ca eu să-mi aleg propria viață.

Winston mă conduce în camera în care l-am cunoscut. Aceiaşi pereți albi. Acelaşi pat mic. Doar că, de data asta, înăuntru mă aşteaptă Adam şi Kenji. Inima mi-o ia la goană şi, brusc, sunt agitată.

Adam se ridică. Stă pe propriile-i picioare şi arată perfect. Frumos. Nevătămat. Nu are nicio picătură de sânge pe corp. Înaintează un pic greu, dar îmi zâmbeşte cu toată fața. Pielea îi este puțin mai palidă decât de-obicei, dar în comparație cu noaptea în care am ajuns aici, radiază.

Bronzul lui natural scoate în evidență ochii albaştri de nuanța cerului în miez de noapte.

— Juliette, spune el.

Nu-mi pot lua privirea de la el. Mă minunez într-una. Sunt uimită de cât de minunat mă simt să ştiu că e bine.

— Hei!

Reuşesc să zâmbesc.

— Bună dimineața şi ție, intervine Kenji.

Tresar. Sunt mai împurpurată decât un apus de vară, dar îmi revin imediat.

— O, bună!

Flutur o mână moale înspre el. El pufneşte.

— OK. Hai să terminăm cu asta, da?

Winston se îndreaptă spre unul dintre pereți, care se dovedeşte a fi un dulap. Înăuntru se află ceva colorat. Îl scoate de pe umeraş.

— Pot să, ăăă, rămân singur cu ea câteva clipe? spune Adam.

Winston îşi scoate ochelarii. Se freacă la ochi.

— Trebuie să urmez protocolul. Trebuie să-i explic totul...

— Ştiu – nu e nicio problemă, spune Adam. Poți să o faci după. Am nevoie de un minut, îți promit. De când am ajuns aici, nu am prea avut posibilitatea să vorbim.

Winston se încruntă. Se uită la mine. Se uită la Adam. Oftează.

— În regulă. Dar o să ne întoarcem. Trebuie să mă asigur că

totul se potriveşte şi trebuie să verific...

— Perfect. Sună minunat. Mersi, omule... spune Adam, şi le face vânt pe uşă.

— Stai! Winston deschide din nou uşa. Măcar ajut-o să-şi pună costumul cât stăm afară. Aşa n-o să pierdem vremea cu totul.

Adam se uită la materialul din mâna întinsă a lui Winston. Winston se freacă la frunte şi bombăne ceva despre oamenii care tot timpul îl fac să-şi piardă timpul, iar Adam îşi înăbuşă un rânjet. Se uită la mine. Ridic din umeri.

— OK, spune el, luând costumul. Dar acum, trebuie să ieșiți...

Şi îi împinge pe amândoi pe hol.

— O să stăm *chiar lângă uşă*, strigă Kenji. La cinci secunde depărtare...

Adam închide uşa în urma lor. Se întoarce. Ochii lui ard către mine.

Nu ştiu cum să-mi liniştesc inima. Încerc să vorbesc, dar nu reuşesc.

El îşi regăseşte glasul.

— N-am avut niciodată șansa să-ți mulțumesc, îmi spune.

Îmi cobor privirea în pământ. Mă prefac că fața nu începe să mi se încălzească. Mă pişe fară vreun motiv anume.

El înaintează. Se apleacă spre mine. Mă ia de mâini.

— Juliette.

Mă uit la el.

— *Mi-ai salvat viața.*

Îmi muşc interiorul obrazului. Pare atât de prostesc să spui „Cu plăcere” pentru că i-ai salvat cuiva viața. Nu ştiu ce să fac.

— Mă bucur mult de tot că eşti bine.

Se uită la buzele mele şi simt că mă sufoc. Dacă mă sărută chiar acum, nu cred că o să-l las să se oprească. Respiră adânc. Se pare că-şi aminteşte că ține ceva în mână.

— Oh! Poate c-ar trebui să te îmbraci?

Îmi întinde o chestie subțire şi mov. Pare atât de mică. La fel ca un combinezon de paraşutist de mărimea unui copilaş. Aproape că nu cântăreşte nimic.

Mă uit lung la Adam.

El rânjeşte.

— Probează-l.

Mă uit cu înțeles la el.

— Ah! Se dă înapoi, puțin timid. Ah, da... eu o să... o să mă

întorc…

Nu expir până ce nu se întoarce de tot cu spatele la mine. Mă uit prin jur. Camera asta nu pare să aibă vreo oglindă. Îmi scot hainele largi. Arunc pe jos fiecare articol. Stau aici, complet dezbrăcată, şi pentru o clipă sunt prea împietrită ca să mă mai mişc. Dar Adam nu se întoarce. Nu spune nimic. Examinez materialul mov strălucitor. Presupun că se întinde.

Aşa e.

De fapt, e incredibil de uşor de îmbrăcat – ca şi când ar fi fost făcut special pentru corpul meu. Are şi o căptuşeală în locul în care ar trebui să fie lenjeria intimă, suport special pentru bust, un guler care îmi acoperă tot gâtul, mâneci lungi până la încheieturi, craci până la glezne, şi un fermoar care le închide pe toate. Analizez materialul ultra-subţire. Parcă n-aş purta nimic. E cea mai profundă nuanţă de mov, mulat pe piele, dar care nu mă strânge. E ciudat de comod, şi pot să şi respir.

— Cum arată…? întreabă Adam.

Pare agitat.

— Poţi să mă ajuţi să-l închid?

Se întoarce. Zâmbeşte. Sprâncenele lui ating tavanul. Roşesc atât de tare, că nici măcar nu ştiu unde să mă uit. Face un pas în faţă şi eu mă întorc, prea nerăbdătoare să-mi ascund chipul, simţind în stomac un milion de fluturi. Adam îmi atinge părul şi-mi dau seama că mi-e lung până la talie. Poate că a sosit timpul să-l tund.

Degetele lui sunt foarte grijulii. Îmi dă părul peste umăr, ca să nu se prindă în fermoar. Îşi trece degetul de la baza gâtului până la cusătură, alunecând în jos spre talie. De-abia pot să stau dreaptă. Şira spinării are atâta electricitate, că ar putea alimenta un întreg oraş. Îmi trage fermoarul încet. Îşi trece mâinile peste trupul meu.

— Doamne, arăţi incredibil! este primul lucru pe care mi-l spune.

Mă întorc. Îşi duce pumnul la gură, încercând să-şi ascundă zâmbetul, încercând să oprească toate acele cuvinte care vor să curgă şiroaie.

Ating materialul. Mă hotărăsc că ar trebui să spun ceva.

— E foarte… comod.

— Sexy.

Îmi ridic privirile.

El clatină din cap.

— Al naibii de sexy.

Înaintează. Mă cuprinde cu braţele.

— Arăt ca o gimnastă, murmur eu.

— Nu, şopteşte el, fierbinte fierbinte fierbinte pe buzele mele. Arăţi ca un super-erou.

~~EPILOG~~

Încă vibrez când Kenji şi Winston dau buzna în încăpere.

— Deci cum se presupune că acest costum o să-mi facă viaţa mai uşoară? întreb pe oricine ar putea să-mi răspundă.

Dar Kenji e stană de piatră, holbându-se fară ruşine. Deschide gura. O închide. Îşi bagă mâinile în buzunare.

Winston e cel care-mi răspunde.

— O să te ajute cu problema atingerii, îmi spune el. Nu trebuie să ai mereu grijă să fii acoperită din cap până-n picioare pe vremea asta imprevizibilă. Materialul e făcut să-ţi ţină cald sau răcoare, în funcţie de temperatură. E uşor şi respirabil, ca să nu te simţi sufocată. O să te împiedice să răneşti oamenii din greşeală, dar îţi oferă şi flexibilitatea de a atinge pe cineva... intenţionat. Dacă o să ai nevoie vreodată.

— E uimitor.

— Cu plăcere, îmi spune zâmbind.

Analizez costumul mai bine. Îmi dau seama de ceva.

— Dar mâinile şi picioarele îmi sunt complet expuse. Asta cum...

— O, la naiba! mă întrerupe Winston. Aproape c-am uitat.

Se duce degrabă la dulap şi scoate o pereche de cizme negre fară toc şi o pereche de mănuşi negre până la coate. Mi le întinde. Studiez pielea moale a accesoriilor şi mă minunez de construcţia flexibilă, uşoară a cizmelor. Aş putea face balet şi aş putea alerga kilometri întregi cu această încălţăminte.

— Ar trebui să-ţi vină, spune el. Ele îţi completează ţinuta.

Mi le pion şi mă ridic pe vârfuri, savurând senzaţia noii mele ţinute. Mă simt de neînvins. Pentru prima oară, mi-aş dori să mă văd într-o oglindă. Mă uit de la Kenji la Adam, şi apoi la Winston.

— Ce credeţi? E... OK?

Kenji scoate un sunet ciudat.
Winston se uită la ceas.
Adam zâmbeşte într-una.
Eu şi el îi urmăm pe Kenji şi Winston, ieşind din încăpere, dar Adam se opreşte şi-mi scoate mănuşa stângă. Mă ia de mână. Degetele noastre se înlănțuie. Îmi oferă un zâmbet care reuşeşte să-mi sărute inima.
Şi mă uit în jur.
Îmi flexez pumnul.
Ating materialul care-mi învăluie pielea.
Mă simt incredibil. Oasele îmi sunt reîntinerite; pielea îmi vibrează, sănătoasă. Iau guri mari de aer şi le savurez gustul.
Lucrurile se schimbă, dar, de data asta, nu mi-e teamă. De data asta ştiu cine sunt. De data asta am făcut alegerea corectă şi lupt alături de echipa care trebuie. Mă simt în siguranță. Încrezătoare.
Ba chiar entuziasmată.
Deoarece, de data asta, sunt pregătită.

~~MULȚUMIRI~~

Mulțumirile mele infinite merg către:
Soțul meu, cel mai bun prieten, cel mai mare fan, şi singurul bărbat din lume care înțelege ce e în mintea mea. Tu eşti cea mai strălucitoare stea din universul meu.
Părinții mei, care m-au sprijinit în fiecare minut al vieții mele, fară să se îndoiască vreodată de mine, fară să mă descurajeze vreodată. Voi mă inspirați în fiecare zi.
Frații mei, deoarece nimeni nu cunoaşte poveştile noastre aşa ca noi. Deoarece suntem împreună. Deoarece mereu ați crezut în mine, iar eu mereu voi crede în voi.
Tana şi Randa, pentru tot. Pentru fiecare moment, fiecare cuvânt de încurajare, fiecare hohot de râs, fiecare amintire de neprețuit. Ați fost acolo chiar de la început.
Sarah, care mi-a dat puterea să fiu curajoasă. Ai fost alături de mine în momentele în care am avut cea mai mare nevoie, şi nu voi uita asta niciodată.
Jodi Reamer, cea mai incredibilă ființă supraomenească pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-ai umplut zilele cu stele

căzătoare şi, într-o zi, am să smulg luna de pe cer şi am să ţi-o pun în cutia poştală.

Alee Shane, care mi-a oferit şansa ce mi-a schimbat lumea.

Tara Weikum, cel mai bun editor pe care l-ar putea avea cineva. A fost un privilegiu să lucrez cu cineva care-mi înţelege atât de bine povestea. Personajele mele sunt în siguranţă cu tine într-un fel în care în altă parte n-ar fi fost, şi tot nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt. Eşti incredibilă şi te ador.

Un uriaş mulţumesc tuturor celor de la Harpercollins şiwriters House, care muncesc din răsputeri în culise pentru ca visele mele să devină realitate: Melissa Miller, pentru că e fabuloasă; Christina Colangelo, Diane Naughton şi Lauren Flower, pentru entuziasmul lor nemărginit şi pentru ideile lor geniale de marketing; şi Allison Verost, publicistul meu neînfricat! De asemenea, mulţumiri lui Alison Donalty, director de artă, purtătoare de genţi şi amatoare de cafea – eşti o nestemată; Ray Shappell, omul sclipitor din spatele copertei; Brenna Franzitta, ale cărei corecturi sunt nepreţuite; Cecilia de la Campa, pentru eforturile sale neobosite de a vinde drepturile şi în alte ţări; şi Beth Miller, pentru că a fost unul dintre primii mei suporteri.

Tuturor cititorilor mei, inclusiv Sumayyah, Bahareh şi Saba, ca de altfel şi prietenilor de pe blog şi Twitter, care-mi fac zilele mult mai luminoase şi infinit mai frumoase: vă mulţumesc că sunteţi alături de mine în această călătorie şi că mă onoraţi cu prietenia voastră – sper că ştiţi că mă bucur mereu pentru voi!

Şi pentru fiecare cititor care pune mâna pe această carte: ei bine, fară voi, unde-am fi?

Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc!